

ידיעות אחרונות הכפר הירוק

יום שלישי, כ"א בסיון תשפ"א 1.6.2021	יוצא לאור בשותף ידיעות אחרונות	עורכת אחראית ענתי גילעד	עורכות משנה רונה ניסן, מיקה רוטברט, לורן יודיצקי	עורכות אריאל מאיק, ערן כהן, תמר אברהם	עורך משנה יוסי משען	עורכת ראשית ומורה מלווה ורדה קריץ	מנהלת ביה"ם נעמי אלישיב	מנכ"ל ד"ר קובי נווה (סיסקו)	עיתון הכפר הירוק רמת השרון
---	--------------------------------------	-------------------------------	--	---	------------------------	---	-------------------------------	-----------------------------------	----------------------------------

גיליון
סיכום של
שנה אחרת

מהכפר בהצדעה

הרופאים, האחיות, כוח העזר בבתי החולים ובמרפאות ואנשי מד"א עשו בשנה החולפת לילות כימים כדי לטפל בחולי הקורונה ולתת מענה ותמיכה להמוני פונים • עם החזרה לשגרה, תלמידי הכפר הירוק והצוות החינוכי בחרו להוקיר את פועלם בדרך יצירתית, כמו שרק הם יודעים

צילום רחפן: ראוי אביב ועידו קפלן

איפ"כ

התייחדנו
עם זכר
הנופלים
בוגרי הכפר

איפ"כ

היינו מעורבים
בשיח
הפוליטי
המקומי

איפ"כ

הרמנו קול
מחאה בנושאי
אלימות
וסביבה

איפ"כ

טיילנו וגם
התנדבנו
בכל רחבי
הארץ

איפ"כ

זכינו להישגים
מרשימים
במגוון
תחומים

תאק

24

30

40

46

48

58

תחפושות בתנועה
בצל המגפה פורים חייב השנה
היערכות שונה. 24

איך אפשר להיפרד?
רגע לפני שהם עולים על חאקי,
בוגרי י"ב מסכמים. 26

איפה לא טיילנו?
תלמידי שכבות בית הספר תרו
את הארץ עם מסכות, כמובן. 30

זו היצירה שלנו
יצירות מצטיינות של תלמידים
בבוקר שירים וסיפורים. 36

שווה קריאה
תלמידים ומורים ממליצים
על הספרים שאהבו במיוחד. 38

ציון לשבח
אפילו השנה: לא תאמינו כמה
הישגים רשמו תלמידי הכפר. 40

כשהיינו ילדים
נסו לזהות את המורים שמסתתרים
בתמונות הילדות. 44

מורות לחיים
יפה לוי ואסתר הראל המיתולוגיות
מגלות את סוד הקסם. 46

פרידה ממנהיגה
מרים תירוש, מנכ"לית הכפר
לשעבר, הלכה השנה לעולמה. 48

חם ב-EMIS
מה התחדש השנה בקולג'
הבינלאומי בכפר הירוק. 50

עולה עולה
תלמידי נעליה מסתגלים לכפר
ולשפה ומגלים את הארץ. 58

שוב חזרו הבחירות
אולי הפעם תקום סוף כל סוף
ממשלה בישראל? 5

ההתקשות השתלמה
שמענו את האישה, שסללה
את הדרך לטייסות צה"ל. 6

מגדלים, מוכרים ותורמים
הכירו את הפעילות המקסימה
של ילדי השדה. 7

הבאנו אור גדול
תלמידי החט"ב יזמו פרויקט
להחזרת האור והתקווה. 8

רחוקים אבל קרובים
חוויות, תובנות ומידע משנת
הקורונה החולפת. 10

מנהיגים למען הסביבה
ניקוי חופים, מחאת אקלים ופאנל
עם פוליטיקאים פעילים. 13

נכתב במאה ה-14
יום בחייה של בת אצילים
בתקופה הפיאודלית. 16

לנצח אחינו
ביום הזיכרון התייחדנו עם זכרם
של נופלי הכפר. 18

משואה לעצמאות
הטרגדיה של העם היהודי
הביאה בסוף לניצחוננו. 20

אדמה של זהב
אפילו השנה לא ויתרנו על טקס
שדה החיטה. 22

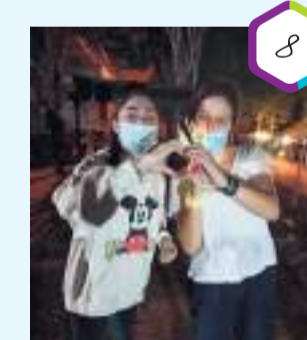
5

6

7

8

18

22

דבר העורכות

תמיד לשמור על הגחלת

מה כבר לא נאמר על השנה האחרונה? היינו בבית וחורנו לבית הספר לשבועות-שבועיים, וחור זר חלילה. זו הייתה שנה מורכבת שבה כמעט לא פגשנו באנשים מחוץ למסך המחשב. זה לא היה פשוט – אפילו מורכב לעיתים, אבל לרגע לא חשבנו לוותר, להרים ידיים. זהו תורנו להילחם. גדלנו, בגרנו, והגיע תורנו להשפיע ולעמוד מאחורי מה שאנחנו מאמינים בו. לא יותרנו על העיתון, לא התפשרנו על אף כתבה וריאיון. הוספנו פינות ומדורים ועברנו ללא הפסקה. התייחסנו לטיול השנתי והגיגות הנובה ופורים. גם טקס שדה היטה סיקרנו וגם את תחרות השירים והסיפורים. כתבנו על הקורונה והאסונות שבאו איתה, לא משנה השעה או הסגר. זה מה שמלמדים אותנו בכפר הירוק, לא לוותר כשקשה, תמיד להמשיך את המסורת ולשמור על הגחלת דולקת. אנחנו רוצות לאחל לדורות הבאים שיגדלו ויצמחו בכפר הירוק. שגם הם לא יוותרו, שיחגגו, ישמחו וילמדו, ושתמיד יצליחו, גם כשקשה, לשמור על המסורת.

אנו מאמינות בכך, שתמשיכו את דרכנו ות-שמרו על המקום שאנחנו כל כך אוהבות. בסימן מיגור הקורונה ומבצע החיסונים המוצלח, אנחנו מאחלות המון בהצלחה למתגייסים, לתלמידים החדשים והוותיקים ולכל צוות הכפר. אוהבות ומעריכות את התמיכה,

עורכות העיתון

תמר אברהם

רונה ניסן

דבר המנהלת

שיעור לחיים

תלמידות ותלמידים, הורים, מורות ומורים יקרים, איזו תקופה מעולה היא זו להתבוננות עצמית בדרים החשובים ביותר לתפקוד כאדם בוגר – היכולת ליטול אחריות, לפעול בגמישות ובחוסן, להתמודד עם קשיים, להתמיד, לשמור על תקשורת מקדמת ולשתף פעולה. קיבלנו שיעורים לחיים בכל אחד מההיבטים החשובים הללו. אני מבקשת להביע הערכה גדולה לכולכם. על ההתמודדות, הנחישות ובעיקר על כל אותם מצבים, שבהם סיעתם זו לזה. רק יחד, בשיתוף פעולה ובאווירה טובה ניתן ללמוד להתמודד בהצלחה עם משברים. תודה מיוחדת לצוות החינוכי – מחנכות ומחנכים, מורות ומורים, יועצות וצוות הנהלה על תפקוד מעורר השראה, שאין לי ספק שעוד רבות ייאמר וייכתב עליו. "ואף על פי כן..." שלכם,

נעמי אלישיב, מנהלת בית הספר השש-שנתי

דבר המנכ"ל

ואף על פי כן נוע ננוע

משפחת הכפר הירוק – הכפר הירוק שלנו, הקורונה הולכת ודועכת בישראל, מבצע החיסונים מוכיח את עצמו. המשק הולך ומשתחרר ובעקבותיו גם מערכת החינוך. בין לבין העשייה המבורכת והפרואקטיבית בכפר הירוק לא קפאה על שמריה. גם בשנה זו, אף על פי כן, עמדנו נכוחה אל מול מבול של פעילות, יזמות והתנדבות – הכול בהתאם לרוח הכפר הירוק. אני מודה מקרב לב לכל קהילת הכפר הירוק, במיוחד בשנה קשה זו, לכל צוותי הפנימייה, בית הספר, המשק החקלאי וענפי השירותים. תודה מיוחדת להנהלת הכפר, למנהיגות ההורים, לכלל ההורים וכמובן, לתלמידינו. חמישה אירועים מרכזיים עומדים לפתחנו, ואנו מקווים מאוד לחוג אותם ברוב עם והדר, כמיטב המסורת בכפר הירוק:

- פורים כהלכתו, אף שלא במועדו
- חג השבועות בציון 70 שנה לכפר הירוק
- טקס "מילדות לבגרות" של שכבה ז'
- טקס סיום מחזור ס"ז
- טקס סיום י"ב וחלוקת תעודות בגרות מחזור ס"ה – נדחה מאשתקד.

ואף על פי כן – נוע ינוע הכפר הירוק, בהוקרה ובאהבה,

סיסקו

דבר העורכים

חיינו השתנו

הסגרים הארוכים. באי הכפר הירוק – תלמידים, מורים ומחנכים, פעלו ללא לאות לאורך כל השנה, ותור כלו למצוא בגיליון תיעוד למקצת הפעילויות: תחרות שירים וסיפורים, מחזירים את האור בחנוכה, פורים על גלגלים, בחירות לכנסת ה-24 טיולים והתנדבויות.

אנו מקווים לשוב בהקדם אל השגרה המבורכת.

ורדה קרין ויוסי משען

שנה חלפה מאז פרצה מגפת הקורונה בישראל, ולמעלה מ-6,000 איש ואישה מתו מהמגפה. כל אחד וכל אחת עולם מלא. בעת הזו גם ברור לנו שחיינו לא ישובו להיות כשהיו: לא נהיה עוד התלמידים שהיינו ולא נהיה עוד המורים שהיינו. הגיליון שלפניכם מקפל בתוכו את הרגעים והשעות ואת הפעילויות והאירועים, שהתקיימו מתחילת שנת הלימודים – למרות, על אף וחרף

עיתון הכפר הירוק רמת השרון | מנכ"ל: ד"ר קובי נווה (סיסקו) | מנהלת בית הספר: נעמי אלישיב | עורכת ראשית ומורה מלווה: ורדה קרין | עורך משנה: יוסי משען | עורכות: אריאל מאיק, עדן כהן, תמר אברהם | עורכות משנה: רונה ניסן, מיקה רוטברט | עורכת אחראית: ענתי גילעד | כתבים: מיקה רוטברט, לורן יודצקי, אורי גולצמן, רונה ניסן, ליה מקמל, דנה הורביץ, דניאלה מנדה, שירה כהנא, סידי גורדון, אביגיל נברסקי, לילך אלמקיים, תמר אברהם, לין גור, עדן כהן, אריאל מאיק, בועז שפייר, עליזה בשור, אילון שמעוני, גפן ויסגלס, דניאל אבני, יותם גלר, סלבה מוטובילוב, ואן אורשכוט, נטעלי סטרונגי, יהלי הרשקוביץ, נחום נטשה ליאור, סופיה שמידט, עידו ידלון, שחר סנדרס, דניאל דכטיאר | צלמים: עינת פוליטי, יוסי משען, יוסי עובד, ורדה קרין, נורית שלם, קרן בינדר, ערן מוסקוביץ, אפרת בן עזרא, דייב אלג'ים, דוד גל סוויסה, דניאל דכטיאר, אריאל מאיק, איה חיימוביץ, אסף גולדפרב, שרה פלוי, עדן סומך, אורנית שור, עדי טלמון, אוהד אוסטשגא, חני שגיא, חגית זילברשמידט, אבי תירוש, אילון שמעוני, נתי פס, אורית טלמור, סיגל גפן, עירית קלע, עדן סומך, אורי רובזים, עדינה ברגה, אילון שירז פולקמר | צילום השער: עידו קפלן ורואי אביב | יועצים טכנולוגיים: יוסי משען, רודי רודיטי, חגית זילברשמידט, שירז פולקמר

מערכת "ידיעות אחרונות שלי": 03-6082524 | דוא"ר: yt@yediouth.co.il | כתובת: רח' נח מוזס 1, ראשון-לציון

מי שוכנס למשבר עם רצון להצליח, יוצא ממנו מחוזק

שר החינוך יואב גלנט חנך במסגרת ביקורו בכפר הירוק את בניין המעבדות, התרשם ממגוון העשייה המשמעותית וענה על שאלותינו

המערכת. לרבריו, מתבצעת השקעה עצומה בהכשרת סגל מורים נוסף, חלוקת מחשבים לתלמידים שלוקים בחסר בעקבות השפעות המשבר על הכלכלה הישראלית, ואמצעים רבים נוספים.

השר הוסיף כי זוהי הזדמנות להעביר את הכוח למנהלי בית הספר, ושמישרד החינוך דואג למנהלים, שיכשירו את המורים ויספקו אמצעים כדי להוביל את השינוי, אשר באמצעותו ניתן להעניק ללמידה מרחוק ערך נוסף לזה הקיים במסגרת הלמידה המילולית והפרדגוגית.

השר סיכם בכך שתקופת הקורונה היא הזדמנות להעביר את מרבית היכולות לבתי הספר ולמנהליהם, אשר ידאגו לסגל מורים אחראי ובעזרתו של משרד החינוך, יצליחו לעזור לנו, התלמידים.

לסיכום השר גלנט בירך על היוזמה לכתיבת כתבה חיובית בנושא, במסגרת עיתון בית הספר.

כשיצאנו מהראיון, הרגשנו שהשר אכן התייחס ברצינות רבה ובכובד ראש לשאלותינו, ובאופן זה גם השיב להן, אך בדומה לפוליטיקאים רבים נוספים, הוא ענה תשובות כלליות, העדיף להתמקד בצדדים החיוביים ונמנע מלדבר על הצדדים השליליים של התקופה – אלה שמעסיקים אותנו, התלמידים, לא מעט.

תודה לשר החינוך, שהקדיש לנו מזמנו וענה ברצינות ובסבלנות רבה לשאלותינו. תודה גם למנכ"ל הכפר קובי נווה (סיסקו), לצוות הבכיר, לצוות המורים, לעובדים ולתלמידים. בזכותם ובזכות העבודה הקשה שלהם עמדנו מול שר החינוך גאים, עם רשימה ארוכה של הישגים, תוצאות וסיפורים, ששווה וראוי לספרם עוד פעמים רבות.

מיקה רוטברט, 6/ט'

ומכשולים נוספים בדרך. ניתן להבחין, כי כפוליטיקאי מנוסה, הוא לא התייחס בתשובתו לתחושתנו, כי כיתות ז' – נשכחו מאחור. המשכנו ושאלנו, האם הוא רואה במשבר הקורונה הזדמנות להוביל שינויים שנדרשו כבר מזמן במערכת החינוך. בתשובתו טען גלנט, שכדי להוביל שינויים בצד החינוכי והפרדגוגי, יש צורך בהפעלת

המעבדות המחודש, ובמהלכו אחת מהתורמות כינתה את בית הספר שלנו "הרווארד הישראלי", איזו גאווה!

מהטקס עברנו לבית רינה ושמענו את נגינת התזמורת ואת חבורת הזמר של הכפר, פרויקטים המתרחשים בגן מקלט ועוד.

בהמשך התכנסנו – רונה ניסן, ליה ואנוכי – לראיון קצר עם השר גלנט על התמודדות מערכת החינוך עם משבר הקורונה, בשילוב תחושותינו האישיות.

תחילה שאלנו על השלכות המשבר על מערכת החינוך, ובכלל זאת התחושה שלא פעם כיתות ז' – נשכחות.

בתשובתו הבהיר השר, כי להערכתו ההשפעה תהיה חיובית, ושמדובר בהזדמנות לצמוח. הוא אף ציטט את אלברט איינשטיין, כי "בלב ליבו של משבר ישנה הזדמנות". השר טען, כי המשבר דורש מאיתנו הפגנת חוסן, וכי העברת הלימודים למתכונת מקוונת תרמה לקפיצה טכנולוגית במערכת החינוך. אחר כך ציין, כי מי שנכנס למשבר עם רצון להצליח, יוצא ממנו מחוזק ובעל יכולת לעבור מהמורות

חדשנות, יזמות והאומץ לחלום – אלה שלושה ערכים שספג שר החינוך יואב גלנט, כשביקר בבית ספרנו בשבוע השלישי של חודש נובמבר.

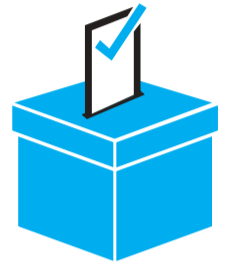
במהלך הביקור שמעו השר ואנשי צוותו על בית הספר המיוחד שלנו מפי סיסקו, בכירים נוספים בכפר ומספר תלמידים. הם למדו מאיתנו, המארחים, על תולדות הכפר, החדשנות והשינויים שעבר המקום במהלך השנים, על התלמידים, חוויות הלימודים, ההישגים הרבים והעשייה המשמעותית.

תלמידים מהכיתות השונות הציגו בפני האורח קצת מן הפלא המתרחש בכפר הירוק: תלמידי שכבה ח' הציגו את מסלולי הלמי"דה; קבוצות מתוכנית יזמים צעירים מהשנים האחרונות הציגו את פועלן; מגמת הכטב"ם שבתוכן סיפרה על המתכונת המוצלחת שבה תלמידים מלמדים תלמידים, ואף השיגה לראשונה אישור לעריכת בחינת בגרות בחמש יחידות; קבוצות Green Star Academy סיפרו על בית הספר לסטרטאפים בכפר ועוד. משם המשיך הביקור לטקס חנוכת בניין

(שוב) יוצאים לקלפי

לאחר שנחשפנו למועמדים לכנסת ולמצעי המפלגות בפאנל בזום, ערכנו בחירות בקרב תלמידי הכפר והמורים • המנצחת: יש עתיד

הכפר ד"ר קובי נווה (סיסקו) שהגיע להצביע. כל נשכח שקדמו ליום הבחור ולהצבעה הכנות שונות, כגון קלפיות, פרגורים (למען שמירת טוהר הבחירות), הכנה וגזירה של פתקי כל המפלגות (ותורה לערוך, רכז שכבה ט'). במדרגם הצביעו 273 תלמידים ו-45 מורים (אני מקווה שוהי לא אדישות, אלא נסיבות הקפסולות והלמידה מרחוק). והנה תוצאות המדרגם: יש קורלציה במקומות ראשון ושני בין המורים והתלמידים, במקום הראשון מפלגת יש עתיד, במקום השני מפלגת העבודה. בבחירות המורים - במקום השלישי הגיעה כחול לבן, ובבחירות התלמידיים - הגיעה למקום השלישי מרצ. תלמידי שכבה י"ב הצביעו בחודש פברואר, לאחר חשיפה לחברי הכנסת בזום. יש שיגידו שבחירות אלו לא מייצגות, אבל אין לדעת.

לא פעם שוחחנו עם ורדה בכיתה על חשיבות הלמידה של מקצוע האזרחות מכיתה ז' ועד י"ב, ולא כפי שנהוג היום, רק בכיתות ט' וי"ב ישר לבגרות. לדעתי, חשוב ללמוד מגיל צעיר מושגי יסוד, לחדד ביקורת אישית, להיות אזרח מעורב ובו בזמן גם מעורב פוליטית ולהתדיין עם בני המשפחה ומחוצה לה. חשוב שכבר מהיום נגבש מודעות לנושאים בוערים במדינתנו, נכיר את מנהיגינו ונבקר אותם בשעת הצורך. הדור שלי הוא הדור שיוכיל ויתרום בעתיד הקרוב. מילים אלו נכ"תבו כשבוע לפני הבחירות לכנסת ה-24, ואני מקווה שתוצאות הבחירות שהצביעו אזרחי ישראל אכן ראויים ונכונות.

מיקה רוטברט, ט' 6/

ופועל למען השוויון בכנסת ישראל. נוסף על כך, יחד עם שכבה י"ב השתתפנו בפאנל שאלות ותשובות מטעם משמר הכנסת, שבמסגרתו נפגשנו בזום עם חברי כנסת שו"נים מכל הקשת הפוליטית. במפ"גש נכחו נציגי הליכוד, יש עתיד, העבודה, ימינה וישראל ביתנו. בפאנל נשאלו שאלות מצד תלמידי שכבה י"ב, בהן על האלימות נגד נשים, משבר האקלים, הוצאת פטור משרות צבאי המתאפשר לתלמידי ישיבות, יצוא נשק מישראל וקידום שקיפות במועצות לתושביהן.

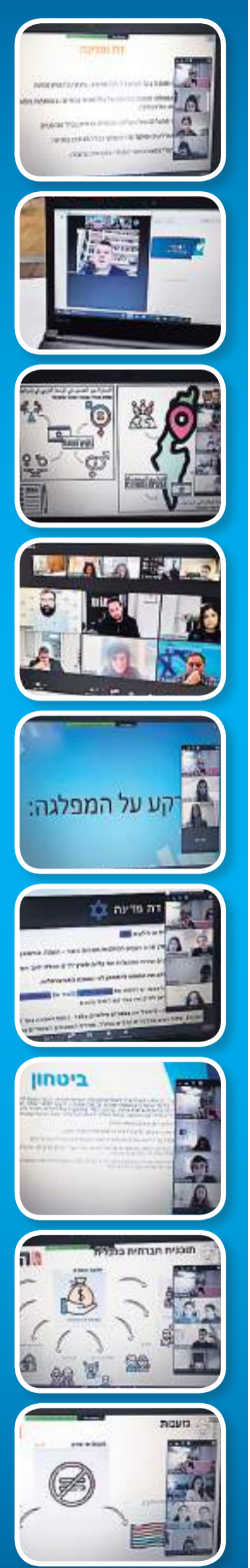
במהלך הדיון השמיעו חברי המפלגות את דעותיהם ודעות מפלגותיהם ולא פעם התפתחו דיונים סוערים ומחלוקות. תש"בנות המועמדים חידדו לנו את הב"קורת האישית לגבי מצעי המפלגות השונות. לי ולחבריי היה מעניין לש"מוע דעות וגישות שונות. לבסוף כל אחת מהקבוצות בכיתה ט' 6/ כתבה עבודה והציגה פרונטציה בזום, תוך ייצוג מפלגות שונות. בעבודת הצוות ובמהלך כתי"בת העבודה יישמנו את המושגים שלמדנו בשלושת החודשים האח"רונים בשיעורי אזרחות.

אזרחות: כבר מגיל צעיר
יום הבחור הגיע. במסגרתו ערכנו מדרגם בחי"רות שבו הצביעו כל כיתות שכבה ט', מורים, עוברים, צוות הכפר, מנהלים וכמובן, מנכ"ל

בחודשים האחרונים עסקנו בשיעורי אזרחות בנושא שבו המדינה כולה עו"סקת, הבחירות התכופות לכנ"סת. כבר מעל שנתיים שאנחנו נמצאים בין בחירות, כל פעם מקווים שזו הפעם האחרונה, לפחות לשנה הקרובה. אך לצ"ע, בכל פעם הנציגים שלנו נג"דרים למשחקי אגו מטופשים וזונחים את טובת הכלל.

התהליך כלל למידה והעמקה של מושגים נרחבים, כגון קול כשר, קול פסול, אחוז הסימה, אפיון הבחירות בישראל ועוד. למדנו גם את משמעותו של הפתק הלבן; הדעה הרווחת היא שמשמעות הפתק הלבן היא מחאה, כלומר מסמן חוסר הזדהות והסכמה עם מצעי המפלגות. אך לאחר שלמדנו על משמעות הפתקים הלבנים וההצבעות, ורדה הסבירה לנו כי מטרתו של הפתק הלבן היא למקרה שבו אזלו פתקי מפלגה מסוימת.

בין השיעור למציאות
כחלק מתהליך הלמידה נפגש"נו בזום עם חבר הכנסת ד"ר יוסף ג'אברין, אשר הרחיב לנו את הידע לגבי נושאים כגון האלי"מות במגזר הערבי, ההתמודדות עם חיסוני הקורונה ברצועת עזה ועל דו"קיום בישראל. המפגש תרם רבות לתלמידי כל הקבוצות בכיתתי. כמה מהנתונים העוסקים בחוסר השוויון בין המגזרים במדינת ישראל זיעזעו אותנו. אך יותר מכול, ראינו כמה נחוץ שוויון במדינה או לפחות גוף אשר רוצה

"מיידלע, ראית פעם גבר סורג גרביים?"

חיל האוויר מתגאה כיום בטייסות מוכשרות, אבל זה לא היה כך בימים שבהם אליס מילר ביקשה להצטרף לקורס טיס • תלמידי י"ב שמעו את סיפורה פורץ הדרך ביום האישה הבינלאומי

אליס סיפרה שמעבר לכך שהצליחה לקדם את השתלבות הנשים במערכת הצבאית, היא גם קיבלה מיד את המיון שאליו שאפה. בחלקה השני של ההרצאה סיפרה אליס, שלאחר שירותה הצבאי היא החליטה לטוס למשך זמן רב להודו, שם היא נחה, הקימה משפחה, חוותה חוויות, עברה אתגרים רבים ואף התמודדה עם מחלה קשה. לאחר כמה שנים בהודו היא חזרה לארץ ויחד עם חבריה הקימה את היישוב שבו היא גרה עד היום. חייה מרתקים ומעוררי השראה, והמסר שלה אליס, בני הנוער, הוא:

יש להקשיב ללב שלנו, ללכת אחר החלום מות שלנו ולפעול על מנת להגשים אותם. ההרצאה הייתה מעניינת, מעשירה ובעיקר הצליחה להעביר לנו את המסר, כי כל אחד מאיתנו יכול לעשות שינוי בחייו ובחברה אם רק ירצה בכך. רק צריך לפעול לשם כך. בתום ההרצאה חזרנו לפעילות כיתתית, שהעבירו בנות השכבה. זאת ועוד, בחודש פברואר עברו בנות השכ"ב יחד עם יובל מלחי סדנה במסגרת עמותת שירה בנקי, שבה נחשפו למקרה הרצח של בנקי ולסיפורה מעורר ההשראה של סאלי בקה. בעקבות הסדנה יצרו שובל מורחי, ענבל צפדיה, הדר פרנקל, ויקי גליקסון, שירה בן שלום, נגה סטופ, שקד לוינה, גוני בן שלום, מאיה שדה, אביגיל כץ, מאיה ביתרן, מאיה פרשקו, בן זקן בת עמי, עלמה גילת, עינת גרליץ, מאיה חמצני, יאנה נמסטיניק, נועה לפיד, מאיה צוק, ענבר שדה-אור, טל קרץ ועדי שטיאסני פעילות בנושא העצמה נשית.

סופיה שמידט, י"ב/7

873 אחת משלוש זה יותר מדי

84,000 נשים בישראל עוברות תקיפה מינית מדי שנה. זה מספר בלתי נתפס, לא נורמלי, משוגע. אבל זה רק מספר, ומאחוריו עומדות מאות אלפי אם לא מיליוני נשים, שעברו דבר שמי שלא חווה לא יוכל להבין. בממוצע בכל יום בישראל נפגעות מינית כ-230 נשים. חשבו על זה... עם כמה אנשים דיברתם או שסתם חלפו על פניכם ביממה האחרונה? השבוע האחרון? בשנה האחרונה? ומה הסיכויים שמי-שהו מהם חווה תקיפה מינית בחייו? גבוהה. כן, מדובר לא רק בנשים, אלא גם בגברים. פעם בכמה חודשים אנו שומעים בתקשורת על קטינה או אישה שעברה תקיפה מינית, סיפור מוזעזע ולא נתפס שגורם לכולם לרתוח. אבל תחשבו כמה סיפורים כמו אלו לעולם לא מסופרים, סיפורים שמאחוריהם עומדת אישה שמפחדת לפצות פה, שמפחדת שלא יאמינו לה, שמפחדת לשמוע את האמירה הנוראה מכול, שלפי דעתי, פוגעת ומשפילה יותר מכל דבר אחר "זאת אשמתך, את הזמנת זה". אף אישה לא "מוזמנת את זה", כי אישה היא לא משלוח מהסופר שצריך להזמין! היא בן אדם, ולא משנה איך היא התלבשה או בת כמה היא, כי ככל הידוע לי, לבוש מכל סוג שהוא ובכל שפה שהיא הוא לא הזמנה לתקיפה מינית. אחת מתוך שלוש הוא צירוף ששומעים לא מעט לאחרונה, אבל מה הוא באמת אומר? הוא אומר שאם יש לך שלוש אחיות, אז אחת מהן, אם לא יותר, כנראה תעבור תקיפה מינית וזה לא רק אחיות, אלא גם חברות ובי-כלל. למעשה, זה יכול לקרות לכל אחת, בכל מקום ובכל גיל. אף אחד לא מחוסן.

בבית הספר מלמדים אותנו איך להתגונן מתקיפה מינית, אבל אף אחד לא מלמד שזה דבר שאסור לעשות, שבחורה היא לא חפץ. כולם חושבים שזה מובן מאליה, שכולם מבינים זאת, או שסתם יש פחד לפתוח נושא כה מורכב וטעון. לא משנה מה הסיבה, אלו דברים שצריכים להיאמר לכל אחת. בכל גיל. כי אם זה היה כל כך מובן מאליה, מקרים כאלו לא היו ממשיכים לקרות בכל חודש, בכל יום, בכל שעה.

לאף אחת לא מגיע לעבור תקיפה מינית, לא ברחוב לא ביום ולא בלילה לא בבית ולא ברחוב.

הסיפורים הקשים האלה לא נותנים לנו מנוח. כל האלימות, השיח הציבורי ועיוות הערכים מביאים אותנו לסיטמתמשך. אני שמחה על הפגנות התמיכה בנאנסות שהחלו לאחרונה, והלוואי שייתפסו כל האנסים ויישפטו במהרה.

בואו נעצור כולנו רגע ונחשוב, נלמד לכבד גבולות, נלמד להבין מה זה כן ומה זה לא - אבל באמת! נלמד לשאול ולא נקבע עובדה, לא נפרש סימנים, מלבד הסכמה של ממש. נבין ונפנים שגופו של אדם אינו חפץ, ושלנפש יש רגשות. החיים מספיק קשים ומורכבים, בואו לא נייצר עוד אלימות, שהיא כל כך מיותרת ומשאירה צלקות לנצח.

מיקה רוטברט, ט'6/

רגע לפני חג חירותנו!

שכבה י"ב קוראת לחולל שינוי שיבטיח את חירות גופנו ונפשנו - חייבים לעצור את הפגיעות המיניות: לא הוא תמיד לא. לא כל בן הוא בן! "באנו להודיע בקול גדול, כי מה שהיה בעבר, לא נכון יותר בהווה ובטח לא בעתיד.

האחריות חלה על כולנו כחברה. רק כך נצליח לחולל שינוי ואפילו מהפכה. צריך לוודא שהמסר שאנחנו מעבירים יחלחל היטב. אפס סובלנות כלפי פגיעה מינית" (הוועדה למאבק בהטרדות המיניות) "האם קטינה אשר בפתח או בשל הלם או מבוכה אינה צועקת ואינה מכריזה על

סירובה, נחשבת כמסכימה? הנאשמים אינם יכולים ליהנות מההנחה כי שתיקה כהסכמה" (כבוד הנשיא שמגר בפס"ד שמרת)

"במקום בו עולה ספק אם הסכימה האישה למעשה - או אם לא הסכימה - המסקנה חייבת להיות כי המעשה היה שלא בה-סכמה, וממילא נעשה 'שלא בהסכמתה החופשית'." "כשאת אומרת לא למה את מתכוונת? לא הוא לעולם לא ואין לא שהוא כן." (כבוד השופט חשין בפס"ד שמרת)

הצטרפו לשרשרת שלנו! מחזיקים ידיים ביחד ומביאים שינוי!

הייתי פעם ילד השדה

מיזם מרגש: תלמידי שכבה י' מגדלים ירקות בשדות הכפר, מוכרים את התוצרת ותורמים כריכים לאנשים בודדים ולחסרי בית

הרווח האישי של כל אחד מחברי הצוות הוא סיפוק, ידע, ערכי נתינה ועזרה לזולת.
לילך אלמקייס, קבוצה ב'2,

ביניים: סנדוויצ'ים ומרק תוצרת בית מאז תחילת השנה הגיעה קבוצה ב'2/ מהכפר הירוק מספר פעמים לדרום תל-אביב במטרה לחלק סנדוויצ'ים ומרק. חניכי הקבוצה מטפלים בצמחים ובי-ערוגות מספר פעמים בשבוע. כעבור מספר חודשים קוטפים את התוצרת הבשלה, שוטפים, מחלקים לסלסילות ומוכרים לתושבי הכפר ולמורים. בפרויקט הראשון הכנו 180 סנדוויצ'ים טריים, עסיסיים ומשבי-עים וחילקנו אותם לחסרי בית ולנשים שנמצאות במעגל הזנות. הרגשנו סיפוק מטורף מהחיוכים של האנשים שעשינו להם טוב על הבוקר.

כמו כן אנו עורכים מדי שבוע פעי-לות עם עמותת אל"ט לאנשים עם מוגבלות ועם קשישים בדיוור הציבורי. הפעילות כוללת מפגשים בשדה והכרת הצומח.

מחמם את הלב לעשות טוב למען אוכלוסיות מוחלשות, ובכל פעם הת-חושה הזאת מזכירה לנו מדוע אנו מת-נדבים מזמננו החופשי בשדה הערוגות.

שחר סנדרס, קבוצה ב'2

מתחילתו של הסגר השני בחורש אוקטובר החלטנו, צוות השדה, להשקיע את זמננו בפרויקט גידול ירקות, פירות ועשבים במסגרת המחויבות האישית בכפר הירוק.

אנו מגדלים סוגים שונים של חסה, באקצ'וי, גזר סלק עירית תותים ברו-קולי ועוד. שתלנו וזרענו בצורה אקו-לוגית ואורגנית, זאת לאחר שהלכנו ללמוד מגינות של עובדי אדמה מנוסים בתחום. אחת מהם היא סבתא חיה, בעלת גינה אורגנית בכפר, שהעשי-רה אותנו בדרך המיוחדת שבה היא מרגישה את הצמחים ומטפלת בהם שנים רבות.

צוות ילדי השדה מורכב מחניכי הקבוצה, חלקם מנוסים בעבודת אדמה וחלקם נחשפו לתחום החקלאות בפעם הראשונה וצברו במהלך הפרויקט ידע, ניסיון ואהבת אדמה. את התלמידים מנחים מדריך הקבוצה עדן סומך, אם הבית עדי והש"ש יוגב.

לתוצרת הגינה יש שתי מטרות: מכירת התוצרת לצד חלוקתה לניצולי שואה ולאנשים בודדים. כך מכספי המכירות החלטנו לקנות מצרכים להי-כנת כריכים ולחלק אותם לחסרי בית ברחבי תל-אביב, כאשר עיקר הכריכים יהיה מורכב מתוצרת הגינה שלנו.

מחזירים את

- סולידריות היא מהערכים החשובים ביותר בעת משבר. תלמידי חטיבת הביניים למדו את הנושא ויזמו פרויקט מרהיב של החזרת האור והתקווה לכפר בכמה מובנים.

שملווים את חיינו בחודשים האחרונים, הועלתה יוזמה ללימוד סולידריות בשיעורים השונים בבית הספר. בשיעור לשון הכנו כרזות, ובשיעור תנ"ך התחרינו בחיי הון הסולידריות. כמו כן העמקנו בדיון על ראיית האחר באופן רלוונטי ואותנטי

חטיבת הביניים בכפר הירוק הצטרפה לרגל חנוכה לפרויקט "מחזירים את האור", שבו מנסים התלמידים והצוות לראות ולחלוק את האור גם בתקופה מאתגרת זו. הפרויקט יתכנס באירוע מיוחד, שבמהלכו תלמידי הכפר יאירו את שטחי בית הספר בכמה מובנים.

"החזרה החלקית ללימודים היא סימן לאור עבור כולנו, תלמידים, הורים ומורים. מתלווה לחזרה זו ערב ייחודי הנערך זו השנה הראשונה תחת השם 'מחזירים את האור', שמבטא את רוח הסולידריות של הכפר. אנו רואים באירוע חשיבות רבה ללמידה ערכית וחברתית, שהיא חלק בלתי נפרד מתרבות הכפר הירוק", מסבירה מנהלת החטיבה דפנה מנור. בעקבות הפרויקט שאלנו את מנור לגבי האירוע והרעיונות העומדים מאחוריו.

כיצד הגיעה היוזמה לפרויקט?
"בעקבות תחושת הריחוק, הסערה הציבורית והקשיים הכלכליים והחברתיים

מחזירים את האור

הפגנת סולידריות

נר לרופאים

אנו, חניכי קבוצה ב2 שכבה י' מהכפר הירוק, בחרנו לבנות חנוכייה בנושא הקורונה. כל נר רופא שעוור משמעותית בתקופת הקורונה.

כל רופא הוא עולם ומלואו, אשר בתקופת הקורונה שם את עולמו בצד ונרתם כדי להבטיח לכולנו בריאות ושקט. הרגשנו צורך להודות לרופאים אלה על מאמציהם הרבים. ליד כל נר מצוין שם של רופא ועיסוקו בתקופת הקורונה. רצינו להראות שלכל רופא זהות ואורח חיים שונים, ואנו מכבדים ומכירים להם תודה על המאמצים הרבים בתקופת הקורונה ובכלל.

מקווים שתקופה זו תעבור בקרוב ובמהירות.

אלה הרופאים שבחרנו להציג:

- ד"ר ביביאנה חזן, מנהל היחידה למחלות זיהומיות במרכז הרפואי העמק עפולה.
- ד"ר אירינה גרינגאוז, מנהלת מחלקת קורונה ג' בבית החולים שיבא תל השומר.
- ד"ר יונתן ראובן, מתמחה בבית החולים בילינסון.
- ד"ר חיתאם חוסיין, מנהלת מחלקת כתר ברמב"ם.
- פרופ' טליה וולק, מנהלת מחלקת כתר ג' בשערי צדק.
- ד"ר אוריאל לוינגר, מנהל המאבק העירוני בנגיף הקורונה במחלקת התפרצות קורונה-כתר בבית החולים לניאדו.
- ד"ר אסף בספי, מנהל מחלקת פסיכיאטריה-קורונה בבית החולים שיבא בתל השומר.
- ד"ר גדי סגל, מנהל מחלקת פנימית קורונה בבית החולים שיבא תל השומר.
- ד"ר רמזי קורה, מנהל מחלקת כתר א' ו'ב' ומחלקת בידוד קורונה בשערי צדק.

האור לנפר הירוק

ההורים, השתתפתם איתנו במאמץ להוביל את תלמידי החטיבה לעבודה שיתופית, יצירה בקבוצות ויצירתיות מתפרצת, שאת תוצאותיה נראה בעבודות התלמידים. אני גאה בתלמידים שלנו על עמידה איתנה ומאומצת על אף האתגרים ו'אף על פי כן'.

תלמידים וחברי צוות בית הספר, שהשתתפו בפרויקט, מספרים:

"הפרויקט עזר לי להסתכל על התקופה הקשה והלא אופטימית הזו מנקודת מבט אופטימית".

"הפרויקט נתן לי הזדמנות להיפגש עם חבריי לכיתה ועזר לי להתחבר אליהם. נהייתי גם מהבילוי החברתי בתקופה קשה זו".

"סולידריות חשובה מאוד בתקופה זו, מהסיבה שכולנו סגורים ומרוחקים זה מזה. היא חשובה דווקא בתקופה שבה אנו צריכים להיות יחדיו ומאוחדים".

"הפרויקט מאפשר לתלמידים לחוש תקווה ואופטימיות, להרגיש שייכות ולגבור על החושך לאחר תקופה לא פשוטה שפקדה אותנו. לכל אדם יש נקודת אור חיובית בתוכו, שמלווה אותו, מאירה את דרכו ומאפשרת לו למצוא את הפוטנציאל הטמון בו. חשוב לזכור זאת ולהתמקד בדברים הטובים".

מיקה רוטברט ושירה כהנא, ט'

לא שיאו של הפרויקט, הדרך אליו הייתה משמעותית לא פחות, מלאת כוונות ורגשות, שאני מקווה שיהלחלו אל ליבם של התלמידים. אני מאמינה שיהיה ניתן לראות את תוצאות הפרויקט במשך שנות הבגרות, כחלק מהתפיסה החברתית של תלמידינו".

לסיום ביקשה המנהלת להוסיף מסר אישי: "בנימה אופטימית זאת, ברצוני להודות לכל ההורים על הערבות ההדדית, הסיוע והשותפות במאמצים בכל התקופה האחרונה. טובת הילדים והריחוק החברתי הם אתגרים העומדים בפני כולנו, ואתם,

ביחס למציאות. בשלב השני יצרנו, יחד עם התלמידים, מיום של תוצרים המביאים ראייה אופטימית של אור, הנותנת פרספקטיבה מעבר לבעיות והקשיים. המיזג ייערך בשעות החושך כדי לסמן את האור, הראייה החיובית, התקווה והמסר לעתיד, שדרכו אפשר להסתכל על חוויות באופן אופטימי, ובו ניתן לראות את האור בכל חושך".

מה הרצינות מאחורי היבור ערכי הסולידריות לפרויקט "מחזירים את האור", ומה המשמעות המיוחדת שמקבל החיבור בתקופה זו?

"התקופה המורכבת הזו מונעת מאיתנו להתקהל ולעיתים גם להביע את דעתנו בעזרת הפגנות ומחאות. אף על פי כן, אנו מתגברים על ההסתגרות ובוחרים לתת ביטוי לרחשי הלב, לתחושות ולמחשבות שעולות בשעה זו בקרבנו. ראינו צורך מיידי להטמיע בבית הספר תחושה המגיעה מתוך המושג סולידריות. לעורך הבנה שאפשר למצוא פתרונות, להביע ערכי שוויון, חמלה ואחדות בקרב התלמידים בכפר".

לאורך הבנת הפרויקטים האם שמעת חוויות ממורים ומתלמידים על התהליך והתוצרים?

"הדרך הייתה משמעותית, כפי שהתוצאה תהיה משמעותית. לתחושת, האירוע הוא

האור בקצה המנהרה

אחרי שנה חנוקה בין ארבעת קירות החדר, חזרנו ללמוד בכפר ובעיקר להיות זה עם זה כמו פעם

מקום שתמיד רוצים לחזור אליו. אני אוהבת את בית הספר הזה ואני מאושרת בו ושמהח סוף-סוף לחזור."

• **נועם שגב, י/3:** "אני מאושרת סוף-סוף אני מתחילה לקבל את החיים שלי בחזרה, התגעגעתי לחבר'ה, לאנשים, למורים, לתלמידים, למקום, לאוויר ולאווירה של הכפר, שאין כמוהו. אין ספק שהחוסר בכל אלה הורר גש במידה ניכרת ואני מכירה תודה על כך שכבר ניתן לראות את האור בקצה המנהרה וששוב אנחנו כאן, במקום המוכר והאהוב."

או כן, עברה על כולנו שנה לא פשוטה בכ"ל, אך זו גם חוויה מלמדת עם מוסר השכל וערך מוסף שניתן ללמוד מהם. חשוב להסייג תכלית גם על הצד החיובי בשנה הזו ולהפיק ממנה את המיטב. כל אחד מאיתנו הבינו לגבי עצמו משהו אחר והתמודד עם דברים, אך בסופו של דבר צלחנו גם את זה, יחד ולחוד. אנחנו שמחים להיות שוב בבית הספר ומונים ליום לכפר על כל המאמצים לעזור לנו כמה שניתן במהלך התקופה הזו – תודה על ההכנה, להקשבה, התמיכה, ההבנה והעזרה. ואמן שאת השנה הבאה נפתח בטקס הגיגי וגדול, שבו כולנו כבית ספר שלם יושבים יחד.

לורן יודיצקי, י/3

נעשית באופן הדרגתי, מדור, מחושב, שעומד בתקנות הבריאות ובהנחיות הקורונה, אשר משתנות בתכיפות בהתאם למצב. סוף-סוף חזרנו קצת לשגרה הישנה, הטובה והמוכרת. אנחנו מתאווררים מאותה קובייה קטנה בת ארבעה קירות, נושמים לרווחה, רואים אנשים, לומדים פרונטלית בבית הספר, משתפים זה את זה בשיחה פנים אל פנים, אמיתית, על מה שכל אחד מאיתנו עבר במהלך התקופה המשוונה והקשה הזו, משלימים פערים וגם נפגשים מעבר לשעות הלימודים.

כל שיעור בבית הספר מרגש, ניתן לראות את האושר ואת הניצוץ בעיניהם ובחיוכם של המורים והתלמידים כאחד. מעט אירוני שאנחנו נפגשים עם מורים בפעם הראשונה בסוף השנה, כך שגם האווירה עצמה שנויה במחלוקת – מצד אחד התחושה היא כמו תחילת שנה, אך מצד שני אנחנו כבר נמצאים בישראל האחרונה, בסופה. כמה תלמידים משתפים בתחושות:

• **איריס רובינשטיין, י/13:** אני כל כך שמחה לחזור, לראות אנשים, חברים ולחוות את הכפר, מה שלא יצא בשנה האחרונה."

• **רומי סלוצקר, ח/4:** "הכפר בשבילי הוא

במהלך רוב השנה האחרונה ישבנו כולנו, מורים למידים כאחד, בבתים שלנו, בין אותם ארבעה קירות, מרוחקים חברתית זה מזה, שוכחים איך החיים שלנו היו לפני כל התקופה הזו, לומדים במשך שעות מול מסך המחשב בפיגישות בזום ובפגישות בטימס.

אם היו מספרים לנו, שהמציאות שבה נמצאת עצמנו הולכת להיות בכיבוד זה מזה, בלמידה במחשב בבית בעקבות נגיף מסתורי, לא היינו מאמינים ואף צוחקים, אך כפי שאנחנו רואים וחווים, אלו החיים שלנו כרגע, והמציאות אכן עולה על כל דמיון.

במשך כשנה ישבנו חנוקים בבית, וככל שחלף הזמן היינו כבר נואשים לצאת החוצה, לחזור לחיים שלנו, להיות בבית הספר עם אנשים ולהרגיש את החוויה של החיים ושל בית הספר (חטיבת בנינים ותיכון). בחודש האחרון התחלנו סוף-סוף לראות את האור בקצה המנהרה ולאט-לאט אנחנו חוזרים לחיים. ככל שהזמן עובר כך אנחנו מוצאים עצמנו שוב, באופן פיזי, יותר ויותר בבית הספר ופחות זמן בבית מול המסכים. החזרה

המסך שוב עולה על הקולנוע הנשי

← אחד הדברים הקשים ביותר עבורי בתקופת הקורונה היה פסק הזמן שנטלה תעשיית התרבות ככלל, והקולנוע בפרט. סרטים חדשים כמעט לא יצאו, בכורות והפקות נדחו, וכל בתי הקולנוע נסגרו עד להודעה חדשה.

כחובבת קולנוע מושבעת, הרגשתי כאילו תעשיית הקולנוע יצאה לחופשה ולא קבעה תאריך חזרה. אי-הוודאות הייתה מהדברים הקשים ביותר עבורי כולם בתקופה הזאת – ותחום האמנות והתרבות אינו יוצא מן הכלל. אבל ניתן לראות הפסקה זו כמעין הזדמנות לתחייתו של עידן חדש בתעשיית הקולנוע.

ב-8.3.2021 סינמטק תל-אביב יפתח את שעריה בהתאם להנחיות התו הירוק, ויהיה הקולנוע הראשון שייפתח בארץ זה שנה. עובדה זו מרגשת אותי כשלעצמה, אך הפרט הבא מרגש אותי עוד יותר: הסינמטק חוזר עם פסטיבל סרטי נשים – סרטים שנעשו על ידי נשים. העידן החדש של תעשיית הקולנוע נפתח על ידי נשים. ובשבילי, זה אומר הכל.

תמיד רציתי לעסוק בקולנוע ולביים סרטים – ולצערי הרב, זה תמיד נתפס כמקצוע גברי. גם בחברה של היום, שמי תיימרת לדרגול בשוויון הזדמנויות לשני המינים, יש פחות במאות מאשר במאים באופן משמעותי. במהלך 92 השנים שקיים טקס פרסי האוסקר, בקטגוריית "הבמאית/הכי טובה" היו מועמדות חמש נשים בלבד, ורק אחת זכתה. נשים בכיסא הבמאי זה דבר שקשה אפילו לדמיין. ואי שם יש ילדה קטנה שחולמת להיות במאית קולנוע, מחפשת מודל לחיקוי ומתקשה למצוא.

העובדה שתעשיית הקולנוע חוזרת בסיומן נשים כבמאיות, נותנת לי ולעוד אלפי נערות וילדות את התקווה שיום אחד גם אנחנו נמצא את עצמנו שם, בעולם שפעם נחשב כגברי בלבד.

רונה ניסן, י/5

כל מה שרציתם לדעת על החיסון

הטכנולוגיה, מהירות הפיתוח, שיעור המתחסנים וה"פרס" שמחכה בסוף

צורך להחליף את הנגיף הזמני, כיוון שהגוף יפתח עמידות כנגדו.

משך הזמן לפיתוח חיסון סטנדרטי הוא כ-10-15 שנה, כשהשיא עד כה עמד על ארבע שנים. פיתוחם של חיסוני הקורונה בתוך פחות משנה העלה בקרב רבים תהיות לגבי בטיחותם לטווח הארוך, המצטרפות למגמה ההולכת וגוברת של מתנגדי חיסונים למיניהם. מסקר שערך המכון הישראלי לרפואה מוקרטיה עבור העיתון "כלכליסט" בדצמבר 2020 עלה, כי רק מחצית מהיהודים ושליש מהערבים יסכימו להתחסן ראשונים ולא יעדיפו לחכות שאחרים יתחסנו כדי לבדוק את בטיחות החיסונים. בסקר נוסף של ארגון המדינות המפותחות (ה-OECD) שנערך ב-15 מדינות נמצא, כי רק 10-40 אחוז הצהירו כי יקבלו את החיסון מיד כשיהיה זמין.

אחת מהפעולות שנקטו ממשלות בעולם כדי להתמודד עם החשש מהחיסונים ולעודד האותם הייתה הנפקת תעודת מתחסן ודרכון ירוק, למי שעבר שבוע ממועד ההתחסנות השני שלהם.

אריאל מאיק ויונתן גלר, י"א/6

ילמד כיצד לפתח חסינות נגדו. החיסון העיקרי בגישה זו הוא משך הזמן הארוך שלוקח להפריד את ה-Spike מהנגיף.

החברות פיזר-ביונטק ומודרנה פיתחו טכנולוגיה חדשה. הם מצאו דרך להכניס mRNA, עותק DNA המכיל את המידע ליצירת אותו חלק לא מזיק של הנגיף אל הגוף, כדי שהתאים שלנו ייצרו אותו בעצמם וכל תהליך הפרדתו מהנגיף ייחסך. עם זאת גם לטכנולוגיה זו חיסרון אחד מובהק והוא עמידותו הנמוכה של ה-mRNA. כדי למנוע את התפרקותו צריך לשמור את החיסונים בטמפרטורה נמוכה במיוחד (מינוס 70 מעלות צלזיוס).

לכן החליטו באסטרטגיה-אוקספורד לניקוט גישה מעט שונה. הם בחרו להשתמש בנגיף נוסף, שאינו מזיק, ולהחדירו באמצעות החיסון לגוף, כשבגופו נמצא כבר ה-mRNA המבוקש, ובכך להפוך אותו למעין יצרן זמני של חלבון ה-Spike. חיסון שכזה ניתן לשמור בקירור של מקפיא סטנדרטי. אולם חשוב לציין, כי גם לחיסון זה בעיות משלו, העיקרית שבהן היא שעם הזמן יהיה

מגפת הקורונה נמצאת בישראל כבר כמעט שנה שלמה. עברנו סגר אחר סגר ובידוד אחר בידוד ולבסוף, ב-19 בדצמבר 2020, החל מבצע החיסונים נגד הנגיף. יש ראל נמצאת כרגע במקום הראשון בעולם במספר המתחסנים לנפש, הרבה מעל איחוד האמירויות ובחריין, הנמצאות במקומות השני והשלישי בהתאמה. ישראל הוזמנה עד עתה חיסונים משלוש יצרניות מערביות: פיזר-ביונטק (עשרה מיליון יחידות), מודרנה (שישה מיליון יחידות) ואסטרטגיה-אוקספורד (עשרה מיליון יחידות). החיסונים פותחו בקצב שיא של פחות משנה ומושתתים על טכנולוגיות חדישות. אם כך, נשאלת השאלה כיצד הם פועלים?

רוב החיסונים המוכרים עובדים על עיקרון של החדרת נגיף מוחלש או מומת אל הגוף, כך שהוא מלמד את עצמו לפתח חסינות מפניו. מכניסים חלק קטן ולא מזיק מהנגיף, חלבון הנקרא Spike, אל הגוף, כך שהוא

לפעמים כולנו צריכים פסק זמן

יום אחד בסגר השלישי יצאנו מהזום כדי להרחיב אופקים בכישול ובאפייה, קבלת החלטות, שוק ההון, צרכנות מקוונת ועוד.

באחד מימי השלישי באמ"צ ינואר, בעיצומו של הסגר השלישי, הנהלת בית הספר הגיעה להחלטה, שדי, מספיק, המורים והתלמידים עוד רגע מטפסים על הקירות (כי בכל זאת שוב סגר...) ולכן צריך לעצור רגע, לקחת פסק זמן ולשנות אווירה. וכך ליום אחד נשכח כולנו מלימודי המתמטיקה, האנגלית והמדעים, נעצרו לרגע ונצא קצת מהשגרה, נלמד משהו חדש ונעשיר את עצמנו. מטרת היוזמה הייתה ללמוד בדרך קצת אחרת, כמו שאומרים – לצאת מהקופסה.

חשוב לזכור שבגלל הסגר, כל הפעילות התבצעה בוום, ורווקא היה מרענן לעבור שיעורים חווייתיים וקצת אחרים בלמידה מרוחקת. כל שכבה עשתה זאת בדרך שלה – בכיתה ח' התלמידים העבירו קורסים לחבריהם. התלמידים התחלקו לקבוצות ולימדו זה את זה קורסים בשלל נושאים, כגון: כישול ואפייה, אמנויות לחימה, ציור, ריקוד, אורגימי ועוד. בכיתה ט' נהנו התלמידים מהרצאות ומסרונות בתחומים שונים, שהעבירו צוות המורים ואומנים אורחים. התחומים היו מגוונים ושונים, כך שכל תלמיד מצא את מקומו ואת תחום העניין שהוא הכי מתחבר אליו. היו הרצאות בנושא שוק ההון, קבלת החלטות – הרצאה מאוד רלוונטית, שהרי שכבה ט' נמ"צאת בפתח תהליך בחירת המגמות לתיכון, צרכנות אונליין – שהועברה באנגלית ובהחלט רלוונטית בתקופה זו של חיינו שבה אנחנו מבצעים לא מעט רכישות באינטרנט, ועד לסדרת הכנת קרמבואים, כי אין כמו קצת מתוק לנשמה, ולבסוף, הרצאה בנושא חלומות שהעביר ליאור שושרה, אומן החושים הבינלאומי, אשר סיפר לנו על איך הגיע לתהילה והגשים את חלומה הודות לכישרונו הענק לצד התמדה ועבודה קשה.

היה מהנה מאוד להעביר יום לימודים בדרך מרעננת, ואנו, התלמידים, מעריכים את העובדה שבכפר מצאו לנכון לעצור לרגע ולחשוב על דרך יצירתית שתטעין אותנו בכוחות מחודשים, בתקופה זו שבה מרבית הימים דומים זה לזה קצת יותר מדי. מצאנו את עצמנו צוחקים, מחייכים, קמים מהכיסא וזזים, וכמו תמיד, לומדים דברים חדשים וחשובים שמעשירים את עולמנו לא פחות מעוד יום לימודים.

מיקה רוטברט, 6/ט'

אחד בשביל כולם וכולם בשביל אחד

למרות כל ההסתייגויות מהחיסון, מיקה רוטברט סבורה שהוא הסיכוי היחיד שלנו לחזור לחיים נורמליים

וכבודדים, עכשיו הזמן לתת עוד דחיפה קטנה ולא לוותר. זה הסיכוי שלנו לחזור לחיים נורמליים עד כמה שניתן. אלא שלצורך כך אנחנו צריכים את העזרה ושיתוף הפעולה של תושבי ישראל. שכל אדם שיכול להתחסן, שיעשה זאת. אם לא בשביל עצמו, אז בשביל הסובבים והיקרים לו. עבור השליש שאינו יכול להתחסן, בשביל הדור הצעיר, שלא הספיק כמעט כלום – בואו נשאיר לו עולם ששווה לחיות בו.

אני רוצה להאמין שהחיסון הוא סיכון שישתלם לנו, שזהו המבחן האחרון שלנו כחברה לפני שזה נגמר. שווה הזדמנות אמיתית להפסיק להרוס ולהתחיל לשקם. בשביל זה אנחנו צריכים להתאחד ולעבוד בשיתוף פעולה, להוכיח שוב שאנחנו חזקים יותר מכל הרעשים והסיכונים, מהבהלה והפחדים. להראות שיחד הכל אפשרי, ואין דבר שיצליח לעמוד מולנו.

בכל דור יש משברים, בכל פעם צריך לעבור קשה ולהתאמץ כדי לצלוח אותם. עכשיו תורנו לצלוח את נגיף הקורונה, להאמין בטכנולוגיה המתקדמת והמחקר שעומדים מאחורי פיתוח החיסונים ולהוכיח לדורות הקודמים שהם לא נלחמו לחינם ולדורות הבאים – שאנו נלחמים עבורם.

מיקה רוטברט,

6/ט'

שמתחסנים. זוהי סוגיה אתית מורכבת, שבה אנו נאלצים להשוות בין חיי אדם – בין אלו שמתים מהקורונה, לאלו שמפחדים להתחסן ולכן עלולים למות. זהו מצב לא פשוט ואף לא אפשרי. מצד אחד זהו חיסון שאת השלכותיו בהמשך עדיין איננו יודעים במדויק, אך מהצד השני עומד הדבר שיקרה אם לא נתחסן כלל, והוא המשך קיומו של הנגיף, שתבע קורבנות רבים מאוד בשנה האחרונה ולא עוצה.

ולא זו בלבד שמדובר בחיסונים חדשים ולא מוכרים, אלא שהם מגיעים לפעילות מלאה רק לאחר כחודש ימים, מה שאומר עוד קורבנות נוספים שייגבו בחודש הזה. אפילו בהצבעה במינהל המזון התרופות האמריקאי (FDA) לאישור החיסון של פייר הו ארבעה שהצביעו נגד מתן החיסון לגילי 16-18 ואי-אפשר שלא לתהות אם יש צדק ברבייהם, כפרט שמדובר בפאנל של המומחים הגדולים בעולם.

אז נכון, איש אינו יכול לכפות חיסון או להבטיח שאין בו כלל סיכון, אבל בשנה האחרונה סבלנו לא מעט. בכל פעם שהרגשנו שווה התחתי, הגיע דבר גרוע יותר, קשה יותר. סוף כל סוף יש לנו אפשרות לשפר, לצאת לחיים טובים יותר. אז נכון שזה מפחיד ונכון שיש סיכונים, אבל אני באמת מאמינה שאחרי כל הקשיים שהתמודדנו מולם כחברה

בשורת החיסונים לקורונה ודאי תיכנס לרפי ההיסטוריה. זאת לא-חר שהמחלה גבתה (עד כה) 1.7 מיליון קורבנות ברחבי העולם והותירה מיליונים פגועים פיזית, נפשית וכלכלית. אלא שלפי הסקרים, מעל חצי מהאוכלוסייה בישראל שרשאית להתחסן בכלל לא מעורבנינת להתחסן, וזאת אחרי שלא נצפו תופעות לוואי חמורות בקרב המתחסנים ולאחר שהחיסון נוסה על עשרות אלפים. אז מה קורה פה בעצם? למה אחרי ציפייה ארוכה והזדמנות אמיתית לעידן חדש, פתאום אני שים מסרבים להתחסן?

לאחרונה הגיחו אל השוק חיסונים של חברות שונות מסביב לעולם. הבולטים שבהם הם של החברות פייר ומורנה, שיעילותם הוכחה ב-95 אחוז. לצד אלו שאינם מעוניינים להתחסן (כשלושה מיליון) ישנם כל בני ה-16 ומטה (עוד כשלושה מיליון), שאינם רשאים כלל להתחסן ושהם כשני שלישים מאוכלוסיית המדינה. כך שבסופו של דבר נותר רק שליש אחד מהאוכלוסייה, שמעוניין ויכול לקבל את החיסון. האם זה מספיק כדי לעצור את הנגיף?

החשש מובן. הרי מדובר בחיסון שפיר תח במהירות בזק למחלה שאנחנו אף לא מבינים עד הסוף. טבעי והגיוני, שאף אחד מאיתנו לא מעוניין להיות בין הראשונים

"ראש אחורה, לא לזוז"

או: כך הפסקתי לפחד ממטושים והתמכרתי לבדיקות קורונה

את חדרת המטושים שלי. נחש מכוניות באורך קילומטר או יותר השתרך בקרבת האצטדיון, עד לשתי עמדות שאותן תפער לו ארבעה אומללים עטופים אל-בה. תהינו בעודנו מחכות מדוע התור כל כך ארוך. המחשבה המתבקשת הייתה היבדקות של כל עם ישראל לצורך נסיעה לאילת. בדיעבד התברר שהגענו לכ-5,000 חולים מאומתים ביום. זה כנראה מסביר את התור. לבסוף הגענו לארץ המובטחת והמטושים דיגדגו לי את המוח. זה היה נורא פחות משציפיתי, והאחות הייתה חביבה. התוצאה יצאה שלילית. היה משהו כל כך מרגיע בבדיקה הזאת; הידיעה שהכל בסדר ושאינו לא מהווה איום על הסובבים אותי. לכן כמה

את חדרת המטושים רבים של שמירת מרחק, מסכות והתנהגות קפוצה, שבהם קיוויתי להרחיק ממני את המטושים האכזריים, הגיע הקץ המה. נאלצתי לעבור בדיקת קורונה. לא קיבלתי הודעה על חשיפה לחולה מאומת, התכוונתי לצאת לטיול בחופשת החנוכה עם חבורה אחראית במיוחד. לא קלה הייתה המשימה בעיניי. אני אדם רגיש מאוד, נפשית ופיזית, המטוש החודר למערות האף נדמה בעיניי לחרב סוף מחודדת. אבל על בריאות לא מתפשרים: בלעתי את החששות ושיכנעתי את אמי להיגרר איתי לררייב-אין קורונה כפריסבא. שעה וחצי של המתנה בתור לא הספיקו כדי להרגיע

תמר אברהם, י"ב/4

הטובות למדע

כנס מרתק בנושא נשים ונערות במדע התקיים ב-11.2.21 בשלוש שכבות חטיבת הביניים.

את הכנס פתחו נציגות מכיתה ה', שדיברו על נשים חשובות בעולם ובעיקר במדע, כמו רוזלינדר פרקלין, גולדה מאיר ורות' ביידר.

לאחר מכן הרצתה לנו ד"ר יעל פטריש על צילום חישובי למדנו איך עובדת מצלמה, מהו צילום חישובי, למידת מכונה ועוד דברים מסקרנים. המרצה הראתה לנו את סוגי המצלמות שניתן להשתמש בהן - מצלמות לרכב, לגוף, לחלל, לטלפון ועוד. כמו כן למדנו איך עובדת מצלמה, מהם פיקסלים ועומק שדה ובעיקר איך המצלמה קשורה למתמטיקה ולמחשבים. המרצה שכתב שמקבל את התמונה, מקבל מספרים, ובעזרת אלגוריתמים נוכל לשנות את התמונה, את האור, את איכות התמונה ועוד. בהמשך שמענו הרצאות בנושאים שונים לבחירתנו. ההרצאות היו מעניינות ומסקרנות, ביניהן: כשאקולוגיה פוגשת את המעבדה, טווי לך שריון, על "זוהמת הבריכה", סקרנות ותאים שלא מזדקנים, המוח והמחשב, הרפסה בתלת-ממד, הרפסת תלת-ממד של רקמות, ביולוגיה ימית ועוד.

לסיום צפינו בסרט: "מאחורי המספרים". הסרט מספר את הקשיים של נשים אפרו-אמריקאיות בדרך אל ההכרה בגאוניותן. שלושתן עבדו בסוכנות החלל נאס"א בתקופה שבה התרחש אחד המבצעים הגדולים - שיגורו לחלל של האסטרונאוט ג'ון גלן, ב-20 בפברואר 1962, וההקפה הראשונה של כדור הארץ. הסיפור מציג את תהליך חציית גבולות המגדר והצבע בעבודתן של אותן נשים. באותה תקופה הייתה אפליה גדולה, והסרט נועד להוקיר את מאמצייהן של הנשים הללו.

ליה מקמל ז'4/

חטיבת הכפר הירוק מזמינה תלמידות ים מכל השכבות לכנס חגיגי לרגל היום הבין-לאומי לנשים ולנערות במדע שייערך ביום חמישי 11.2 בשעות 8:30 עד 14:30

מוקדמת בהרשמה מותנה

כנס נשים ונערות במדע

קישור להרשמה: [HTTPS://FORMS.GLE/QJ5X8CV3HYVRPJQ06](https://forms.gle/QJ5X8CV3HYVRPJQ06)

נשים בחזית המדע

הפעלה בנושא נשים מדעניות לשכבה ז'

ועזרה בהובלת אדם לירח. זה ממש הדהים אותי. לדעתך, איזו השפעה יש למעשים של אותן נשים על חיינו היום? "אני חושבת שכל דבר שהן שינו והשפיעו עליו, משפיע עלינו ומקדם אותנו". מדוע לדעתך כל כך חשוב ללמוד עליהן? "כדי להכיר את העבר, ללמוד מהטעויות וההצלחות שלהן וגם כדי לכבד ולהעריך אותן".

לין גור וואן אורשכוט, ז'3/

מארי קירי, שהייתה מדענית מחקר בנושא הקרינה הרדיואקטיבית, וקתרין ג'ונסון, שהייתה אחת מהמתמטיקאיות החשובות בנאס"א". מדוע הנושא כל כך חשוב בחברה המודרנית של היום? "חשוב שקודם כל נדע על העבר שלנו למען העתיד וכמובן, חשוב לדבר גם על נשים כדי שיהיה שוויון בין המינים, ולהראות כמה הן השפיעו". איזה סיפור עניין אותך במיוחד? "עניין אותי במיוחד הסיפור של קתרין ג'ונסון - איך שהיא הפכה למתמטיקאית החשובה בנאס"א"

פעילות מיוחדת בנושא מדעניות פורצות דרך נערכה השנה בשכבה ז'. התלמידים חקרו על המדעניות והכינו פוסטר שמתמצת את עשייתן. ליהיא דוד מרגלית, תלמידת השכבה, מספרת: "לאחר למידה על הנשים במדע התבקשנו ליצור פוסטר על אחת מהנשים. חיפשנו מידע בגוגל, ערכנו אותו ועיצבנו פוסטר מקורי. אני בחרתי בקתרין ג'ונסון, שהייתה אחת המתמטיקאיות החשובות בנאס"א". על אילו נשים למדתן? "למדנו את סיפוריהן של מספר נשים, למשל

לין גור

וואן אורשכוט

אמילי היינבוך ז'10/1998-1999

כיון גורדיר

היליין גומבריץ מאייר ז'10/1961

המנואל וילברדייט

רייזבר רחובי

ברברה פקרינגטון ז'10/1951-1952

למען הסביבה של כולנו

תלמידי הכפר הירוק פועלים למען כדור הארץ במגוון דרכים: קיום פאנל בנושא בהשתתפות פוליטיקאים בכפר הירוק; השתתפות במחאת האקלים בתל-אביב ומבצע ניקוי חופי הארץ

המבצע השכונתי להצלת בעל החיים הנדיר

תושבי רמת-השרון הצילו בימים האחרונים מאות בעלי חיים מהשדות המיוערים לבנייה בעירם • המטרה העיקרית: אוכלוסיית טריטון הפסים, שחיה באזור ונמצאת בסכנת הכחדה • עשרות אלפי בעלי חיים עדיין בסכנה

טריטון הפסים | צילום: אורן אוסטר

שמקדמת רשות מקרקעי יש- ראל בעמק גלילות הצמוד לשטח המדובר. הם טוענים שיש לטפל בניקיון במקום בהתבסס על התשתיות הטבעיות, ולהגדיל את השטחים הטבעיים בתוכנית לצד שמירה על ערכי הטבע.

"בתי הגידול הלחים מאוימים בארץ ובעולם, והם נעשו נדירים ביותר במישור החוף עקב בנייה, זיהום וניקוז", אומר אורן אוסטר, פעיל סביבה. "לכן אנחנו נלחמים על בית הגידול החשוב הזה. מדינת ישראל התחייבה להגן על בתי הגידול הלחים, אבל לא נראה שיש כוונה לממש את ההבטחה".

רוצים להצטרף למיזם? חפשו: קבוצת מב- צע הצלה לבריכת החורף בנווה גן בפייסבוק (היריעה פורסמה ב-N12 ב-1.12.2020).

כי בדרך כלל אסור להוציא בעלי חיים מסיביבת המחיה הטבעית שלהם, והמבצע נערך רק בליווי אקולוגי ובאישור של רשות הטבע והגנים. בימים הקרובים, לאחר מערכת הגשם, יבדקו הפעילים את האזורים שהוצפו, בחיפוש אחר טריטונים בוגרים נוספים, שגם אותם יעבירו. רוני שושן, אקולוג הכפר הירוק, מסביר כי העתקת הטריטונים לכפר אינה תחליף לשיטח ההצפה הטבעי של רמת-השרון, שהוא בית הגידול המתאים ביותר לחיות הבר. הוא מסביר: "גם הבריכות שנוצרו על ידי הכפר הירוק מאוימות בהריסה בגלל תוכניות תשתית של העיר, שבתכנון לא התחשבו בערכי הטבע".

בשנים האחרונות החברה להגנת הטבע וקבוצת תושבים הגישו התנגדות לזוועדה המחוזית לתכנון ובנייה נגד תוכנית רש/ 800,

באזור נמצאים מיני דו-חיים נדירים נוספים | צילום: אורן אוסטר

העפר והתשתית כבר החלו לפגוע בחלק מהשטח. במסגרת המבצע, טריטונים בוגרים וראשנים מועברים לבריכות החורף של הכפר הירוק. בחברה להגנת הטבע מבקשים להרגיש,

עשרות פעילי סביבה, ובהם תושבים משכונת נווה גן ברמת-השרון, פשטו בלילות האחרונים על השדות הסמוכים לבתיהם, במטרה להציל את אוכלוסיית טריטון הפסים, דו-חיי נדיר שנמצא בסכנת הכחדה חמורה בארץ. המבצע נעשה בשיתוף החברה להגנת הטבע, ועד כה נאספו מאות בעלי חיים שהועברו לכפר הירוק.

הטריטונים חיים בבריכות הנמצאות בתוך השדות שמיועדים לבינייה. על פי הערכת החברה להגנת הטבע, באזור נמצאת אוכלוסייה של עשרות אלפי פרטי טריטון הפסים. מלבדם נמצאים בשדות מיני דו-חיים נדירים נוספים, ובהם: אילנית מצויה, קרפדה ירוקה וחרפית מצויה. לרברי המשתתפים, עבודות

איך אומרים סולידריות בתנ"כית?

ערכי הסולידריות והאחוה מופיעים כבר בתנ"ך. חידון בנושא זה איפשר לנו להמחיש את הערכים תוך כדי עבודת צוות, למעננו ולמען החברה הישראלית

כי מוטלת עליי החובה להמשיך ול- קיים ערכים אלו בחברה שלנו. אני לא אומרת שזה יהיה פשוט, עלינו להתאמץ ולא לוותר. יהיו ימים שבהם נצטרך לעבוד ממש קשה ולהילחם על החברה בשיניים. כרגע כל מה שצריך זה לקחת כמה דקות ביום ולזכור ערכים אלו, לזכור את השפעתם ואת גדולתם בעבר, בהווה ובעתיד. כמו היום בחידון התנ"ך. מספיק במשחק קצר וחביב כדי לפתוח לכולנו את העיניים ולהבין מה נדרש כדי שנתאחד, נשתף פעולה, נפגין כבוד ונראה את האחר. כי כמה שוות לנו כמה דקות ביום כש על כף המאזניים יושבים ערכי החברה הישראלית?

קחו לכם כמה דקות, חשבו על כל אדם מוכר או זר אשר עזר לכם בעת צרה, על כל עובר אורח ברחוב שחיך אליכם חיוך קטן, או על כל פעולה שעשיתם יחד עם חבר עובד השגת מטרה משותפת. הייתם מוותרים על כל זה? הייתם מוותרים כל כך מהר על קשרי החברה הישראלית? על הסולידריות? הערכות ההדרית? החברות והאחוה? התשובה היא לא! אז אל תשכחו אותם גם ברגעים פחות פשוטים כמו זה. זכרו אותם, תרגלו אותם ושמרו עליהם. אם לא בשבילכם אז בשביל היקרים והחשובים לכם, כדי שלהם תהיה חברה טובה יותר לחיות בה, לחוות, לצמוח ולגדול.

בנימה זו אני רוצה להודות לכל צוות התנ"ך של החטיבה, שבזכות החידון שבנו, הזכירו לנו עד כמה חשובים ערכי הסולידריות והערבות ההדרית ועד כמה אסור לנו לשכוח או לוותר עליהם, ושווה חובתנו בתור הדור הצעיר לשמור את האש בוערת, ככל הניתן.

מיקה רוטברט, ט' 6/

אותם ככל הניתן. ממש כמו החידון שאילץ אותנו לעבוד יחד ככיתה, לראות אנשים נוספים מלבד עצמנו, לזכור לכבוד ולהקשיב לשני, להבין לליבו של האחר ממני ולקבל את דעות השונה ממני. מאוד פשוט להפיל מגדל קלפים, זה לוקח בדיוק שתי שניות, אך לבנות אותו מחדש זה קשה, זה לוקח זמן ולא תמיד יש בנו מספיק סבלנות וכוח לשחזר אותו, ואז אנחנו מתפשרים על אחד פשוט יותר. כמו מגדל הקלפים, גם את החברה הישראלית, קל למוטט בחודשים בודדים, אך לבנותה מחדש יכול לקחת שנים וגם עשורים. למרות שהחברה היום היא אינה מושלמת או אף קרובה לכך, מי יכול להבטיח לנו כי בתום תקופת הקורונה יהיו לנו הכוח או הסבלנות לבנות אותה מחדש? אולי לבסוף נתפשר על חברה ללא ערכים? ללא כיבוד האדם ודרך ארץ? חלקנו מפולגים וחלוקים בדעותינו הפוליטיות, חלקנו איבדו את מקור הפרנסה שלהם ואחרים חשים שכבודם אבד בחודשים האחרונים. מה קרה לעם המאוחד שלנו? איך נאחה את השברים ונבנה הכול שוב מחדש? כאחת מחברי הדור הצעיר, אני מרגישה

בחודשים האחרונים אנו מוצאים את עצמנו לא פעם ולא פעמיים מסתגרים בחדרנו, וקצת שוכחים מהעולם שמת- ריות והערבות ההדרית, הכין צוות התנ"ך בחטיבה את "חידון הסולידריות בתנ"ך". בחידון התחרו ביניהן הכיתות בשכבות השונות על פתרון של כתבי חידה תנכ"יים. על מנת להצליח בחידון, היה על התלמידים לגייס את היכולות הכיתתיות, שיתוף פעולה ועבודה קבוצתית, לעשות שימוש בידע הכללי המשותף שלהם ולהצליח באיתור רמזים תוך גילוי תושייה, יצירתיות, כיבוד דעתו של האחר וחשיבת צוות. המפתח להצלחה היה ראיית המטרה המשותפת ולא עבודה פרטנית. כל זאת כדי לפתור כמה שיותר מכתבי החידה בזמן הקצוב. בחידון הוצגו לנו מקרים שבהם באה לידי ביטוי מעין סולידריות באחד מסיפורי התנ"ך. ראשית היה עלינו לזהות את הסיפור ולהשלים את הפרטים החסרים על ידי איתורם בספרי התנ"ך או במקורות האינטרנט. לאחר מכן היה עלינו להבין באיזה סוג של סולידריות מדובר. אם הכי תה צודקת היא זכאית לקבל קודר ובעזרתו לעבור לשאלה הבאה, כמו בחדר בריחה, רק בפורמט דיגיטלי. במיוחד בתקופה כמו זו, שבה נכפה עלינו לבלות את מרבית הזמן בחברת עצמנו ומשתמע מכך להיות מרוכזים בעיקר בעצמנו, חשוב לזכור שבחוק קיימת חברה וקיימים קשרים וערכים שאסור בשום פנים ואופן לזנוח. אנו חייבים לזכור את ערכי שיתוף הפעולה, האחוה, הסולידריות, האכפתיות, התושייה, החברות ועוד – עבורנו ועבור אלו שסביבנו. עלינו לזכור אותם ואף לתרגל

קדושת החיים

בשיעורי משפטים במחצית האחרונה למדנו את הנושא הבסיסי ביותר – הזכות לחיים. ראינו אותה נפגעת בדרכים שונות דרך מספר פרשות שונות בתכלית, אך לכולן מכנה משותף אחד: הן מטלטלות ומזעזעות. עברנו בין פרשות ישנות, כגון פרשת ריגס העוסקת בנכד שרצח את סבו כדי לקבל את כספי הירושה, לפרשות עכש- ויות, המתרחשות ממש בימים אלו, כגון סוגיית חיסון האסירים או פרשת מותו של אהוביה סנדק במהלך מרדף משטרתי לפני כמה חודשים. מעולם לא הבנתי למה אנשים רוצחים. למה אנשים חושבים שראוי לשחק בתפקיד אלוהים או הגורל ולקחת את חייהם של אחרים. בעיניי, הזכות לחיים תמיד נראתה כל כך בסיסית, כל כך בלתי ניתנת לערעור וכל כך הגיונית. רצח הוא דבר בלתי נתפס. יש שיטענו שהוא לא תמיד בלתי מוצדק, זו אפילו עמדה נפוצה. אך בעיניי, בלי קשר לנסיבות – זהו מעשה בלתי נתפס. הסיטואציה של אדם אחד שלוקח את חייו של אדם אחר היא דבר שאינני יכולה להעלות בדעתי. מרטין לותר קינג אמר: "אין דרגות בצלם אלוהים". כולנו נולדנו שווים, דם אחד לא יותר אדם מדם האחר. כולנו נר- שמים, אוכלים, שותים, צוחקים, משחקים, שרים, חושבים וחיים. אין יותר או פחות. אז איך יכול לבוא אדם ולטעון אחרת? באחד מהפרויקטים במגמה בנושא קדושת החיים התבקשנו לעצב כרוזה הממחישה את הזכות לחיים, זו הכרוזה שאותה עיצבו גילי רג'אנו ואליה גזית.

רונה ניסן, י' 5/

מטיסים נולדו

מסלול הכטב"מ הוא מיזם חינוכי טכנולוגי ייחודי, המכווין את תלמידיו בצורה ממוקדת להתפתחות בתחום כלי הטיס הבלתי מאוישים, תוך קידום יכולותיהם האישיות והקבוצתיות של התלמידים. בתאריך 12.4.2021 יצאו תלמידי מסלול הכטב"מ לסיור לימודי במשרדי חברת "היילנדר" שברע- ננה ובמנחת אלישמע. התלמידים סיירו במשרדי המחקר והפיתוח של חברה, שמעו הרצאות בנושאי תעשיית הרחפנים, ביקרו בחדר הבקרה של מטה החברה ונסענו למנחת אלישמע – שם צפו בהטסה ובפעולות של רחפנים.

תקווה חדשה במזרח התיכון

- מאז קמה המדינה חתמה ישראל על ארבעה הסכמי שלום, כששניים מהם רק בשנה הנוכחית הייתכן שהמושג "מזרח תיכון חדש" הוא כבר לא חלום רחוק?

לתפארת כמו מדינת ישראל. לאחר ההכרזה המרגשת ההיא, בכ"ט בנובמבר, התמלאו הרחובות באנשים רוקדים, שמחים ומאושרים. אחרי שנים על גבי שנים שבהן נעשה כל דבר אפשרי להשיג עצמאות לעם היהודי בארץ ישראל, הינה ישנן 33 מדינות שמאמינות ומכירות בחשיבות הדבר. עכשיו תורנו להשלים את העבודה, לדאוג שמדינת ישראל תמשיך להתקיים כאן בארץ. אלא שעלינו מוטלת משימה קשה יותר, עלינו להשיג את השלום בדרכי נועם, בהסכמים ובלי אלימות וכוח. עלינו להקשיב, להכיל ולהגיב. אנחנו מדינה חזקה עם צבא חזק, ולא על החרב נחיה כל ימינו, הכול תלוי בנו! בני המשפחה הגרעינית שלי חושבים שהחיים אכן קשים בארץ. אבל כולנו מסכימים שבע"ב בודה קשה נוכל להגיע לנחלה ולשלווה, אמון מההכרזה בכ"ט בנובמבר ועד היום עברנו דרך לא קצרה, ויש לנו עוד דרך ארוכה לעבור. בטוחה אני, שאם השלום הוא בקרבנו, ללא ספק נגיע לעידן חדש. מה שבטוח, היום המונח שלום במזרח התיכון כבר לא נראה כמו חלום רחוק.

מיקה רוטברט, 6'/ט

כ"ט בנובמבר

אני בת הרור הזה, דור שלא ראה מלחמות באמת, דור שלא חווה את כל הזוועות ודור שעדיין מסוגל להאמין בשלום למען חיינו וחיי ילדינו. אני מאמינה שיכול להיות כאן שלום אמיתי, עם עוד מדינות שרוצות להגיע להסכמה, בדרך של פיוס וקבלת ישראל כמדינה יהודית. אין ספק שהדורות שלפנינו, הורינו וסבינו, עשו את המקסימום ושלמו בדמם כדי להקים מדינה

זה עוד רחוק. אנחנו בתהליך של נורמליזציה במזרח התיכון, צועדים לאט ובזהירות, לפעמים גם ישנה הרגשה שאנו נסוגים לאחור. אולם בת"מ מונה הכוללת, אנחנו מתקרמים קדימה, וזה מה שחשוב. אולי זה ייקח עוד זמן ואולי זה יהיה מייגע ומעייף, אך בדרך של התאמצות, התפשרות וויתור נוכל לתכנן מזרח תיכון חדש (וזכרים את הנשיא פרס?)

73 שנים עברו, 73 שנים, מכ"ט בנובמבר 1947, היום שבו הכריז האו"ם על סיום המנדט הבריטי בארץ ישראל והקמת שתי מדינות, יהודית וערבית, וירושלים כפיקוח בינלאומי. באותה הצבעה הצביעו בעד הקמת מדינה יהודית לצד מדינה ערבית 33 מדינות, אף לא אחת מהן מדינה ערבית. 13 מדינות הצביעו נגד, ובהן מדינות ערביות. יתר המדינות כולל בריטניה היו ניטרליות (אף נציג מתאילנד לא הגיע לעצרת האומות המאוחדות).

מאז ישראל חתמה על ארבעה הסכמי שלום עם מדינות ערביות, כולל איחוד האמירויות. ארבע מדינות זה לא נשמע כל כך הרבה, אך בממדים של הסכמי שלום זה המון. עברנו דרך עצומה, מדינה קטנה במזרח התיכון. לפני 73 שנה כל מה שחשבו עליו היה מתי תפרוץ המלחמה הבאה. רעיון השלום היה חלמו של כל מנהיג ואזרח ישראלי. היום זה כבר סיפור שונה, היום הסכמי שלום מתחילים להיווצר, ואנחנו חיים במציאות שונה, שבה המילה שלום עולה יותר ויותר ומקבלת משמעות חדשה. יש באוויר תחושה של רוגע, שעשינו דרך משמעותית, של סיכוי אמיתי לשלום במזרח התיכון, גם אם לעיתים

האיום על הדמוקרטיה הוסר

לקראת סוף הקדנציה של דונלד טראמפ, הנשיא הרפובליקני השנוי במחלוקת, הוא נאם בקפיטול בושינגטון בפני קהל תומכיו, שם סיפר על זיופים בתוצאות הבחירות ועל הרמאות לכאורה שהתרחשה בספירת הקולות. גם אם לא התכוון, הוא קרא לאלימות. המון מבוחריו צעדו לעבר הסנאט, בזוו רכוש והתנהגו באלימות. היום הסתיים בארבעה הרוגים, עשרות פצועים ועולם המום. למחרת גינה טראמפ את המקרה ואת תוצאותיו הרות האסון. בימים אלו מנסה ביידן לתקן את הכחשת הקורונה ולהשיב את הדמוקרטיה על כנה, כי הגיע הזמן לשינוי והוא רצוי ומבורך.

היסטוריה של בעם שירים תלמידי ט"ו/6 והמורה ורדה קרין קיימו שיעור היסטוריה באוויר הפתוח לתרגול שירי א"י בשנות ה'20 וה'30, לקראת הצגת סוף השנה

הצצה לחיי
האצילים והנתינים
המשרתים אותם
בממלכה הפיאודלית, דרך
יומנה של בת אצילים,
שרואה את המציאות
קצת אחרת

אמצא דרך לפרוץ גבולות

תאריך: 03.08.1042
07:30

שלום יומני היקר!

שמי אצילה דרייקה, אני בתם של האצילה רוזלין והאציל אדוארד. אני גרה בממלכת אנגליה ויש לי שני אחים: האציל הראשון בממלכה בריידן והאציל השני בממלכה אלנה. נולדתי בתאריך 5.8.1030 ועכשיו אני בת 12. אני גרה בטירה גדולה מאוד, עם חצר ענקית ואשמח לספר לך קצת על חיי בארמון.

היום כמו בכל יום המשרתות העירו אותי עם הורחיה, בערך ב־5 בבוקר (אפילו שאמרתי שאני בת אצולה ואני אחליט מתי לקום, הקימו אותי בכוח, זה לא הוגן), הלבישו אותי בערימה כבדה של בגדים ששוקלת בערך חמישה קילו, עשו לי תסרוקת מוזרה מאוד, שמו הרבה תכשיטים, יהלומים ושרשראות. כל הדבר הזה לקח בערך שעה וחצי (תחשוב שכל יום זה ככה). אוי, שכחתי לספר לך גם שלפני השעה וחצי של העינוי בשם "ביגוד" הייתי צריכה להתקלח, לשים הרבה קרמים, מסכות ודברים מוזרים, ובגללם תמיד יש לי אלרגיה והעור שלי, שהוא גם ככה בהיר, הופך להיות ללבן ואני הופכת להיות בובה!

קשה לי מאוד עם זה, אני רוצה להתלבש איך שאני רוצה. עכשיו יש לי זמן קצר בין המקלחת לארוחת הבוקר אז אני רוצה לספר לך משהו:

פעם אחת, כשטיילתי ליד ארמון, ראיתי מספר ילדים העובדים ליד השער לכיוון הכפר. כל הילדים לבשו בגדים עניים, רואים על הבגדים שהילדים תפרו אותם בעצמם (בגלל שהם בכלל לא דומים לבגדים שלי), אבל כל הילדים חייכו וצחקו!

שאלתי את אבי מי הם, והוא אמר לי שאלה האיכרים. הוא הסביר לי שאיכרים הם העובדים שלנו, הם מחויבים להקשיב לכל דבר שאנו, האצילים, אומרים.

בהתחלה חשבתי שהם כמו המשרתות שלנו, שאלתי את אבי איפה האיכרים האלה גרים, הרי המשרתות שלנו גרות אצלנו בארמון. הוא ענה לי שאיכרים ומשרתות זה שני תפקידים שונים:

האיכרים גרים בבקתות קטנות מתחת לארמון, הארץ מונן נמצא על הר ואיכרים גרים בתחתית ההר, אין להם זכות בחירה, זכות דיבור או החלטה, הם מחויבים להקשיב אך ורק לאצילים. האיכרים כל היום עובדים ועל זה שהם עובדים וחיים על האדמה שלנו הם צריכים לתת לנו את האוכל אשר הם מגדלים, ובתמורה אנו נותנים להם הגנה וביטחון. לפי מה שאבי סיפר, להיות איכר זה

מאוד קשה, עובדים בלי הפסקה, חיים ברעב ועוד הרבה דברים נוספים.

אבל כשראיתי את ילדי האיכרים, הם היו שמחים, היו להם חיוכים רחבים ובעיניים הייתה להם שמחה. הבנתי שאני לא יכולה להתלונן על החיים שלי פה בארמון. נכון שקשה לי, אבל האיכרים – שעובדים ימים שלמים, ישנים בקור ונשארים בלי אוכל הרבה זמן – שמחים ונהנים מהחיים!

כשראיתי אותם והבנתי את הטעות שלי ועד כמה

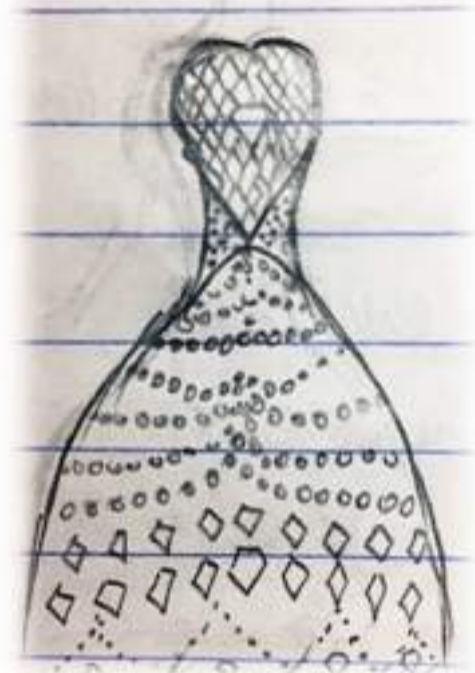
הייתי מפונקת. החלטתי שכשאגדל ואהפוך לאצילה, אתחתן עם אציל מארץ אחרת ונשנה את כל החוקים: כדי שכולם יעבדו ביחד ואף אחד לא יהיה אחראי על מישהו אחר!

אוי, לא שמתי לב לזמן! כבר 7:50, ארוחת בוקר בעוד 10 דקות! אני חייבת לעוף אחרת אישאר בלי אוכל!

08:45

אני ממש לא מבינה את אבא שלי! הוא רוצה שאהיה רזה כמקל בגלל שזה עושה את האישה "יפה יותר" ובגלל זה הוא אמר לטבחים להביא לי לארוחת הבוקר קר טיפה שעועית, חתיכת לחם ורבע תפוח! שמישהו בבקשה יסביר לי, איך אני צריכה להמשיך לנהל את סדר היום שלי אם זה מה שאני אוכלת לארוחת הבוקר?! תודה לאל תור, במטבח יש לי חבר טוב ששמו אדוארד (אבל אני קוראת לו אדי, כשם חיבה), והוא הביא לי כמה חתיכות לחם וכמה פירות, רק בזכותו אני עדיין בחיים. בדרך כלל יש לי בית ספר. הוריי החליטו שהם רוצים שיהיו לי מורים פרטיים וכדי שלא אלך לבית הספר לאצילים. "להגיע לרמה כזאת שבתנו תלמד עם החיות האלה, אנחנו לא נרד אליה", ככה הם אמרו, אבל אני לא מסכימה עם זה כי אני רוצה מאוד לפגוש ילדים בגילי ולבלות איתם.

טוב יומני, אני צריכה ללכת ללמידה, אחר כך אספר לך את מה שקרה.

12:30

בדיוק לפני מספר דקות גמרתי ללמוד. היום היו לי רק שלושה שיעורים: הממלכה הפיאודלית, אצילה, התנהגות.

בשיעור "הממלכה הפיאודלית" לימדו אותי על ההבדל בין האיכרים לאבירים ולאצילים. זה שיעור חשוב מאוד, שבו אני לומדת על תפקידו של כל אחד בממלכה ומבינה יותר את העתיד שלי.

בשיעור "אצילה" דיברו איתי על תפקידו של האציל, על חייו והחוקים. זה השיעור השני הכי חשוב, שבו אני לומדת איך להיות אצילה נכונה לעמי.

השיעור האחרון הוא "התנהגות". בשיעור זה אנחנו כמעט לא מדברים, השיעור עוסק בפרקטיקה, ואני לומדת איך לרקוד, איך ללכת, איך לאכול נכון, איך לדבר עם אנשים במעמדות שונים, איזה שמלות לבחור ועוד הרבה דברים.

זה השיעור הכי חשוב והכי מעניין, אבל זה גם השיעור הכי מעייף כי אחריו כואב לי כל הגוף.

אחרי השיעורים יש לי הפסקה של שעה וחצי בערך עד לארוחת הצהריים, אז החלטתי ללכת לגני שנמצא ליד הארמון. אני מאוד אוהבת לגדל פרחים ובגלל זה אני מגדלת בגני הרבה פרחים, צמחים, ירקות ופירות.

בנוסף, אצלנו לא מרשים להכניס חיות לארמון, ובגלל זה אילפתי ציפור יפה, שדומה מאוד לפניקס. קראתי לה אשלי. כל יום היא מגיעה אליי ואני מאכילה אותה.

בארמון אין לי חברים חוץ מאדי, העוזר במטבח, ועוזר בגן הראשי ששמו ריקר (אבל אני קוראת לו ריקי), אבל אותם אני כמעט לא רואה, אסור לי לצאת משטחו של הארמון.

בזמני החופשי אני אוהבת לצייר או לעשות יצירות אומנות הקשורות לעולם שנמצא מחוץ לארמון, אני אוהבת לשחק בבוכות ולפעמים בערבים או מוקדם בבוקר, אני גם יוצאת החוצה לנגן קצת בחליל שלי, אבל רוב הזמן אני שקועה בספרים, המספרים מה המשמעות של חברות, שמחה, אושר, אהבה, טיולים, הרפתקאות, אקשן ורומנטיקה.

אני רוצה שיהיו לי חברים ואהבה, ואני גם רוצה לראות את העולם שמחוץ לארמון. בוכות אשלי שמגיעה

אליי כל יום, אני מרגישה יותר טוב. אני יודעת שאשלי לא יודעת לדבר ולא כל כך מבינה אותי, אבל אני עדיין מספרת לה את כל מה שאני לא יכולה לספר למשפחה שלי, שמאוד עסוקה. אני מרגישה בודדה, אני לא מוצאת ערך לחיים, למה לי להיות? אבל אשלי גורמת לי להרגיש חיה, היא גורמת להרגיש לי שמישהו רוצה שאני אמשיך לחיות.

אחרי שהאכלתי את אשלי, שכבתי על הרשא והתחתי לחי לחשוב על עצמי:

מי אני?

למה נולדתי?

מהו תפקידי?

מי הייתי, לו הייתי איכרית?

מה זאת אומרת אהבה?

איפה אפגוש אותה?

איך זה ירגיש?

מה קורה מחוץ לארמון?

האם אני בחרתי את הדרך הנכונה?

יומני, תודה רבה שהקשבת לי ולכל מה שסיפרתי לך, הייתי חייבת לדבר עם מישהו.

טוב, עכשיו אני חייבת ללכת לארוחת צהריים. אחרי זה אמשיך לכתוב לך.

16:00

היום לארוחת הצהריים הגישו לי דג סלמון מבושל עם פתיתים ופטריות מטוגנות, סלט ירקות ומספר פירות. אחרי הארוחה הלכתי לחדרי לישון והתעוררתי בדיוק לפני כמה דקות.

אתה לא תאמין, אבל היה לי חלום מאוד מוזר; בחלום ראיתי כמה תמונות: נער שהופך להיות המלך של אנגליה, אנשים שהורגים משפחות, מישהו שניצל מהמריבה, המשפחה שלי מגיעה לארמון כלשהו, וראיתי את עצמי עם הנער הזה שהופך להיות מלך.

מה אתה חושב? מה זה אומר?

טוב, אז רציתי לספר לך שיעוד בערך חצי שעה יש לי מספר שיעורים, שבזכותם אני לא הופכת לבובה בלי רגשות, החוגים האלה לא נכנסים ללמידה שלי, הם מתקיימים בסתה. השיעורים האלה מלמדים אותי על

החיים מחוץ לארמון:

שיעור תפירה - מלמד אותי לתפור בגדים, בובות, לתקן דברים ופשוט לתפור בשביל הכיף. התפירה מלמדת אותי כיצד האיכרים תפרו את בגדיהם, הרי לא היו להם חנויות או אנשים שיכולים לתפור להם בגדים תמורת כסף או כל דבר אחר כמו שיש לאצילים. הילדים תפרו בובות מחתיכות בד ושיחקו איתן, הם תפרו בגדים ואותם לבשו כל הזמן, את התפירה מעבירה לי אחת המשרתות בשם יוקי.

אחי הגדול בריידן עשה לי בסתר חוג לחימה: החוג הזה מלמד אותי על חיי האבירים, הגנה עצמית ושלטה בכלי הנשק. בנוסף הוא מלמד אותי רכיבה על סוסים.

אחי השני אלנר מתעסק הרבה בידע העולם ובנגינה, והוא מלמד אותי נגינה על חליל. הנגינה מאפשרת לי לשכוח שאני נמצאת בתקופה קשה של מלחמות, אי-הסכמות, קושי ורעב, כשאני מנגנת אני מרגישה הקלה, בעזרת החליל אני מבטאת את הרגשות שלי. בנוסף אלנר מלמד אותי ידע העולם, פילוסופיה, גיאוגרפיה ופיזיקה. המידע הזה מאפשר לי לדעת קצת יותר על העולם שבו אני חיה. אני מתחילה להבין את כל הדברים אשר קורים בחיים, את ההשפעות של החומרים על העור, לם, חוקים פיזיקליים ויריעה על האלים, אשר מביאים לנו הצלחה ובעיות.

בארמוןנו יש צוות רפואה המתעסק בייצור תרופות מצמחים וריפוי של בני המשפחה והצוות, לפעמים הצוות גם יוצא מהארמון כדי לעזור לאיכרים, אבירים ווסלים.

הרפואה הראשית נחשבת לאחד האנשים החשובים, המבוגרים והחכמים בארמון שלנו. כמה פעמים בשבוע היא מעבירה לי שיעורים בנושא רפואה, ייצור תרופות מצמחים, ידע מרעי וידע כללי בנושא רפואה וצמחים.

21:00

לכל השיעורים האלה אסור להתקיים בארמון, כי הוריי חושבים שאם אני אצילה או אסור לי לעשות הרבה דברים ויש אנשים שעושים את כל זה במקומי. אני חושבת שזה מאוד לא טוב, אבל הוריי לא מקשיבים לי, מפני שהם "עסוקים" יותר מדי.

לפעמים אני מתחילה לחשוב שהוריי פשוט משתמשים בי, רוצים לגדל אישה כדי שבסוף יחתנו אותי עם אציל כלשהו מארץ אחרת רק בשביל חתימת הסכם השלום. זאת רק תיאוריה, אבל אם זה היה כך, אז לא הייתי רוצה להיוולד כאצילה במשפחה זו. הייתי שמחה יותר להיוולד במשפחת איכרים, לא הייתי מפונקת כל כך, הייתי יכולה לשמות, להיות עם חברים לעבודה, ללמוד משהו חדש ולהכיר אהבה...

כשקשה לי להבין משהו או כשכואב לי בלב, אני יוצאת החוצה לחצר או למרפסת ומתחילה לשיר על חיי, זה מה שעשיתי בדיוק. היה לי מאוד קשה להבין את כל מה שקורה פה. אני רוצה לחיות, אבל קשה לי עם הידיעה שאני לא יודעת את העתיד שלי.

כולם בארמון אומרים שהעתיד שלי כבר בנוי, הדרך שלי כבר ידועה וכתובה. אבל אני חושבת שכל אחד בעצמו צריך ליצור את העתיד שלו. תמיד אפשר לשנות הכל, שום דבר לא רשום, אנחנו אלה שבונים את העתיד, את החלומות שלנו ואת התקוות שלנו!

אני אילחם! אמצא דרך לפרוץ גבולות! אבנה את העתיד שלי ואראה לכולם שאני יכולה לנצח ולהיות בראש! הכל יצליח אם רק אאמין!

תודה רבה לך יומני על זה שהקשבת לי!

לילה טוב.

סלבה מוטובילוב,
7/11

ואלה השמות...

בוגרי הכפר הירוק שנפלו במערכות ישראל

אידלמן רפאל יוסף

נולד: 27.2.1947
נפל: 9.6.1967
במלחמת ששת הימים.

אולשן יורם

נולד: 24.10.1941
נפל: 29.12.1973
נהרג במילוי תפקידו במלחמת יום הכיפורים.

אבנשטיין אבינועם

נולד: 23.8.1944
נפל: 19.8.1963
נהרג בידי הסורים מן המערב.

ארגוב רן

נולד: 11.10.1953
נפל: 8.10.1973
במלחמת יום הכיפורים, בקרב על מוצבי חמוטל ומכשיר.

אנטר עובד

נולד: 15.7.1953
נפל: 15.10.1973
במלחמת יום הכיפורים, בגזרת התעלה. ממארב אויב.

אנג'לו יעקב (ג'קי)

נולד: 22.10.1951
נפל: 24.10.1973
במלחמת יום הכיפורים, בהתרסקות מסוק חילוץ.

בריס ישראל (טולי)

נולד: 9.12.1954
נפל: 3.8.1974
בתאונת דרכים בצבא.

בסנצי אלי

נולד: 16.6.1962
נפל: 16.6.1982
במלחמת שלום הגליל. הוכרז כנעדר. גופתו נמצאה. הובא לקבורה ביום הולדתו ה-20.

בינשטוק אברהם

נולד: 9.5.1947
נפל: 6.6.1967
במלחמת ששת הימים.

גיל ג'ורג'

נולד: 1979
נפל: 18.4.2001

גלברג נועם

נולד: 1.4.1953
נפל: 19.7.1974
נפטר בעת שירותו.

גרסטנפלד דן - ילון

נולד: 18.10.1944
נפל: 10.10.1973
במלחמת יום כיפורים.

דסה יוסי

נולד: 13.3.1941
נפל: 8.10.1973
נפל במלחמת יום הכיפורים בקרבות באזור הפירדאן בסיני.

מסדר כבוד בחורשת הנופלים קבוצה ב' / 2 שכתב י' פנימייה

טקס לחללי צהל

ניאחז באור

לנצח נזכור בכאב את מי שחירפו נפשם כדי שאנחנו והדרורות הבאים אחרינו יחיו כאן בבטחה

יום הזיכרון בקהל בוגרי הכפר במדים

← נר נשמה, להבה קטנה שמנסה לה שאיר בחיים נשמה גדולה. היא בור ערת ודולקת בכל יכולתה, מנסה להשאיר בחיים עוד קצת את אלו שאצלם האור כבר כבה.

זוהי להבה של זיכרון, להבה של חיים שבאה לעורר את הרדומים. אנשים אינם מסוגלים לראות את הנר כבה, כי יחד איתו כבה הזיכרון, התקווה, הנשמה. הנר מסמל את רוח החיים, שבוערת על הארמה החרוכה, אותה האדמה שעליה נפלו גיבורים. אך הלהבה שבוערת מנסה לתת לבני החיים עוד קצת תקווה, ולה זכיר לכולנו שגם במקומות החשוכים ביותר האור אינו כבה.

הם עשרות אלפים, מספר בלתי נתפס, של חיילים, נערים, נערות, נפגעי פעולות שהניחו את עצמם מאחור. אותם אנשים שהסתכלו לפחד בעיניים ובכל זאת לא ויתרו. הם עשו את הבלתי נתפס, הקריבו את עצמם בשביל להחיות אומה שלמה - נתנו את חייהם, כדי שאנו נוכל להמשיך בשלנו.

הם היו רק ילדים, עם שאיפות, חלומות, מטרות, אך עם הגיעם לגיל 18, הם הניחו את כל אלו בצד ויצאו להגן על מולדתם. הם היו רק ילדים שקיבלו את הנשק לידם, הם היו רק

ילדים ביום שבו השמיים נצבעו שחור, ובשביי לם לפחות, הכל נגמרה. זה מפחיד, עוצר נשימה לדעת שבעוד שלוש שנים בלבד יגיע תורי לשרת את המדינה. אך למרות הפחד האוחז בי, המחשבה לוותר לא צצה בראשי, כי אני יודעת שלולא אותם ילדים ששמרו אלינו בעשורים האחרונים, כנראה לא הייתי כאן היום, ולנו לא הייתה כאן מדינה.

מוזר להתגעגע לאותם אלפים שמעולם לא הכרתי וכנראה, לעולם גם לא אכיר. אלו שיצאו והיו כמגינים לאותה מדינה קטנה שממש לא מזמן, כמו אותם חיילים, רק נולדה. אני יושבת בחדר, מסתכלת על רשימה ארוכה של שמות, מילים, אותיות, שכל צירוף מספר סיפור שלם

סגל עודד
נולד: 9.10.1948
נפל: 19.9.1968
בהיתקלות עם מחבלים.

פינטוס ראובן
נולד: 10.4.1939
נפל: 6.3.1959
בעת שירותו הצבאי.

מוסינזון עידו
נולד: 14.1.1941
נפל: 10.10.1973
במלחמת יום כיפורים ברמת הגולן.

כמיל אורן
נולד: 13.3.1968
נפל: 15.9.1987
בקרב בלבנון.

לוק חזקיהו
נולד: 17.7.1948
נפל: 18.7.1969
יום לפני שחרורו מהשירות הסדיר, בהפגזות בתעלת סואץ.

טמסוט שלמה
נולד: 1976
נפטר: 19.8.1997

דרוקר מיכה
נולד: 11.2.1950
נפל: 17.10.1973
במלחמת יום הכיפורים.

וולקוביץ שוע
נולד: 7.9.1953
נפל: 6.10.1973
הוכרז כחלל שמקום קבורתו לא נודע. לימים נמצאה גופתו והוא הובא למנוחת עולמים.

גרסטנפלד דן - ילון
נולד: 18.10.1944
נפל: 10.10.1973
במלחמת יום כיפורים.

דסה יוסי
נולד: 13.3.1941
נפל: 8.10.1973
נפל במלחמת יום הכיפורים בקרבות באזור הפירדאן בסיני.

סמוך גדי

נולד: 4.4.1942

נפל: 17.10.1973

נפגע עם מטוס, צנח ונהרג. נעדר ממלחמת יום הכיפורים.

פלטקביץ יעקב

נולד: 7.1.1947

נפל: 15.10.1973

בטנק שנפגע, בקרב ליד גשר פירדאן.

פלדי רמאון (רמי)

נולד: 21.8.1938

נפל: 16.10.1957

בשעת מילוי תפקידו בכרם אבשלום.

צלינקר רונן

נולד: 1973

נפל: 22.6.1994

צור דני

נולד: 5.12.1945

נפל: 27.3.1970

ברמת הגולן בהיתקלות עם טורי שריון וקומנדו טוריים.

פרישברג פנחס

נולד: 27.2.1942

נפל: 16.10.1973

בחווה הסינית במלחמת יום הכיפורים.

קרייתי בני - בנימין

נולד: 17.4.1963

נפטר: 13.8.1993

נפצע במלחמת לבנון 1982. 11 שנה חי והתמודד עם פציעות עד פטירתו ב'1993.

קרח אלחנן

נולד: 24.2.1942

נפל: 11.10.1973

בקרב הפריצה לסוריה במלחמת יום הכיפורים.

אברהם שמעיה

נולד: 1939

נפל: 5.6.1967

בקרב עזה ביום הראשון של מלחמת ששת הימים.

סלע סאייג אבשלום

נולד: 10.9.1949

נפל: 8.2.1969

בעת מילוי תפקידו בכביש הערבה.

יעקובי מאיר

נולד: 17.9.1935

נפל: 1.11.1956

במבצע קדש בקרב על מעבר המיתלה.

ישראל ריינהרץ (בר לב)

נפל: 1973

במלחמת יום הכיפורים.

אפריים שאשא

נולד: 23.3.1954

נפל: 9.10.73

ביום הכיפורים בקרב של סירת שריון ברמת הגולן.

דוד (דודי) שאול

נולד: 19.6.1954

נפל: 9.10.73

ביום הכיפורים בקרב של סירת שריון ברמת הגולן.

אוריאל אורי גולד

נולד: 16.5.1944

נפל: 26.11.2011

במהלך סיור של המתמיד (מתנדב במדים - משמר הגבול) בקרבת קיבוץ רביבים.

אורי חורזו

נולד: 9.1.1939

נהרג: 22.4.1966

נהרג בתאונת דרכים.

סבא של תלמידה מי"א/5 הזיכרון סיפור על אחיו שנפל בצוללת דקר

חיילים באו להתייחד עם תלמידים ומחנכים. בתמונה נורית שלם מחנכת י"א/5

ממשיכים בהוצחה המדגשת

ביום הזיכרון לחללי צה"ל שנערך בשנה שעברה, ערכו כיתות י"א/2, י"א/7 וי"א/10 פרויקט הנצחה של נופלים במערכות ישראל מקרב בר גרי הכפר הירוק. כל קבוצה קיבלה שם של חלל, קראה ולמדה עליו, וכך יצרנו סרטוני הנצחה רבים.

השנה כיתה י"א/7 המשיכה במסורת ההנצחה. הכנו סרטוני הסבר, שמעניקים רובד נוסף ואחר לפרטי הזיכרון היבשים. סרטונים מרגשים אלה יופצו בין תלמידי הכפר והמורים.

בזכות הפרויקט זכיתי ללמוד על נופלים שלמדו בבית הספר שבו אני לומד, על אישיותם ועל תרומתם למדינת ישראל, וכך התחברתי אליהם מאוד. בקבוצה שלי אף זכינו להראות את סרטון ההנצחה לאח מכך מאוד.

יהי זכר הנופלים במערכות ישראל ופעולות האיבה ברוך.

יהלי הרשקוביץ, י"א/7

רק נפש ריקה. הם עדיין איתנו, אך הכאב ירוף אותם תמיד, וכיום זה חשוב שגם הם יהיו כמחשבותינו.

אני מרכינה את ראשי, אך עומדת זקופה, עומדת ברום, אך גם בגאווה. זוכרת ונעצבת, אבל גם אחוזת תקווה. אני מוקירה את אותם אנשים, מוקירה את המדינה שלימדה אותם להחזיק מעמד בגבורה ולהילחם עבורה. אני עומדת יציבה למרות שהדרך הפשוטה והקלה היא ליפול. הם לא הקריבו את עצמם בשביל שאנחנו נוותר, הם עשו זאת כדי שנהיה חזקים אף יותר.

אני מביטה במראה ורואה בסך הכל ילדה, שמצד אחד מפוחדת מאוד, אך מצד שני גאה מאוד. לנצח אמשך להתגעגע לאותם אנשים מעוררי ההשראה, ששקועים כבר שנים בשינה עמוקה. ניאחו באור ונחזיק חזק, ואם לא בשבילנו, אז בשביל הילדים שירדו כאן אחרינו, ובעוד כמה שנים יעמדו כאן במדים ושריון ויגנו עלינו.

מיקה רוטברט, ט'6

שכבת ט' ליד קיר הנופלים

ראמז אלעביד

נולד: 23.11.1988

נהרג: 27.12.2009

שירת בחטיבת גבעתי. נהרג מירי חברו ליחידה בעת ויכוח בין השניים.

קלימי עזרא

נולד: 1938

נפל: 4.11.1956

בקרב רפיח במערכת סיני.

בן-אבו רחל

נולדה: 31.5.1989

נספתה: 12.7.2005

בפיגוע בקניון בנתניה.

פנחס בן אור (פוקס)

נולד: 21.3.1946

נפטר: 11.11.2000

שירת בצוללות. נפטר לאחר מחלת הטרטן והוכר בשנת 2004 כחלל צה"ל - קישון.

חננאלי-יעקב ששון

נולד: 29.6.1966

נפל: 4.9.1987

היה חבר בגרעין הנח"ל שהתגבש בכפר הירוק. נפל בעת מילוי תפקידו והובא למנוחת עולמים בבית העלמין הצבאי באשדוד.

מלינצקי אריה (אריק)

נולד: 21.9.1952

נפל: 6.10.1973

ביום הראשון למלחמת יום הכיפורים בקו התעלה.

**זיכרון
השוואה**

"במקום שאין אנשים השתנדל להיות איש"

תפקידנו היום לזכור ולכתוב באומץ, בנחישות וברגש את הטרגדיה של העם היהודי בשואה
ובר בבר להוסיף פרקים על תפארתו של עמנו

כשהעולם זועק לעזרה, מה עליי לעשות? מיליוני נשים, גברים, ילדים ותינוקות זועקים אל השמיים לעזרה. מה עליי לעשות? להצטרף לזעקה? או אולי לקפוא במקום?

במצב מלחמה אל לנו להיכנע, עלינו להישאר עם ראש מורם ולעזור לאלו שאינם יכולים עוד להחזיק את הראש. אסור לוותר, עלינו להיות חזקים ומאוחדים. אסור לך לברוח ולהשאיר אותם לבר, הם כבר נלחמו עד טיפת הדם האחרונה ואינם יכולים עוד, בעיניהם כבר אין תקווה. אינך יכול ליפול איתם, אלא להילחם בשבילם, עליך להילחם עד הסוף, כי בליבך אתה יודע שהם היו עושים את אותו הדבר בשבילך.

במקומות שכבר אין אף אחד, עליך להתעלות על עצמך ולמלא את מקומם. את מקומם של אלו שלא יכלו עוד לסבול, את מקומם של אלו שאול להם הכול, את מקומם של אלו שזעקו עד הרקה האחרונה. עליך למלא את מקומם של כל אלו שהלכו מכאן באומץ וגבורה. אתה הוא האחרון שנותר, החזק חזק כי בקרוב זה נגמר.

בחרתי לפתוח את הכתבה בקטע בשורות אלו, שמתארות בעיניי ולו במעט את מחשבותיהם של היהודים בתקופת השואה. לא רק שעלינו לנסות ולתקן תמיד את העוול שנעשה ליהודים באותם ימים, בכך שלנצח נילחם על מקומו וכבודו של האדם היהודי באשר הוא, ולא רק שעלינו להפגין תמיד אומץ לב – עלינו גם לזכור.

"אדם מת באמת רק אם הוא נשכח, ומי שנשכח, מת בפעם השנייה", משפט אשר מלמדים את תלמידי בית הספר היסודי בגרמניה. את המתים כבר לא נוכל להחזיר, אך נוכל להשאירם

הכי ישראלית שיש

שלא נגמרת. הוכחנו לסבים ולסבתות שלנו, שהם לא התאמצו לחינם בהגנה על המולדת. ולא רק להם. הוכחנו לעולם כולו למה מדינת ישראל מסוגלת. ואני? אני גאה להיות ישראלית.

האיכות, לא הכמות

השרשרת האנושית נמדדת בחוליה החלשה ביותר, זו האמת. אני גאה להתגורר במדינה שהייתה בעבר סוציאליסטית וחלק מהמרכיבים הסוציאליסטיים האלה קיימים בה עד היום, כמו למשל חינוך ובריאות. לדוגמה, כדי לעבור ניתוח כלשהו, אתה לא צריך לקחת משכנתה וכך גם בחינוך. אני יותר ממודה שבמדינת ישראל היקרה ישראל זכויות חברתיות עדיין קיימות, ועושים את מרב המאמצים לעזור לחלש ולנזקק.

אנחנו ההוכחה שלא הגודל ולא הכמות משנה, אלא רק האיכות. הגענו להישגים גדולים ורבים יותר משל מעצמות גדולות ובעלות כוח; כמעט הגענו לירח ושיגרנו לוויינים לחלל, זכינו בעשרה פרסי נובל, אנחנו מובילים עולמיים במיחזור מי קולחין, המצאנו את קולטי השמש, אנחנו נחשבים לאומת הסטארטאפ, פיתחנו את כפת ברזל ולאחרונה אף רשמנו הישג נוסף כשהובלנו את העולם בקצב ההתחסנות נגד נגיף הקורונה – והרשימה לא נגמרת.

הגענו להצלחות וחוללנו מהפכות בכל התחומים – טכנולוגיה, בריאות, מדע וסביבה, ואנחנו לא מתכוונים לעצור עכשיו. יש לנו עוד הרבה מה לשנות, להמציא ולהוכיח, ובתור נציגת הדור הצעיר אני מאמינה שאהיה פה כדי לראות את כל ההתפתחויות ולקחת בהן חלק, כי העתיד כבר ממש מעבר לפינה.

ובעיקר אני אוהבת את זה שיששראל היא כמו כור היתוך. תוכלו למצוא כאן אנשים מכל מדינה או מוצא, שמחזיקים בכל דעה או אמונה. אנחנו משתדלים לקבל זה את זה ולגשר על הפערים ואני אופטימית מתמיד, כי הרי עם כל דור שעובר, אנחנו נפתחים קצת יותר, מתערבבים קצת יותר, ומי יודע אולי בעוד כמה דורות נוכל להגדיר מהי הדמות הישראלית.

בעצם, אני גם קצת מקווה שלא, כי לפחות בינתיים הגיוון הוא מה שמעניין אותי בהגדרה של מיהו הישראלי.

אז לסיום קוראים לי מיקה, ואני הכי ישראלית שיש.

מיקה רוטברט, 6/ט'

כלל ישראלי יש יותר מזהות אחת ויותר מאמת אחת, וכל אחד מחליט איזה ישראלי הוא בוחר להיות, ומה מייצגת עבורו הישראליות

73 שנה זה ממש לא מעט, ובמקרה של מדינת ישראל זה כלל לא מובן מאליה. מה זה אומר להיות ישראלי? להתגורר בישראל, להיוולד בישראל, לשרת בצבא? או שזה בכלל לעקוף בטורים ולצפור בפקקים? האם להיות ישראלי זה משהו שאתה נולד איתו, או להפק, משהו שעליך להרוויח ביושר? אז שלום לכם, אני מיקה ואני ישראלית, או לפחות ככה אני חושבת.

ישראל היא מדינה שיש בה קצת מזה וקצת מזה. מצד אחד אנחנו נמצאים במזרח התיכון, חולקים תרבות ומנהגים עם המדינות הסובבות, עם חלקן אנחנו חיים יותר בשלום ועם אחרות קצת פחות, לומדים אט אט לייצר שיתופי פעולה ולצאת לדרכים משותפות. אך ממול למזרח ישנו המערב, אירופה, שאיתה אנו חולקים רבדים רבים של קירמה, עשייה ודרך חיים דומה.

להיות ישראלי זה לא דבר מוגדר, בדרך כלל זה רק אומר שיש בכך הרבה יותר מזהות אחת ויותר מאמת אחת, כי אנחנו בעצם ערוב של הרבה דברים, אבל את החותמת הסופית רק אתה תוכל לתת. רק אתה מחליט בסוף איזה ישראלי אתה בוחר להיות, ומה מייצגת הישראליות עבורך.

כשחשבתי מה אוכל לכתוב, היה לי רעיון לדבר על מה שכבר השגנו בעשורים האחרונים, בידיעה שאנחנו עדיין רחוקים מלהיות במצב מושלם. אבל בהמשך הבנתי שבמקום לבקר את מה שעוד אין לנו, אולי השנה ננסה לחגוג, ונגיד תודה על כל מה שיש לנו.

אנחנו לוקחים את החיים שלנו יותר מדי כמובן מאליה. הרי זה כמה מאות שנים ישנם אלו שטוענים שלמדינתנו אין זכות קיום, גם ביום הכרזת המדינה הם טענו זאת, ויש מי שטוענים גם היום. זו מדינה שהוקמה נגד כל הסיכויים, כתוצאה של אסון.

בשנותינו הראשונות לא היה לנו כמעט כלום, ועדיין היו מי שניסו לקחת את זה מאיתנו. 73 שנה אחורה אף אחת מהמדינות שבקרבתנו לא רצתה אותנו פה, נלחמנו על קיומנו ועברנו קשה. והנה היום אנחנו מחזיקים במספר הסכמי שלום והסכמי נורמליזציה, אנחנו מדינה עם מערכות מתפקדות ורשימת הישגים

חיים בראשינו, בהכרת סיפורם, משאם וסבלם. כל עוד הזיכרון מהדהד בראשינו נוכל למנוע מכך לחזור. ברגע שהזיכרון ייעלם וההיסטוריה תישכח, כבר לא נוכל למנוע מאירוע לחזור על עצמו, שהרי אנו כבר לא זוכרים אותו.

בזריחה ובשקיעה, בחול ובחג

זיכרון הוא דבר כל כך מתעתע. לרגע נראה אמיתי ובשני הוא כבר היטשטש. זיכרון יכול להיות מה שישמור אותך בחיים, או השבר אשר יפיל אותך אל מותך. אך אסור לנו לשכוח את הזיכרון, מעכשיו ואילך הזיכרון הוא כבר חלק בלתי נפרד מאיתנו. תפקידו של העם היהודי, יותר מכל עם אחר, הוא לזכור ולהזכיר, ולהבטיח לא לשכוח. אנחנו גוף וזיכרון, זיכרון של אלו שהיו פה לפנינו, שנלחמו כדי שנוכל לחייך ולצחוק ולחוות את החיים שהם כבר לא יספיקו לחוות.

זהו נושא כל כך רגיש ומפחיד, רבים אינם יודעים כיצד להנגיש אותו לדור הצעיר. אך אין לנו ברירה, כמו שלהם לא הייתה אז ברירה. עלינו לזכור אותם בזריחה ובשקיעה, בימי החול ובחגים. בזכותם, אנחנו נושמים, חיים, שכן אדם שלא זוכר מהיכן בא, אינו יודע גם לאן הוא הולך.

אני חושבת על אותה ילדה בגילי, ילדה עם שאיפות וחלומות, תקוות ואהבות. ילדה שעוד היה לה כל כך הרבה להעניק, ושכמעט סיימה לצמוח והחלה לפרוח. אך ביום אחד כיבו את האור וסתמו את צינור המים, ופתאום אזל החמצן ואזלו הצבעים, את האופק כבר לא היה ניתן לראות, ואת הראש כבר לא יכלה להרים. היא החזיקה בכל כוחה, אך ככל שהתקדמו הימים היא כבר לא ראתה את המקום שממנו הגיעה ולא ראתה מקום שאליו יכלה ללכת.

היא נעצרה במקום בין ארבעה קירות, ביניהם היא נובלת, הרחק מעיני כולם. נעלמת לה לאט, נשכחת בכל יום עוד קצת, לבסוף היא צונחת. עוד רגע זה נגמה. פתאום כבר לא יהיו חלומות או רגשות, כי גוף ללא נשמה זה כל מה שנותר. שק עצמות מהלך, זה מה שהייתה, ילדה ללא שם וללא פנים. אז היא כבר הייתה מספר. היא כבר לא תכבוש את העולם, היא כבר לא תהיה מה שהיא חלמה להיות.

כיום עומד הגטו ריק מכל נפש אדם, אנדרטת זיכרון למה שהתרחש כאן בעבר. הוא ריק. זה רק שלד, כמו אותם האנשים שפעם עמדו שם ואינם. כל אדם מייצג סיפור, מסע חיים. אצל קורבנות השואה הספר נגמר הרבה לפני הזמן, כאילו נתלשו הדפים ואת הסוף רק נוכל לנחש. לא נותר לנו, אלא לכתוב באומץ, נחישות והרבה רגש את סיפורו של העם היהודי. להוסיף עוד דפים ופרקים, שבהם נספר על תפארתו של עם זה, על אנשיו, אדמותיו והישגיו.

לנצח לא ניעלם, לנצח לא נישכח. אנחנו כאן להישאר. לתמיד.

מיקה רוטברט, 6/ט'

גוגידיים של

קורונה או לא, על טקס שדה החיטה לא מוותרים – והשנה אף יותר מתמיד! • תלמידים מספרים על אחד מהאירועים המשמעותיים בחיי הכפר

גם בשיער של חברים. וההליכה הייתה ארוכה, מתישה ולפעמים אפילו נראתה כמיותרת – אבל היא הייתה קורית בכל שנה.

כשהודיעו לנו שגם השנה, כנגד כל הסיכויים הולכת להיות צעדה, זה נתן לי משהו להיאחז בו; אבן דרך שתציין את ההתחלה של החזרה לשג"ר, לטקסים ולמסורות, לאוויר הפתוח, לאנשים ובסופו של דבר גם חזרה לחיים שלנו.

רונה ניסן, י"5

שדות של תקווה

לעיתים נדמה שבחודשים האחרונים הכול מסביבנו נעצר, אך הטבע שונה הוא, הוא תמיד מוצא את דרכו להמשיך ולהתקיים. הוא לא שמע על קורונה או על סג, הוא כאן והוא קיים במלוא תפארתו.

בכל שנה מחדש, ביום של טקס שדה החיטה, נצבע מחדש הכפר הירוק. תהלוכה, שבה מש"ת תלמידי הכפר ומוריו, יוצאת משערי בית הספר ומקיפה את כל שדות הכפר. באותן שעות מתמלא הכפר בצבעים, תרועות, חיוכים, אושר ושירה. אין תלמיד בבית הספר שאינו מחכה ליום הזה בשנה, שבו מתלכדים כל תלמידי הכפר הירוק, הדוגל בערכים של שימור עשייה עתיקת יומין כמו זריעת חיטה, שגם כיום היא עדיין כל כך מספקת וממלאת אותנו בערכים נוספים ולא פחות חשובים, כמו עבודת האדמה ואהבת הארץ.

אך השנה, כמו שהבינו כבר כולם, זו לא שנה רגילה. זו שנת קורונה. שום דבר לא מתנהל כהרגלו והכול שונה. ואף על פי שהדבר הפשוט ביותר היה לבטל את טקס החיטה, בבית הספר הבינו ששמירה על המסורות והמנהגים שלנו היא דבר שחשוב כרגע יותר מאי פעם; להראות שלא הכול מתמוטט ושעדיין הכפר הירוק חי ונושם. אז אומנם התחלקנו לשכבות ושמרנו על ריחוק חברתי ועל עטיית מסכות, אך עדיין זה טקס שדה החיטה שלנו (!) ולא ניתן לאיש לקחת אותו מאיתנו.

אני תלמידת כיתה ט', וזו הפעם השלישית שאני משתתפת ביום מיוחד זה, ובכל שנה,

ביום רביעי, 18.11, יצאו חטיבות הכפר לצעדת שדה החיטה.

בהתחלה הגענו אל המדשאה הגדולה והתקשטנו, לאחר מכן יצאנו לצעידה ארוכה ומעייפת, אך היא לוותה במוזיקה, שירים, צהלות ובעיקר המון שמחה והרבה אנרגיות חיוביות. זו הייתה בין החוויות היותר מעניינות, מצחיקות וכיפיות שחוויתי. זה מאוד כיף ומגניב שצורת הלמידה שלנו היא שונה ומגוונת, ועל הדרך אנחנו יכולים לעזור ולתרום (שזה לא פחות חשוב ומלמד). זה היה מאוד שונה מפעילויות כיתתיות שחוויתי בעבר, כי המחנכת המדהימה שלנו, נופר, זרמה, שרה ודיברה איתנו, וזה היה ממש כיף.

כשהגענו לשרה החיטה, כל כיתה קיבלה שטח והתחלנו לפזר את החיטה. כשסיימנו חזרנו חזרה. כמובן, הדרך הייתה מלווה בהמון שמחה, צחוקים ורעש.

נתראה בשנה הבאה!

אורי גולצמן, ז"5

החזרה לחיים

השנה האחרונה לא הייתה רגילה בשום מובן, כולנו קיבלנו שוק, ולרגע היה נדמה כאילו עברנו לחיים אחרים. אבל די מהר התרגלנו לשגרה המוזרה הזאת של לקום בבוקר, להתחבר לשיעורים מהמחשב ולא לצאת מהבית. אבל היה נדמה שכל המסורות מחיינו הקודמים נגמרו. המסורות והטקסים הקטנים ביותר, כגון ארוחת שישי עם המשפחה או חגיגת יום הולדת לא התאפשרו, ותחושת הזמן שאנו בדרך כלל מורדים על פי טקסים אלו התעוותה לחלוטין. חברות נוטות לאפייין ולהגדיר את עצמן על פי הטקסים שלהן – וכאשר הם נלקחים מאיתנו, הרבה יותר קשה לנו להמשיך בחיי היומיום. לכן כאשר הודיעו לנו שצעדת שדה החיטה עומדת להתקיים בשנה שבה כל טקס אחר, ולו הקטן שבהם, נלקח מאיתנו – אשקר אם אגיד שלא לקחתי את זה כמשהו להיאחז בו. מאז הגעתי לכפר, כל שנה ושנה היינו הולכים לשרה וזרקים את החיטה לשמיים, על הרצפה ולפעמים

כיתה י"4/14

כיתה י"9/א

כיתה י"5/ב

כיתה ט"6

כיתה י"6/א

אסף גולדפרב, רכז ומדריך, לפני הזריעה

תקווה

כיתה ט' 7/7

שמחה באוויר

הקורונה מנעה מאיתנו לקיים את טקס שדה החיטה, כמו בכל שנה, בנוכחות מלאה של שש השכבות. במקום זאת כל שכבה באה ביום אחר. אף על פי כן, נהנינו לפגוש את כל החברים שלא ראינו כבר חודשים רבים, הרגשנו את השמחה באוויר ואת הגיבוש הכיתתי. כיף לחזור למסורת כפרניקית כזאת!

אריאל מאיק, י"א/6, ועדן כהן, י"א/9

החיטה צומחת שוב

כמדי שנה מתקיים אירוע שדה החיטה, שבו כל תלמידי בית הספר צועדים בשדה החיטה שנמצא במרחבי הכפר.

אפילו בתקופת הקורונה התקיימה המסורת, ועבור כיתות ז' שחוו זאת לראשונה, זאת הייתה חוויה מיוחדת, מגבשת ומעשירה.

לפני האירוע למדנו ועסקנו בשיעור מפגשים במשמעויות השונות של החיטה – בכך שהלחם לא מופיע על המדף בסופר או במכולת כממטה קסמים ושייצור הלחם כרוך בתהליך ארוך שת"חילתו היא בוריעת החיטה.

החיטה הייתה בעבר מקור הקיום. היא הייתה הצמח הראשון שבני האדם בייתו, היא התחילה את המעבר מאורח חיים של נדודים לחיי חק' לאות. אולם כבר מאז מייצגת החיטה את החיבור של האדם לארמה.

מראה החיטה בארץ ישראל הוא בלתי נשכח וגורם להרגיש תחושת חמימות ואושר וגם הריגשה של בית.

ביום שדה החיטה יורדים כל תלמידי שש השכבות בשבילים שסומנו מבעוד מועד אל שדה החיטה, ומשליכים את הזרעים לאדמה. לאחר מכן עובר הקומביין על הזרעים ומכסה אותם.

תחילה הרעיון של חגיגת שדה החיטה נראה קצת מוזר, מנותק מהמציאות ההווה שנקלענו אליה. הלכנו מסלול שאורכו כחמישה קילומ'טרים סביב בית הספר, שרנו שירים, התגבשנו והכרנו תלמידים חדשים מכיתות אחרות. בדרך ראינו את מרכז EMIS, את חוות האיילים, שדות והמון נופים יפים, וחוינו את יופיים של הטבע והסביבה.

שדה החיטה מסמל את אהבת הארץ, ערכי שייכות, העצמה, קבלה ושוויון, ערכים אשר באים לידי ביטוי במסורת יפה זו.

ליה מקמל, ז' 4

עם או בלי קורונה, אני מאושרת להשתתף בו כאילו זו הפעם הראשונה. כמה מתלמידי כיתות ז' שאלו אותי אם כדאי להם להגיע אל הטקס, בשל הפחד מהקורונה. עניתי להם שלא יוכלו לקרוא לעצמם תלמידי הכפר הירוק עד שלא ישתתפו בטקס שדה החיטה. אפשר לומר שזה קצת כמו טקס חניכה עבורנו ועבור התלמידים החדשים. לפי דעתי, מה שהופך את הכפר למקום המיוחד שהוא זה העובדה שהוא לא רק בית ספר, זו חברה קטנה עם מסורות ומנהגים משלה. כמו יום מקביל, וגם כשהכול מסביבו רועש וקורס, כאן הכול שמח ושלם, עם שמש שתמיד זורחת ואנשים מאושרים.

בכל מהלך טקס שדה החיטה לא יכולתי להוריד את החיוך מפניי אפילו לרגע (למרות העובדה שבגלל המסכות איש לא ראה). הייתי מאושרת, שמחה, בפעם הראשונה זה חודשים עשיתי משהו נורמלי, משהו שהיה נראה עבורי כל כך טבעי, אמיתי. כמו משפחה קטנה ומאושרת שחוגגת יום הולדת לאחר מחבריה, זה בשבילי טקס שדה החיטה.

הכפר זה הבית, אני מבינה זאת מרגע לרגע בתקופת הלמידה מרחוק. אני מתגעגעת לחב'רים, למורים, לעובדים, לטווסים ולמקום עצמו. בכל פעם שאני מגיעה לשם אני מרגישה בחלום, אני כל כך מאושרת ונהנית. הטקס השנה מסמל עבורי את התקווה שבחודשים הקרובים נחזור ללמוד בבית הספר בצורה פורמלית וסדירה, כך שבכל יום אוכל להרגיש את התחושה הנפלאה הזו.

ישנו המשפט הידוע "אינך יודע כמה חשוב לך הרבה, עד שאתה מאבד אותו". זה מה שאני מרגישה. עבורי, שתילת הזרעים שעתידיים לגדול לחיטה בעוד מספר חודשים מסמלת את התקווה, שגם אם אנו מרגישים שאיבדנו את בית הספר בחודשים האחרונים, בדיוק כמו החיטה, הכול עוד ישוב לצמוח. כל שעלינו לעשות הוא להיות סבלנים ולהאמין שהוא ישוב במהרה, ונוכל לחזור ליהנות ולחוות את כל מה שיש לו להציע לנו ומכל מה שלנו יש להציע לו.

החיטה לא שונה מאיתנו, כדי לצמוח היא זקוקה לקרקע יציבה, השקיה וקצת אהבה. אם נוכל להיות סבלנים רק עוד קצת, אני סבורה שבקרוב מאוד נוכל לשוב לבית הספר ולצמוח שם זקופים, גאים ועוצמתיים, יחד עם החיטה.

מיקה רוטברט, ט' 6

כיתה י"ב 7/7

שכבה י"ב

כיתה י"ד 4/7

מורי שכבה י'

שכבה ז' בדרך לשדה החיטה

חולצת בירוק

פורים על גלגלים

כך חגגנו את החג הכי צבעוני בשנה במגבלות הקורונה

פורים תשפ"א נחגג בצורה שונה בשל הקורונה. בעבר, כפי ששמעת, גולת הכותרת של החג הייתה החגיגה הגדולה. תלמידים חגגו עד 5:00 בבוקר בשמחה, ריקודים, תחרות תחפושות ואוכל ושתיה כיד המלך. השנה ההנהלה, בראשות סיסקו המנכ"ל, בחרה לחגוג לתלמידים בשכר נותיהם. אוטובוסים מקושטים, לוליינים, ליצנים ומורים הגיעו לתחנות שונות להלהיב את התלמידים. פורים על גלגלים.

אלה אמריו, 3/1, מספרת: "באותו היום הייתי אצל חברה שלי מרמת השרון ויחד הלכנו לפגוש את המורים ליד העירייה. כשהגענו, ראינו הרבה ילדים ומחנכים של כיתות יותר גבוהות ובנוסף הגיע מפעיל שעשה המון פעולות עם חישוק. במהלך הפעילות הביאו לנו גם משלוחי מנות."

מה היה כל כך מיוחד בבוקר הזה?

"חגגנו לא רק בזום, אלא גם הלכנו פיזית למקום כדי לפגוש את המורים, מה שלא קורה השנה הרבה בגלל הקורונה. מאוד נהנינו מהאווירה והצלחנו להתגבש עם עוד ילדים מהשכבה ומבית הספר."

לין גור וואן אורשכוט, 3/2

פורים קצת אחרת

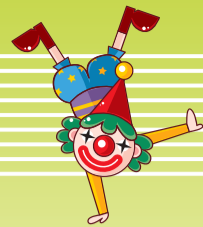
ביום ראשון, 21 בפברואר, כיתתי הגיעה לכפר הירוק לחגיגת פורים. הגענו לכפר מחופשים במגוון תחפושות והתרגשנו מאוד לפגוש את חברינו אחרי זמן רב של שהייה ממושכת בבית. כדי לחגוג בצל הקורונה, נאלצנו להתחלק לשתי קפסולות ולעטות מסכות. הפעילויות היו מהנות מאוד, הלכנו עם לירון, המורה לגיאוגרפיה, לסיור בכפר, ראינו את הפרות והעגלים שברפת, התבוננו בעופרים שבפינת החי ולמדנו על בעלי חיים אלו. אחר כך בדשא הגדול נערך שיעור חינוך עם המחנך אורי. אחרי משחקי הגיבוש הגיע החלק שכולנו ציפינו לו - משלוחי מנות כמיטב המסורת. לשם כך ערכנו הגרלה והחלפנו משלוחי מנות להנאת כולם (מי לא נהנה לאכול ממתקים?). תודה על יום כיף ומהנה!

ביום רביעי, 25 בפברואר, הגיעו אוטובוסים עם מורים מחופשים עד למרכז ערים ויישובים שבהם מתגוררים תלמידי הכפר, כדי לחגוג את פורים ביחד עם תלמידיהם שהתחפשו גם כן, והיה עלינו ושמח!

נכון שלא התאפשר לחגוג את נשף פורים המסורתי בשל המגפה, אבל הכפר הירוק יצר פתרון יצירתי ומהנה, שבזכותו גם השנה שמחנו ונהנינו באחד החגים שאנו הכי אוהבים.

אילון שמעוני, ח' 2/2

כיתה
מתנדבת
י"ב/2

כיתה
בלהבות
חביבה
י"ב/5

כיתה
מרדכי
י"ב/2

ראש לפני

התנדבות בסימן אופטימי

תלמידי י"ב יצאו לנתיב העשרה שבגבול רצו עת עזה, שמעו על המקום והחיים מול תושבי הרצועה והתנדבו בחממות היישוב מיד לאחר חופשת פורים ולאחר תקופה ממושכת רחוק מבית הספר ומול המסכים, יצאה שכבה י"ב (בחלוקה לקפסולות, כמובן) להתנדבות קבוצתית בנתיב העשרה, יד מרדכי, ראש פינה, כפר הס ולהבות חביבה. הקפסולה שלנו ביקרה בנתיב העשרה, שם למדנו על חקלאות האזור וטעמנו זנים מיוחדים ונדירים של מלפפונים ועגבניות. בהמשך נכנסנו לחממות כדי לסייע בהכשרתן לקראת הגידול הבא ועקרונו צמחי עגבנייה שנבלו (תוך ניצול המצב, אריות עגבניות שלא הספיקו להתקלקל). לאחר מכן נסענו לנקודת התצפית על רצו עת עזה, שם דיברנו על האזור ועל תושביו, על שגרת חייהם המורכבת בצל האיום הביטחוני. שמענו סיפורים על גבורה ונחישות ואיך למרות כל הסיכונים התושבים ממשיכים לתחזק את המקום וליהנות ממה שיש לחבל ארץ זה להציע.

המשכנו משם לאירוח בביתה של משפחה בנתיב העי שרה, שם למדנו על ההיסטוריה של האזור, על יחסיהם של תושבי היישוב עם תושבי עזה ועל השינויים שחלו בהם לאורך השנים. שמענו על השינוי המשמעותי שחל בתחילת שנות האלפיים, כאשר מאזור חביב ושקט, המהווה מקור פרנסה לפועלי חקלאות המגיעים מעזה, הפך נתיב העשרה לשרה קרב של רסיסי טילים. התר שמנו כי למרות כל זאת, תושבי נתיב העשרה שומרים על אופטימיות. למשל, תושבת אופטימית ומעוררת השראה בשם צמרת זמיר בחרה להפוך את חומת ההפרדה בין עזה לישראל למקום צבעוני על ידי קישוט החומה בפספסים צבעוניים. השתתפנו גם אנחנו בפרויקט, וכל תלמיד כתב משאלה על פסיפס שבחר לעצמו והדביק אותו לחומה.

בטיול לנתיב העשרה למדנו על חשיבותה של תרומה ונתינה, מעורבות בקהילה וחשיבה אופטימית במיוחד בנסיבות חיים קשות ובשגרה בלתי אפשרית.

נטע לי סטרונגין, י"ב/7

כיתה
י"ב/ב
11
בנתיב
העשרה

כיתה
י"ב/ב
7
בנתיב
העשרה

כיתה
י"ב/ב
4
בנתיב
העשרה

כיתה
י"ב/ב
8
בראש
פינה

כיתה
י"ב/ב
3
בלהבות
חביבה

תלמידי י"ב
טיילו והתנדבו
בקיבוצים ויישובים שונים:
ביד מרדכי עבדו בפרדס,
בלהבות חביבה סייעו במטעי
האבוקדו, בנתיב העשרה
הכינו את החממות
ועוד

אנפרדים

מכתב אהבה לכפר שלי

איך זה להיות תלמידה בכפר הירוק? אם הייתם שואלים אותי את השאלה הזאת לפני הקורונה, כנראה הייתי עונה לכם שזאת חוויה מדהימה ושנים מלאות בזיכרונות וחוויות שאזכור לעד

שהייתה, בכיתה י"א. מלחיץ זאת לא מילה טובה לתאר את תחושת הפחד שהייתה לנו באותו רגע, לא יודעים איך הדברים מתנהלים, ופעם ראשונה מרגישים את הסוף. זאת הייתה הבגרות בהיסטוריה, שרק חיזקה את הפחד והחששות שלנו. לשישיסטים, בשנה הבאה מגיע תורכם לע" בור בגרות ראשונה, אז רק אגיד לכם מילה: זה לא כזה מלחיץ בסופו של דבר, זה כמו מבחן רגיל, רק עם הרבה יותר משקל. קחו את זה קל ותיגשו אחרי לילה של שינה ארוכה. אולי אפילו תספיקו בבוקר להתעורר ולראות פרק מסדרה, רק כדי להגיע לא לחוצים, ואני מבטיחה שיהיה טוב, המשגיחים לא נושכים.

מהו הכפר הירוק עבורי?

בואו נדבר דקה במספרים: מאה אחוז זכאות בבגרות, מבחני קבלה קשים, שרק ממחישים את רמת הלימודים והציפיות מהתלמידים, מורים מקצועיים, מגוון רחב של מגמות ופינימיה מדהימה. כל אלה כבר גרמו לי לרצות להיות בכפר, אבל כמו שכתבתי, אני כבר שלוש שנים כאן,

קשים ומעצבנים מתוך שנה שלמה של חוויות וחברויות חדשות.

חוויות זכורות במיוחד

בפנימייה – התחרות בכריכה בתחילת השנה הראשונה שלי בכפר, בפעם הראשונה שהתנהגנו והרגשנו באמת כמו קבוצה מגובשת ואפילו אולי גם קצת כמו משפחה. וברור שהשתתפתי, הרי זאת חוויה, ולכל אותם הפנימיסטים שע" דיין לא השתתפו, לא נורא, יש לכם לפחות עוד שנה שלמה.

בבית ספר – זכור לי הטיוול שנתי של י"א לניצנה. יותר מדי הליכה, זה בטוח, אבל הרבה משחקים וצחוקים בדרך, וגם קצת תחושת סיפוק לראות סוף סוף את כל השכבה ביחד באוהל, מדברים וחולקים חוויות, וחלק גם מתלוננים על החום והמאמץ הגופני, אבל בעיקר נהנים ונוצרים את הרגעים הקטנים. ואיך לא – שקיעה במדבר, ריצה בדיונות ואוכל תוך כדי צפייה בכוכבים הנוצצים בשמי הלילה המדבריים, בלי אורות העיר שמסתירים אותם, לראות אותם בכל הדרם. אני גם זוכרת את הבגרות הראשונה

כמו שאתם כנראה יודעים, הכול לטובה, ואחד המדריכים עשה לנו סיור בפנימייה ובפרט בחדרים. אולי כדאי שאציין, שהמדריך הראה לנו את קבוצה ג' לפני שעברה שיפוץ, אז למי מכם שמבין עניין, אתם כנראה שואלים את עצמכם למה נשארתי אחרי שראיתי את החדרים האלה, אז התשובה היא תקווה, שאני אהיה בקבוצה שונה.

ביום הראשון, יום הקליטה בפנימייה, הלכתי לאיבוד לפחות פעמיים בדרך לקבוצה, אבל למי זה לא קרה?

הקליטה בפנימייה הביאה עימה הרבה אתגרים, חוץ מללכת לאיבוד בדרך לשירותים.

תאמינו לי, כשאני אומרת שלגור עם עוד בנות באותו חדר זה לא תמיד כזה כיף וקל כמו שזה נשמע. מי מכם שיש לו אחים ואחיות ודאי מבין את ההרגשה – הרבה ריבים, בעיקר על המקלחות, וחוסר פרטיות מוחלט. אבל הכי חשוב זה שבסוף היום הבנו אחת את השנייה ואת הקושי בלהיות רחוקים מהבית, מהמש"פחה, וכרגע הפנימייה היא הבית שלנו לשנה הקרובה, מלאה באחים חדשים ובצחוקים. זאת אכן הייתה חוויה מדהימה, ומי זוכר כמה רגעים

אם תשאלו אותי היום את השאלה הזאת, בשנה של קורונה ושל חוסר וראות, הייתי עונה לכם שזאת זכות, ומי שזוכה להגיע לכפר, שיודה על המזל שהיה לו כשהתקבל.

הגעתי לכפר בכיתה י'. זאת הייתה שנה קשה של למידה לבגרות והתאקלמות בכפר ובפנימייה.

פגשתי בפעם הראשונה את הכיתה, את המ"חנך המדהים ביותר, אריאל, ואת הצוות הנפלא של הכפר – מנהל הפנימייה, מנהלי בית הספר, מורים המקצועיים, המחנכים, אימהות הבית ומדריכים כאחד.

הרבה מאוד התרגשות, חוסר ודאות, ציפיות ובריעבר גם הרבה חששות.

אני זוכרת את הפעם הראשונה שבאתי לכפר. באתי עם ההורים שלי ליום פתוח של בית הספר.

ס"ופרים את הימים

השמחה והעצב לצד השנה האחרונה
והמאתגרת • מחזור ס"ו מסיים את פרק הכפר

1 בספטמבר היום הראשון בשנת הלימודים, אבל בשביל תלמידי י"ב, שכבת השמיניות, זהו יום עם רגשות מעורבים. שמחה, כי זו היא השנה האחרונה של בית הספר, וגם עצב, כי זו היא השנה

האחרונה של בית הספר.

כתלמיד פנימייה, עם חוויות הנעורים הקשורות לכפר, זו ההבנה שכל יום שיעבור לא יחזור עוד ושכסוף השנה אצטרך להיפרד מהכפר האהוב. מדי שנה מחכים לשמיניות המסע לפולין, הטיול לאילת ובאמצע השנה תלמידי הפנימייה נותנים את כל-כולם ומארגנים את שבוע פורים. השנה זה היה קצת שונה.

בגלל הקורונה לא יכולנו לצאת לפולין, וחגיגות פורים היו עם הרבה מאוד הגבלות. עם כל הקושי, שכבה י"ב היחידה ש"חגגה" את פורים למרות הקורונה על-יפי תקנות משרד הבריאות. לראשונה בכפר ארגנו את תוכנית 10 של ילדי עובדי הכפר, והיה נפלא.

הלמידה בשנה הזאת הייתה מורכבת, והציגה בפניי אתגרים רבים. לא היה פשוט ללמוד דרך הזום, כשאתה בקושי מכיר את המורה, אך התמודדנו. קל לי לומר ששם כל בעיות הלמידה ביום, המורים המקצועיים עשו את המקסימום כדי לתגבר את התלמידים לפני הבחינה, ותלמידי הפנימייה קיבלו את העזרה במרכז למידה. תודה!

אם הייתי מתבקש לתאר את השנה הזאת במילה אחת או הייתי אומר "Challenge". השנה סיפקה לנו תמיד אתגרים חדשים, ואנחנו עמדתם בהם ואפילו עשינו יותר טוב.

עוד מעט אני עומד לסיים את דרכי בכפר הירוק, אני וכל תלמידי השכבה.

השירות בצה"ל או שנת שירות (ש"ש) מכניסים אותי ואת חבריי לה"תרגשות רבה מתוך ידיעה שנצבור חוויות בלתי נשכחות. ולבסוף חשוב שנזכור ש"זה הכפר שבו גדלתי, הירוק כל השנה, זה הכפר שבו אהבתי אהבה ראשונה, זה הכפר שבו מצאתי את ביתי, גם אם עוד ארחיק ללכת את רוחו ואשא איתי!".

דניאל דכטיאר, י"ב/11

גם ללמוד ולהיכשל ושוב לקום, כי זהו מקום שבו לא ישפטו אותך.

בין שאתה תולעת ספרים, ספורטאי מצטיין, תלמיד ממוצע, או ילד מעדה שונה, בכפר הירוק יש מקום לכולם. מקום שבו אפשר להיות עצמי, נח, ולמצוא אנשים שיאהבו ויכבדו אותנו בזכות מה שאנחנו, ובשבילי, זה יותר חשוב מכל מספר כתוב על דף.

אבל ברור שתעודת בגרות עם מספרים גבוהים אני בעד, כן?

מילות פרידה

לשכבה שלי, שמיניסטים יקרים, זו אולי סוף תקופה, אבל זאת גם התחלה חדשה. בשנים שלנו בכפר צברנו הרבה זיכרונות, חלקם אולי ידעו עם הזמן, אחרים יישארו חדים כתער כאילו קרו אתמול, אבל החברויות שיצרנו והאנשים שהכרנו הם שהפכו אותנו למי שאנחנו, ושהפכו את השנה האחרונה ליפה ומהנה יותר.

וכן, למרות הקורונה ותחושת הפספוס והאי ודאות בקשר לגיוס, אני מאמינה בכם, בנו, כי אנחנו לא סתם שכבה, אנחנו שכבה ס"ו הכפר הירוק, ורק זה כבר ממלא אותי בגאווה גדולה! תודה שהייתם שכבה כזאת מדהימה, וניפגש שוב בפגישת המחזור שלנו!

ולבסוף תודה מיוחדת למנכ"ל הכפר הירוק קובי נווה (סיסקו), למנהל הפנימייה איגור מוזס, לצוות ההנהלה, למורים, לסגל הפנימייה, לאימהות הבית, למדריכים, לשינשנים ולמורות החיילות, לעובדי המשק החקלאי ולעובדי חדר האוכל הנפלאים, אוהבת מקרב לב.

נחום נטשה ליאור, י"ב/3

וזאת לא הסיבה העיקרית שבזכותה נשארתי. זכות גדולה להתקבל לכפר, בעיקר עכשיו עם הקורונה. כולנו חוונו את הלימודים בקורונה ואת הריחוק מהחברים. אבל הכפר לא יתרו ולא נכנע, הוא עמד וקוף ואיפשר לנו להמשיך ללמוד כמעט במתכונת רגילה, חישל אותנו והכין אותנו. ועל כך אני רוצה להודות למורים המדהימים שלנו, שהמשיכו ללמד אותנו ולא ויתרו עלינו, שהקדישו לנו גם שעות נוספות מזמנם החופשי אחרי הלימודים, שתמכו ועזרו כמה שיכלו, שלימדו אותנו במתכונת מקוונת על אף שגם לרובם זאת הייתה הפעם הראשונה שלימדו כך.

הכפר הירוק עבורי הוא קודם כל מקום לממש את הפוטנציאל והיכולות שלי, אבל הוא בעיקר המקום שבו התפתחתי, נפתחתי והתבגרתי, שבו אני מוקפת בחברים, באנשי צוות מדהימים שתמיד זמינים לשיחות אישיות גם בשעות הקטנות של הלילה.

הצוות בפנימייה שעמל בכל רגע כדי שנוכל להיות בכפר גם במהלך הקורונה והסגרים ולהישאר בשבתות ובחגים. אם הבית המדהימה שלי, בת שבע, שתמיד הייתה פנויה עבורי, לשיחות או סתם כדי לבלות, המדריך שלי, דניאל, שלמרות הרבה חפירות מצידו ושאלות בלתי פוסקות, תמיד מצא זמן לענות לי או לדבר איתי.

תודה לחברי הצוות המדהים שלי, שלא הסכו מאמצים ותמיד ניסו ליצור אווירה נינוחה ומרגיעה עבורנו.

הכפר הירוק עבורי הוא מקום לגדול ולצמוח, לצבור חוויות, ברור שלראות מלא טווסים, אבל

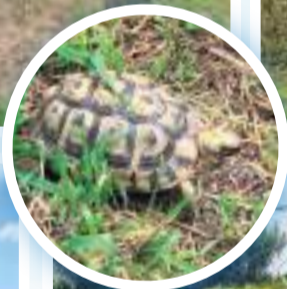

טיולים, סיורים והתנדבות על הצדק

שכבה ז'

שכבה ז' טיילה בנגב: צריף בן־גוריון, עין עבדת, מצדה

צילום: אורית טלמור

מה הקשר בין קרפדה לתות?

בתאריך 08.03 יצאו תלמידי די כיתות ז' בבית הספר לסיור במרחבי הכפר. התחלנו בחוות הצבים, שם שמענו על המבצע של רשות הטבע והגנים, בסיוע בית הספר הכפר הירוק, לשיקום הצבים, שנמצאו פגועים או הוחרמו מאספנים. צבים אלה מטופלים בחווה עד שיהיו מסוגלים לחזור לטבע. המשכנו בסיוורנו לאחת מבריכות החורף בכפר - בריכת מלאכותיות, שהתלמידיים בבית ספר חפרו והעבידו עליהן מגוון חיות. סיפרו לנו על סוגי המינים החיים בבריכה ועל הצטמצמות בריכת החורף בשנים האחרונות. משם פנינו לבריכת החורף הגדולה ביותר בכפר וניסינו לדוג בה חיות ולשחרר אותן מיד לדרך. בין החיות: קרפדה ירוקה, ראשנים של צפרדע נחלים, חפרית מצויה, אילנית מצויה וטריטון הפסים. שלושה ממוני המינים האלה מוגדרים כמינים בסכנת הכחדה. בחלק האחרון של הסיוור, בדרך חזרה לבית הספר, עבדנו ליד שדה התותים הכפר, שם כל כיתה נהנתה מתותים טעימים ועסיסיים. הסיוור היה יפה ומהנה.

ליה מקמל, ז'4

שכבה ח'

שכבה ח' טיילה בצפון: שמורת עין אפק, ראש הנקרה והרכבל, עכו

שוב ביחד

המקום מההסברים של המדריכים. ראינו כריי כות מלאות דגים, צמחים ומראות היסטוריים מעניינים במיוחד. היינו גם כראש הנקרה, למדנו על המקום וראינו נוף יפהפה. אכלנו ארטיקים בנמל עכו, אבל הכי חשוב, נהנינו מלבנות אחד עם השני.

היינו עם מסכות כל היום וזה היה לא נוח, טיילנו בשתי קבוצות נפרדות, הטיול היה יום אחד במקום יומיים, ואף על פי כן, הטיול הזה היה חוויה מיוחדת ומהנה שנישא איתנו עוד זמן רב.

דניאל אבני, ח'5/

געועים לטבע

מחצית משכבה ח' יצאה לטיול השנתי, אף על פי ולמרות מגבלות הקורונה. היום התחיל במדרכה שליד תחנות ההסעה וכבר שם היה ניתן לחוש בהתרגשות. משם נסענו אל שמורת הטבע עין אפק, וכמה שהנסיעה הייתה חווייתית, המסלול היה אף יותר. בריכות מרשימות מלאות דגים וצמחים מילאו את המקום ונתנו תחושה של טבע שהתגעגענו אליה מאוד.

בהמשך הגענו אל הרכבל בראש הנקרה, שם היה נוף עוצר נשימה ואוויר נעים מהים. המדריך סיפר לנו עובדות על המקום והיה מעניין ביותר.

סיימנו את הטיול בנמל עכו, שם עצרנו לאכול ארטיקים ולסכם את היום. היה אפשר לראות את תחילתה של השקיעה ואת סיומו של הטיול.

כשחזרנו לכפר היינו עייפים אך מרוצים, וללא ספק נשארנו עם טעם של עוד.

גפן ויסגלס, ח'5/

לפני כחודשיים יצאנו, אני וכיתתי, לטיול השנתי בצפון הארץ. אחרי ארוחת בוקר עשינו מסלול קצר בעין אפק, שכלל הסברים רבים על ההיסטוריה של המקום. בדרכנו לאורך הנחל נתקלנו בחבורות מרשימות של שפמנונים, שהיו די מלחיצים למראה. משם המשכנו לראש הנקרה. ירדנו ברכבל וסיירנו בנקרות, שהיו פשוט מרהיבות.

התחנה הבאה הייתה עכו. הצטלמנו על רקע מצודה צלבנית, שיחקנו קצת במשיכה וקפיצה בחבל, ומסיבות שלא היו לגמרי מרובות לך, בוטל הסיור בעכו העתיקה. במקום זאת ישבנו מול הים ופטפטנו מעט, כשאנחנו אוכלים ארטיקים. מאוד נהיית בזמן הרגוע שהיה לנו, וזו הייתה הזדמנות נהדרת לזמן איכות עם החברים. אחרי כחצי שעה עלינו על האוטובוס ונסענו בחזרה הביתה.

נהייתי מאוד ושמחתי שבית הספר לא ויתר על הטיול השנתי. האפשרות לצאת מהשגרה והמסכים הייתה מרעננת, והאווירה הייתה ממש אווירה כיפית של טיול. אני חושבת שכולנו היינו צריכים את הטיול הזה.

הילה יניב, ח'5/

מסלול הקפטולות

ב-10.3.21 יצאה כיתתנו יחד עם עוד ארבע כיתות לטיול השנתי. זו הייתה הפעם הראשונה מאז תחילת השנה שהיינו כל הכיתה יחד. אומנם את מסלולי הטיול השונים עשינו בקפטולות, אך עצם המפגש עם ילדים שלא למדנו איתם השנה בכלל היה משמח במיוחד. נסענו באוטובוס יחד, שיחקנו משחקי נסיי עה, הקשבנו למוזיקה, צחקנו ונהנינו. ביקרנו בשמורת הטבע עין אפק ולמדנו רבות על

שכבה ט'

שכבה ט' טיילה בצפון: מצפה גולני, שער יישוב, הבניאס

צילומים: ערן מוסקוביץ' ואורנית שור

ולמים
 לשום אור
 סואצונול יוא
 לומח טנגח
 סימי טנוי
 איכז סנו
 זאלט לעמא
 נט ינו
 לומ טנווא
 גיזלמוט לוח
 זייא לישא
 למא ינו
 למא טנווא
 נטלט גיח
 זלכצו טנגיא
 סול גיח
 לחמע ימו
 טיחולמו
 מזיט לויאל
 זלז טנווא
 סקה טנוו
 ילוצי ינוח
 לילח לחמע
 אימה ינו
 ימולו ינו
 סקז מוח
 סיזקא עונ
 טנגח ליל
 יולז מיל
 יחלז עיח
 ליל טנו
 לוזז טנסו
 לילזו יחא
 לזיל טילא
 לכוח ימו
 מוילי יחא
 זלזע סנו

82.62
 טחכ סיחיסוש
 סיטוויגח
 סיזאוחו סיחוש
 עושח לילז

**ישיב
 למע**

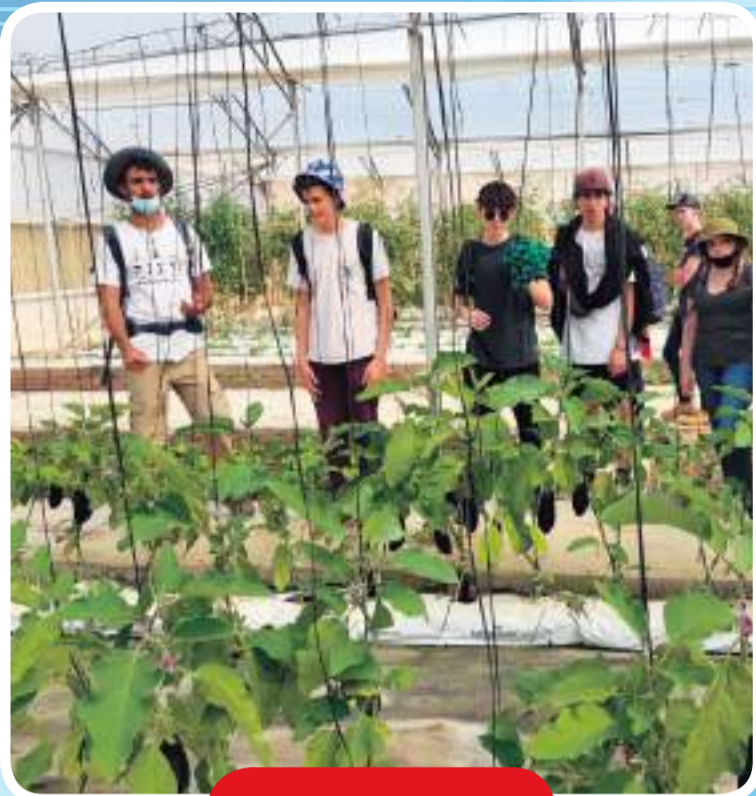
שכבה י'

שכבה י' טיילה באזורים שונים: השומר החדש, נווה מבטח, כפר הס

בכל זאת יחד

← תמיד סיפרו לנו על האירוע הכי גדול בכיתה י' - "אדם ואדמה": יוצאים ביחד כל השכבה לטיול של כמה ימים, עובדים ביחד, ישנים ביחד, אוכלים ביחד וצוחקים ביחד. השנה חווינו את זה במתכונת קצת שונה. בהתאם לנוהל הקורונה הרגיל - קפסולות, מסכות, אלכוהול, ריחוק וכו' - כל כיתה יצאה למקום אחר בארץ ועבדה בנפרד. אך למרות זאת - עדיין הרגשנו ביחד. ביחד בהשוואה לחבורה של אנשים שראו זה את זה רק בתוך מסכים בטלפון יותר משנה. הרגשנו גם ביחד עם הטבע, עובדים בידיים, עוקרים עשבים וקוטפים פירות. אולי זה נשמע קצת מוזר להגיד שהרגשנו ביחד, כש מדובר בקפסולה של 30 אנשים שיושבים במרחקים אחד מהשני באוטובוס מרווח עם מסכות - אבל זה נכון. אי אפשר להרגיש חום ואהבה של אנשים דרך המסכים של הווטסאפ, אבל הם יחדרו את כל המסכות שבעולם, ויתנשאו להרבה יותר משני מטרים.

שכבה י"א

**שכבה י"א טיילה בנגב:
ניצנה**

הגמד השמן עם הזקן שגילה לי, שסנדוויצ'ים יותר טעימים כשחולקים אותם עם מישהו

בא לי
הילה יניב

לפעמים אני מרגישה
שכא לי
כא לי ללכת
בלי לדעת מתי אעצר
כא לי לעצור
ולחבט
בלי לחשב מה חושבים עלי
כא לי לחשב
בשקט לבר
כא לי להסתכל
על עצמי
לא כקנבס ריק שצריה לשנותו
כי אם
כעל ציור מגמר
שבתוך פשטותו הלבנה
מסתתרים כל צבעי
הקשת

מה אם

תמר בלנק ברון

מים.

גלים של מקרים.

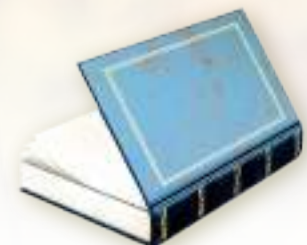
מה אם אשר?

מה אם עצב?

כמו מבט לאחור, מציף ישר,
ועינים מביטות אל עבר הכאב.
כמו טביעות ותאונות,
כמו חלומות ורצונות,
מים ששוטפים את הגוף.
מים שחודרים לנשמה.

והאשר מרגיש כה רחוק וקרוב,
המים מפל הצדדים.
ובלי רגע, בלי רגש,
בלי מה אם,
הכל בתוך מים.

מטשטש והראיה רחוקה,
והכאב כה מרגש פטשטוש.
והמים מציפים את הרגשות המרחקים
לא נותנים מקום לריבים פנימיים.
וכמו גשר מוצף ועליו אנשים
אתה נופל למקומות חשוכים.

מאת רונה ניסן, י"5

אתם יודעים

שעל אחת הט בעות של שבתאי גר גמד שמן עם זקן? פגשתי אותו בנתב"ג, בתור לארומה, בדיוק לפני שהוא עזב לשבתאי. היו חסרים לו שקל תשעים, והוא ביקש ממני להלוות לו. הוא הסביר שהוא כבר בזבז את כל המזומן שלו, כי לא משתמשים בשקלים בשבתאי וזה סתם כבד ומסורבל להיסחב עם זה במטוס.

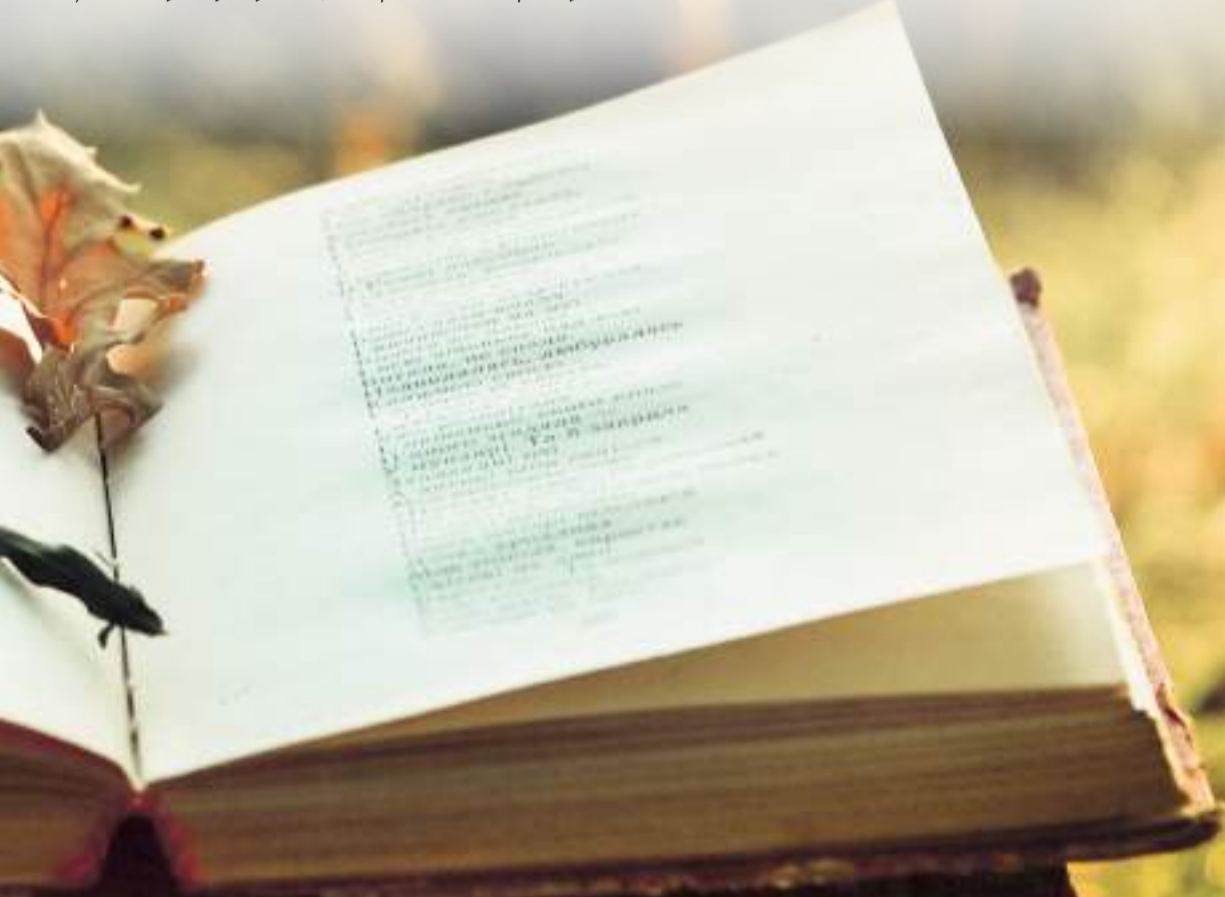
נתתי לו מטבע של שנקל, והוא שאל אם הוא יכול לשמור את 10 האגורות מהעודף כמזכרת, ואמר שבתמורה הוא יספר לי סיפור. אז הוא שמר את 10 האגורות והתיישבנו לאכול ביחד. הוא אפילו הציע לי חצי מהסנדוויץ' שלו, אבל הוא היה עם גבינת שמנת ואני אלרגי.

הוא סיפר שביסודי כולם צחקו עליו, כי כבר אז הוא היה גמד שמן עם זקן. אבל ביסודי כולם היו נמוכים והרבה היו

שמנים, אז זה לא הפריע לאף אחר, רק הזקן היה מוזר. ולא משנה כמה שהוא ניסה להתגלח, הוא אף פעם לא הצליח להיפטר מהזקן. גם בתיכון כולם צחקו עליו, רק שהפעם זה לא הזקן והשומן שהפריעו, זה דווקא הגובה. והוא אפילו לא היה יכול ללכת עם נעלי עקב, כי אז כולם היו אומרים שהוא גמד נמוך שמן וקוקסינל עם זקן. לא שהיה לו אכפת, כן? הוא היה גמד מאוד ליברלי, אבל מה לעשות שבמקיף אשדוד תמיד היה למישהו משהו להגיד על כל דבר.

לצבא לא הסכימו לגייס אותו מהסיבה הפשוטה, שהוא היה גמד שמן עם זקן. כשהוא הגיע לבדיקה שתקבע את הפרוי פיל שלו, הוא הזכיר את העובדה שהוא לא יכול להיפטר מהזקן. הרופא אמר שזה בעייתי מאוד כי זה מבזבז המון זמן במפקדים של הבוקר, ושוה כנראה יוריד אותו לפרופיל 21 והוא יוכל להתנדב בתור שקמיסט או משהו. אבל הגמד השמן עם הזקן לא רצה לבלות שלוש שנים מהחיים שלו בלמכור טעמי וקולה

זירו לחיילים ממורמרים, שיצחקו עליו כי הוא גמד שמן עם זקן, אז הוא החליט לוותר על התענוג. אחרי שצה"ל רחה אותו בגסות, הגמד השמן עם הזקן חיפש מקום שבו לא יצחקו עליו כל הזמן, או שלפחות יעשו את זה מאחורי הגב שלו. משום מה אנשים חשבו שבגלל שהוא גמד שמן עם זקן, אין לו רגשות וזה בסדר לצחוק עליו. אבל ההפך הוא הנכון, הוא היה גמד שמן עם זקן, אבל גם עם לב של זהב. עובדה, הוא הציע לי חצי מהסנדוויץ' שלו וגם סיפר לי סיפור בתמורה ל-10 אגורות בלבד. הוא החליט לנסות לחיות קצת בא רצות הברית. אחרי הכול, הגמד הזה ממשחקי הכס גר שם והוא מסתדר די טוב. והוא בדיוק כמוהו, גמד שמן עם זקן. רק שהבחור הזה ממשחקי הכס הוא מיליונר, ולגמד השמן עם הזקן יש בקושי 300 שקל על התחת. אבל עם ה-300 שקל האלו הוא קנה כרטיס טיסה לואו קוסט לניו ג'רזי (כי שם נולד ההוא ממשחקי הכס). ברגע שעלה על המטוס,

רשימת זכרים תשפ"א

שיר / תיכון:

- מקום 1: תמר בלנק ברון, י"ב/2 - "מה אם"
מקום 2: שון סורדי, י"א/4 - "שיר למגרה"
מקום 3: ליה אדירי, י"א/2 - "אוקיינוס שחור"
הערכה: רוני שפירא, י"ב/11 - "ביער"
ירון אטיאס, י"א/10 - "הצחור השחור"
לינה מלקמוב, י"א/1 - "עולם מסוכן"

סיפור / תיכון:

- מקום 1: רוני ניסן, י"ב/5 - "הגמד השמן עם הזקן שגילה לי שסנדרוויץ'ים יותר טעימים כשחולקים אותם עם מישהו"
מקום 2: יותם פייז, י"ב/4 - "אלוהים קיים והוא מגיע לבקר"
מקום 3: עינב נשה, י"ב/8 - "הארם מתכנן ואלוהים בוכה"
הערכה: ירון אטיאס, י"א/10 - "לבבות"
ליה אדירי, י"א/2 - "פגישה"

שיר / חטיבת ביניים:

- מקום 1: הילה יניב, ח"5 - "בא לי"
מקום 2: סתיו סלומון ט"5 - "עייניך"
מקום 3: תמר ליברטל, ז"6 - "האבן שבתוכי"
הערכה: מיקה טירי, ז"9 - "יש כוכבים"
שחר רוזין, ט"10, "לעיתים"

סיפור / חטיבת ביניים:

- מקום 1: יעל צמרת, ט"2 - "אי בידוד"
מקום 2: סופיה גנטמן, ז"2 - "רכבת"
מקום 3: דניאלה מנרה, ט"6 - "מעשה מוזר בילד אחד"
הערכה: לירי חופשי, ט"12 - "המשתה"
ליה גבע ברוט, ט"1 - "שעת לילה מאוחרת"
נגה כץ, ט"4 - "הסיפור הזה מתחיל"

בריחה קטנה לעולם השירים והסיפורים

ביום חמישי, 11.3.21 התקיים כנגד כל הסיכויים בוקר שירים וסיפורים. אמנם הוא היה קצת שונה מהרגיל במתכונת מקוונת עם סרטון מוקלט מראש, בלי האווירה המשפחתית של כולם יושבים באולם ביחד ובכל זאת היה בזה משהו מרגש. בשנה הזאת יותר מתמיד היינו זקוקים לבריחה מן המציאות, מקום מפלט מהעולם ההזוי שלנו, שהתחיל להתעלות על כל דמיון. ולרבים מאיתנו - הכתיבה היוותה את המפלט הזה. יותר מכול שימח אותי לראות את כמות האנשים שגילו את הכתיבה במהלך השנה הזאת. מבחינתי, המילה הכתובה תמיד הייתה הדרך הכי טובה להתמודד עם המציאות. קריאה, כתיבה וכל מה שקשור במילים תמיד עזר לי למצוא מנוחה ונחמה מהעולם. אני כל כך שמחה שיותר ויותר אנשים נפתחים למדיום המדהים הזה. כל אחד מאיתנו צריך למצוא את הדרך הטובה ביותר להתמודד עם המציאות. אני שמחה שרבים מצאו את דרך הכתיבה, שמוכילה למקומות נפלאים.

רוני ניסן, י"ב/5

187 סנדרוויץ'ים ביחד, לפני שהיא נהרגה בתאונת דרכים. אותה הנהג כן ראה, כי היא הייתה די גבוהה, אבל הוא היה שיכור. אחרי שג'ני מתה, הגמד השמן עם הזקן החליט שהוא רוצה לחיות בשבתאי, להיות קרוב אליה. אולי הוא ימצא לעצמו איזה משהו להיאחז בו שם בשבתאי, כמו בספר הזה עם הילד הקטן שמאוהב בשושנה שלו, והוא מטייל בעשרות כוכבים וכל מה שהוא חושב עליו זה הגעגועים לשושנה שלו, וכמה הוא רוצה לחזור אליה. הגמד השמן עם הזקן התחיל לבכות ואמר שהיה רוצה שיהיה משהו שיתגעגע אליו כל כך כאן בכדור הארץ. אולי הוא יתגעגע ללחלוק סנדרוויץ'ים עם אנשים, הרי הוא יהיה לבר שם בשבתאי. ברגע הזה הצעתי לו לקחת את חצי הסנדרוויץ' שהציע לי, כדי שיוכל לחלוק עם מישהו סנדרוויץ' בפעם האחרונה. אז אכלתי את החצי למרות שהייתה בו גבינה, ממילא היה לי מזרק אפיפן בתיק. ישבנו שם כמה דקות ושתקנו. אני אכלתי את הסנדרוויץ', והגמד השמן עם הזקן בכה, באמת היה לו לב של זהב. אחר כך הייתה קריאה אחרונה לטיסה שלו, והוא היה צריך ללכת. הוא הורה לי על השנקל ועל האווז הקשבת, ועל זה שחלקתי איתו סנדרוויץ' בפעם האחרונה. ואז הגמד השמן עם הזקן הלך.

פגשתי אותו לפני שש שנים, ועד היום, כשאני מסתכל מהחלון על הכוכבים אני מדמיין אותו יושב שם, משקיף על החלל עם ערימה ענקית של חצאי סנדרוויץ'ים לידו. יש לילות שבהם הוא מחייך ויש כאלו שלא. אחרי הכול, גם בשבתאי יש ימים קשים.

הבין שלבזבוז את כל הכסף שלו על כרטיס טיסה חד כיווני לבני ג'רוי רק בגלל שגר שם עוד גמד שמן עם זקן, זו החלטה איומה, אבל נכון לעכשיו גם בלתי הפיכה, אז הוא נאלץ פשוט לחיות את הרגע.

למזלו, יום אחד כשהוא הלך לאכול את ארוחת הבוקר שלו בפארק, הוא פגש בחורה אמריקאית חמודה בשם ג'ני. היא בכתה על אחד הספסלים. הוא התיישב לידה וניסה לדבר איתה, אבל היא לא דיברה עברית, והאנגלית שלו לא הייתה יותר מדי טובה. בסוף הוא הציע לה חצי מהסנדרוויץ' שלו והיא הסכימה. הוא ראה שזה עורר אותה, אז הציע לה גם את החצי השני. פתאום ג'ני נראתה כאילו היא מוכרחה להגיד משהו לגמד השמן עם הזקן, אז היא מצאה בחור שיתרגם אותם. היא סיפרה שזה הסנדרוויץ' הכי טעים שהיא אי פעם אכלה, ושזה הרבה הכי נחמד שמישהו זר אי פעם עשה עבורה. הגמד השמן עם הזקן אמר שזו לא בעיה בכלל והוא היה שמח לעזור לה, והורה לה שלא צחקה עליו, כי הוא גמד שמן עם זקן. ג'ני סיפרה שגם אבא שלה היה גמד, אבל הוא היה רזה וקירח. הוא מת כשחצה מעבר חצייה, כי המכונית לא ראתה אותו מרוב שהיה נמוך. אבל מאז תמיד היה לה מקום חם בלב לגמדים באשר הם.

הגמד השמן עם הזקן וג'ני בילו כמה חודשים ביחד. הוא גר בדירה שלה, למד אנגלית וכל בוקר הכין שני סנדרוויץ'ים - שניהם היו בשבילו, בשביל שיוכל לתת לה חצי מכל אחד מהם. הגמד השמן עם הזקן גילה שסנדרוויץ' תמיד יהיה יותר טעים אם חולקים אותו עם מישהו. ג'ני הייתה האדם הראשון שאי פעם אהב את הגמד השמן עם הזקן, והאדם הראשון שהגמד השמן עם הזקן אי פעם אהב. והם הספיקו לחלוק

המון קורא

בני נוער לא קוראים? הצחקתם את תלמידי הכפר הירוק, ששוברים את הסטיגמה, ובגדול • הנה ההמלצות שלהם וגם כמה של המורים

תלמידים ממליצים

הבנות, גם כנשים וגם כעניות. למרות כל זאת הן הצליחו להתמודד עם הבעיות ואף צלחו אותן. היופי במעט, האהבה המתפשרת, החברות והידידות, כל אלה בספר המוערך והיפה הזה.

• שם הספר: ערים של נייר
• שם הסופר: ג'ון גרין
• ממליצה: סידני גורדון, 10/ט

תקציר: ערים של נייר הוא בוודאות אחד מהספרים האהובים עליי. הספר מסופר מנקודת מבט של הדמות הראשית, קווינטין ג'ייקובסון. ערב אחד ילדה בשם מרגו רות' מבקשת מקווינטין לעזור לה 'במשימה' וקווינטין, שמחבב את מרגו, מסכים. כשמי רגו לא מגיעה לבית הספר במשך שבועות לאחר המשימה, קווינטין יוצא למסע חיפוש אחריה בעזרת רמזים שהוא מאמין שהיא השאירה לו.

ספר מדהים, שמערב מסתורין, רומנטיקה והומור. מהרגע שהתחלתי לקרוא, לא יכולתי להניח אותו ובעיניי, הוא ספר חובה לכל חובבי ספרים.

• שם הספר: האסופית
• שם הסופרת: לופי מוד מוז-נמגומרי
• ממליצה: שירה כהנא, 6/ט
תקציר: קריאת הספר היא חוויה בלתי נשכחת. היתומה אן שרלי, ילדה ג'ינג'ית ומנומשת עם דמיון

אתם בוודאי יכולים לשער מי הגיעה לאיפה. התמודדותן במי קומן החדש, הרמויות החדשות שהן פוגשות וניסיונותיהן לברוח מעוררים רגשות ומותחים אותן, כך שלא תוכל להסיר את ידך מהספר. הספר עורך בי מחשבה, ריגש אותי וגרם לי לאהוב ספרים יותר מכל דבר אחר.

• שם הספר: נשים קטנות
• שם הסופרת: לואיזה מיי אלקוט
• ממליצה: ליה מקמל, 4/ז
הספר יצא לאור לפני כ-150 שנה, ומאז ועד היום מיליוני נערות ברחבי העולם קראו אותו. במרכז העלילה ארבע אחיות, שאביהן גויס למלחמה. העלילה מורכבת מחוויותיהן של הנערות; האהבה, החברות, המשבר רים והאכזבות. כשקראתי אותו, ראיתי כמה ערך ותוכן יש בספר פור זה, המתאר את מאבקן של

לה לילה מחיי בתקופות שונות, ולודו ממשיך לזכור אותה בדמיונו. שיא הספר עוסק בתהי פוכות ובפרידות במערכת היחסים, על רקע מאורעות מלחמת העולם השנייה בצרפת הכבושה, תקופה שבה כל פרידה של השניים יכולה להיות גם האחרונה. הסיפור מתאר אהבה ראשונה בין שני בני נוער, אשר נשאבו עמוק ביותר למערכת יחסים, שלתקופות ארוכות היה ניתן לפקפק בקיומה. הסיפור מרגש, עצוב ומרתק, ומראה משהו כל כך יפה כמו אהבה על רקע של תקופה כל כך אכזרית. אלו שני ניגודים ששואבים אותך ולא נותנים לך להפסיק לקרוא ולו לרגע.

• שם הספר: בית הספר לטוב ולרע
• שם הסופר: סומן צ'יינני
• ממליצה: דנה הורביץ, 6/ט
תקציר: ספר סוחף, מעניין, מעורר רגשות והכי חשוב - מלא דרמה. הספר עוסק בשתי בנות, החברות הכי טובות, שהן הפכים מבחינה חיצונית - אגתה, שחיה ליד בית קברות, עם שיער שחור קצר, עור לבן כקיר, ולובי שת תמיד בגדים שחורים. סופי, שחיה באמצע הכפר שבו הן גרות ושיכלה להיות בובת ברבי באותה מידה. הסיפור עוסק בחטיפתן לבתי הספר להכנה לאגדות - בית הספר לטוב ובית הספר לרע.

• שם הספר: חיה השנייה של אליס
• שם הסופר: מארק לוי
• ממליצה: אריאל מאיק, 6/א

תקציר: אחרי מלחמת העולם השנייה. אליס, רוקחת בשמים מוכשרת שחיה באירופה, יוצאת למסע לאיסטנבול הרחוקה לאחד שמגדת עתידות אמרה לה, ששם תמצא שישה אנשים שונים שיובילו אותה אל הגבר שאותו היא מחפשת. אליה מצטרף למסע השכן מהדירה ממול, מר דאלדרי, ומהר מאוד מתגלה שהוא לא שם רק כדי לעזור לה. העלילה המסועפת יחד עם התיאורים הציוריים של איסטנבול יוצרים תמונה נפלאה ועלילה שואבת ומהנה.

• שם הספר: עיפיונים
• שם הסופר: רומן גארי
• ממליצה: מיקה רוטברט, 6/ט

תקציר: פרשת אהבתם של לודו ולילה, נער כפרי מחבל נורמנדי שבצרפת ונערה בת אצילים פור לנייה. הסיפור מלווה את לודו, נער בעל יכולות זיכרון יוצאות דופן, מילדותו ועד תחילת שנות ה-30 של חייו. כשלוודו מגיע לגיל 10, הוא פוגש לראשונה בלילה, מפגש קצר שלאחריו הם לא מתראים ארבע שנים. ארבע שנים שבהן לודו זוכר את לילה בכל יום. כך שבה ונעלמת

מורים ממליצים

- שם הספר: העוצמה והזעם של אבנר ארליך
- שם הסופר: פיני אלעזרי
- המורה הממליצה: יפה לוי

בשבוע שעבר הלך לעולמו ג'ון להקארה, סופר שכתב ספרי ריגול ומתח מהטובים שנכתבו אי פעם. כל אחד מספריו, למשל, "המרגל שחזר מן הכפור", "הגנן המסור" ו"המתופפת הקטנה", הוא מרתק ונועז ביותר.

- שם הספר: משכילה
 - שם הסופר: טארה וסטאובר
 - המורה הממליצה: ורדה קרין
- הסיפור האמיתי על מסע חייה של טארה עם משפחה באיידו הנידחת. הוריה לא הכירו במוסדות המדינה, לא ברפואה, ומכאן שטארה לא נשלחה ללמוד בבית ספר. אימה האמינה ברפואה אלטרנטיבית, ואביה - דמות קשה ודוגמטית שלא שיתף איש בסודות המשפחה. טארה האוטוידקטית החלה בגיל 16 להבין שמבחינתה, ההשכלה ועזיבת הבית תפלט את דרכה לעולם אחר. כתיבה מעולה, ספר מסע מרתק.

- שם הספר: קונצ'רטו למרגל ולתזמורת
 - שם הסופר: אורי אדלמן
 - המורה הממליצה: יוסי משען
- בחלוף השנים מה זוכרים מקריאת ספר? זוכרים קווי מיתאר כלליים של העלי-לה, דמות או דמויות אחדות ואולי גם קטעים אהובים (סצנת התותים והסוכר ב"עפיפונים" של רומן גארי); זוכרים גם את החוויה הנלווית לקריאת הספר, לפעמים אפילו דברים שקרו בסביבה שלנו בעת הקריאה (מכונית שעלתה באש בכביש הסמוך, והעשן שלה החשיך לרקות את דפי "עלובי החיים" של ויקטור הוגו). ומה אני זוכר מ"קונצ'רטו למרגל ולתזמורת"? אני זוכר שלא יכולתי להניח את הספר אף לא לרגע אחת. מרגע שהתחלתי לקרוא בו נשאבתי אל תוכו, וכשסיימתי אותו, התחלתי מיד לקרוא אותו מן ההתחלה כדי למצוא רמזים לסימומ. אם אתם רוצים לקרוא ספר מתח מעולה - זה הספר.

- שם הספר: סוס אחד נכנס לבר
 - שם הסופר: דויד גרוסמן
 - המורה הממליצה: עינת פוליטי
- דובל'ה הוא סטנדרטיסט המופיע במרתף באזור התעשייה בנתניה. בקהל יושבים שני חברי הילדות שלו, ומופע הסטנדרט יוצא משליטה. הוא מספר על ילדותו לצד אם ניצולת שואה, בדידות חברתית ואלים וכל זה מתובל בהומור שחור ובכאב גדול. חייו הם מסכת של הישרדות מתמשכת.

עם הדמויות. הוא לא מותיר את העיניים יבשות בסיום קריאתו ולכל אורך הקריאה שומר על הקורא ער ופעיל. המלצה מכל הלב לכל מי שמעוניין לקרוא ספר מרתק, סוחף, מרגש ונוגע ללב.

- שם הספר: תעביר את זה הלאה
- שם הסופר: קתרין רייני
- הייד

• ממליצה: לורן יודצקי, י/3
טרור מקיני, ילד בן 12 בחטיבת הביניים, קיבל בשיעור אזרחות משימת רשות (אקסטרה), לחשוב על רעיון כלשהו שבאמצעותו יהיה ניתן לשנות את העולם למקום טוב יותר. הרעיון שטרור העלה הוא שכל אחד צריך לעשות מעשה טוב אחד בתמורה כל אחד אנשים שונים. בתמורה כל אחד מהאנשים האלו יעביר מעשה טוב אחד הלאה לעוד שלושה אנשים טובים. כך כמות המעשים הטובים תכפיל את עצמה בקצב מסחרר, והעולם יהפוך למקום טוב יותר, שבו יש "שרשרת" של מעשים טובים בין אנשים. טרור מתחיל ליישם את הרעיון שלו, אך כמבט ראשוני נראה שלא הולך לו ושכל מה שהוא עושה הופך לכישלון מוחלט. אך למציאות יש תוכניות והתגלגלות משלה, שטרור כלל לא היה מודע לה. בספר מציגים את הדרך שבה היישום של הרעיון הזה התפשט בצורה מרהיבה ובלתי צפויה לממדים חוצי מדינות, והסוף מפתיע ביותר.

חווית קריאת הספר הייתה פשוט יוצאת דופן. המשלב והשיפוט שמתאמים ומנגישים את הסיפור לכל אחת, אפשרו קריאה נוחה, נעימה, לא מתאמצת ומהנה. אי אפשר שלא להרגיש חיבור ואמפטיה מיידית לדמותו של טרור ולרצות לפעול בדרכיו. זה סיפור מעורר השראה, מרגש ומיוחה. מצד אחד הרעיון פשוט במבט ראשוני, אך מצד שני ניתן להבין שהתמונה הכוללת הרבה יותר עמוקה ובעלת רבדים רבים. הסיפור מלא בתובנות ובעל מורסר השכל עצום וחשוב. סיפור מאוד אמוציונלי ואם חושבים על זה, גם מציאותי.

- שם הספר: ללכת בדרכך
- שם הסופר: ג'ינו מיר
- ממליצה: לורן יודצקי, י/3

הספר מספר על לואיזה קלארק, בחורה אשר איבדה את עבודתה במסעדה שבה עבדה במשך שנים, ומתקבלת למשרת טיפול וסיעוד אדם המשותק בארבעת גפיו. היא מגיעה למקום הלא מוכר בפחד ורתיעה מהמחשבה שתצטרך לסגור את האדם שבו עמדה לטפל במשך חצי השנה הבאה, וייל טרינה, היה מעורב בתאונת דרכים טרגית והיה איש עסקים מצליח, מושא העריצה ומשיכה לנשים רבות וחובב אקסטרים קיצוני. שניהם הפכים גמורים בכל תחום ונראה שאין ולא יהיה ביניהם אף מכנה משותף.

בהתחלה וייל התנכר ללו והיה עוין כלפיה, אך היא נשארה במקום וביצעה את עבודתה תוך שתיקה לנוכח עקיצותיו והערותיו המשפילות. כך נמשך המצב שבועות אחדים, עד היום שבו הגיבה חזרה. וזו הייתה נקודת המפנה ביחסים בין השניים. אחריה נוצר ביניהם שיח חברי ועמוק, שבו נכנסו זה לעולמו של השני, חלקו תחביבים, השקפות ודעות על העולם.

מקץ מספר שבועות היא שומעת במקרה שיחה בין אימו ואחותו של וייל, שבה היא מבינה את הסיבה האמיתית לעבודתה שם. לשמור על וייל מניסיון התאבדות נוסף, עד שיוכל לשים קץ לחייו באופן חוקי. מרגע זה היא החלה במאבק לגרום לו לשנות את דעתו ולרצות להמשיך. היא חוקרת במשך שעות אילו פעילות יכול וייל לעשות ובונה תוכנית שלמה, מפורטת ועמוסה בפעילויות, הפרוסה על גבי שבועות דחוסים, קריטיים וגורליים ביותר. אבל השאלה היא, האם כל זה מספיק?

קריאת הספר עוררה בי רגשות מעורבים ומנוגדים, שאותם ותהיות רבות בשאלה כיצד אני הייתי פועלת בסיטואציה האמביוולנטית המוצגת בסיפור. הסיפור מעניין, מלא בתובנות והבנות, הנותן לקורא הרגשה שהוא ממש בתוך הסיפור ועובר את התהליך המתואר בו יחד

דייזי מנסות לפתור את תעלומת המיליארדר הנעלם ראסל פיקט במטרה לקבל את הפרס הנכבד - 100 אלף דולר. לאחר הפצרותיה של דייזי ובניסיון להתמודד עם מערבולת החרדה המציפה אותה, אייזה מסכימה, ויחד עם בנו של ראסל, דייזיס, הן יוצאות למסע. בכתיבתו, ג'ון גרין מציג לנו את נקודת המבט השונה והמיוחדת של אייזה, אשר סובלת ממחלה נפשית. אני ממליצה עליו מכיוון שהכתיבה מסחררת, הסיפור מרתק וכתוב בנימה מצחיקה, כנה ואישית. נוסף על כך דמותה של אייזה מעניקה לנו, הקוראים, דרך שונה להבין אנשים הסובלים ממחלה.

- שם הספר: קיצור תולדות האנושות
 - שם הסופר: יובל נח הררי
 - ממליצה: יותם גלר, י"א/6
- תקציר: הספר מבוסס על הקורס "מבוא להיסטוריה עולמית" לסטודנטים לתואר ראשון, שאותו העבירו בתחילה מספר מרצים שונים, עם תחומי מומחיות שונים, אך במהלך השנים החל נח הררי להעביר את הקורס כולו בעצמו.

בספר מתוארות שלוש המהפכות המרכזיות שעברה האנושות: הלשונית, החקלאית והמדעית. הוא סוקר את ההיסטוריה האנושית מראשיתה, לפני 70 אלף שנה, ועד היום. הוא עוסק בשאלות רבות כמו מדוע דווקא אנחנו הצלחנו להשתלט על כדור הארץ? כיצד כבשו המדע, הקפיטליזם ואירופה את העולם? האם בני האדם נהיו מאושרים יותר לאורך ההיסטוריה? במיוחד אהבתי בספר את הגישה האובייקטיבית-מדעית, שבה מתייחס נח הררי להיסטוריה ומנתח אותה ניתוח "חסר רגש". הוא לא מפחד לשחוט פרות קדושות ומתייחס לכל נושא בצורה קרה ועניינית. הררי עיונות המוצגים בספר פתחו לי מאוד את הראש ואפשרו לי נקודת מבט אחרת על הדבר שבה העולם סביבנו עובה. אני ממליץ מאוד לכולם לקרוא אותו!

כן, אנחנו יכולים

מיקה רוטברט מספרת על הפרויקט מציל החיים שפיתחה קבוצתה, ועל תוכנית יזמים צעירים, שהביאה אותה ללמוד בכפר הירוק

אחת הסיבות שהגעתי לכפר הירוק היא פרויקט יזמים צעירים. אני זוכרת את עצמי מגיעה לאירוע שבועות בהיותי בכיתה ו'. באירוע הוקם דוכן של קבוצת הפרויקט מאותה השנה (השנה הם מסיימים י"ב) וכל הקבוצה עומדת ומסבירה על תהליך העבר דה ומוכרת מוצרים. ראיתי את האור בעיניהם, את התשוקה והרצון להצליח. באותו הרגע אמרתי לאבא שלי שדבר כזה אני רוצה לעשות, בזה אני הולכת להשתתף. והנה, שלוש שנים אחרי, אני משתתפת בפרויקט יזמים צעירים, מקימה חברה ומפתחת מוצר עם חברים שכבר הפכו למשפחה. זו הסיבה שהגעתי לבית הספר הזה, להשתתף בפרויקט שרוב המבוגרים לא מאמינים שילדים יכולים לעשות. אני פה כדי להוכיח, שילדים יכולים לעשות הכל. הגיל לא משנה, המוטיבציה משנה – ולנו יש בכמויות.

זוהי השנה השמינית שבה הכפר משתתף בפרויקט היוזמות. במהלך השנים התחרינו בתחרויות, פיתחנו מוצרים שונים והבאנו לא מעט כבוד לכפר הירוק. השנה השקנו מחדש את פרויקט קצת אחרת. כמו כל דבר בשנה האחרונה, גם הפעילות עברה למתכונת דיגיטלית, הכל במחשב דרך הווטסאפ, קצת קשה להקים ככה חברה. לא חושבים?

התחלנו כאחת מהקבוצות הגדולות ביותר בפרויקט אי פעם: 55 חברים. בהמשך הצטמצמו, גילינו שלהקים חברה זה לא פשוט וזה דורש המון זמן והשקעה. ומאז אנחנו בתוך זה במאה אחוז. חיים ונושמים את יזמים צעירים.

אז מה הרעיון שלנו?
עשרות אלפי אנשים מתים בשנה כתוצאה מהתלקחות של מכשירי חשמל.

בפרויקט שאפנו לעשות משהו שעוד לא ראו ולהקים את הסטארט-אפ הבא שישגע את העולם. רצינו להציל חיים, רצינו לשנות באמת, רצינו להשפיע ולהשאיר חותם. אז תכירו את קבוצת Beyond. אנחנו הולכים לעשות היסטוריה!

יש סוגים רבים של אסונות טבע, אך יש אחד שגובה יותר חיים אדם בשנה מרבים אחרים – שריפות, וזאת בשל גורמים רבים. לאחרונה עלו לכותרות לא מעט מקרים בהם נגרמו שריפות עקב התפוצצות של מכשירי חשמל בזמן הטעי-

נתם, בפרט בטריות של אופניים חשמליים, ולא פעם התפוצצויות אלו עולות בחיי אדם ובנוקי רכוש רבים. הפתרון הקל שאליז פונים רבים הוא שימוש בגלאי עשן. אך במה הוא מועיל, אם קיר שלם כבר עולה באש וחס וחלילה יש פגיעה בנפש?

מה שאנו מחפשים זה מוצר שיידע להתריע טרם התפוצצות המכשיר החשמלי וגם יידע לנתק את המעגל החשמלי שלו. הכירו את Fibi מאת Beyond, הטכנולוגיה שתציל לכם את החיים. Fibi יודעת לעקוב אחרי הטמפרטורה של המכשירים השונים בביתכם, ובמצב של התחממות יתרה לנתק להם את המעגל החשמלי. לאחר ההתקרות הטבעית של המכשיר, ימי שיך החשמל לזרם ופעולת הטעינה תושלם. כך, בסוף יום העבודה הערות היחידה למקרה היא התרעה באפליקציית ותו לא. נוסף על כך, תוכלו לעקוב על ידי האפליקציה אחר מכשירים כסביבתכם אשר מתחממים לעיתים קרובות, מה שמעיד על בעיה או התיישנות. Fibi נועדה להציל חיים, לחסוך נזקים ברכוש ולמנוע שריפות המזיקות לאקלים, אשר גם כך מצוי במשבה Fibi זה העתיד והשמירה על החיים של כולנו. זוהי לא שנה רגילה ואנחנו כבר מזמן לא ילדים רגילים. זוהי שנת קורונה, אנחנו דור המסכים תרתי משמע. אנשים נוטים לכנות את הדור שלנו כדור עצלן ומתפנק, שאחרים עובדים קשה בשבילו. בפרויקט שלנו באנו להוכיח אחרת, להוכיח שאנחנו יודעים ומסוגלים לעבוד קשה. אנחנו חרוצים, יצירתיים ומחויבים לתהליך. בעיקר בשנה כזו, שבה איבדנו תחושת זמן, יצאנו מהמסגרת ומהשגרה וכמעט התחלנו לרחף באוויר, כי מזמן כלום פה לא מחובר למציאות שבני גילנו מכירים. וכאן בדיוק נכנסת תוכנית היוזמים לתמונה, כשמנהליה נתנו לנו מסגרת ובית לצד מוטיבציה ורוח גבית, נתנו לנו משהו להיאחז בו בתקופה כה שביררית ומעורפלת, נתנו לנו כלים ותמיכה הנפשית ופיזית כאחד.

על כך אנו רוצים להודות לתוכנית המדהימה הזו, שפתחה לנו אופקים ורעיונות עזרה לנו להפוך חלום למציאות. תודה למנחים, למנחי טורים ולמנכ"לים של יזמים צעירים ישראל והמנכ"לית יעל חן, שתמכה ועזרה והשקיעה בנו את כל כולה. למדנו לבנות תוכנית עסקית, להכיר את המוצר שלנו מכל כיוונו ועל כל תכונותיו. למדנו לעבוד בצוות, כי ברגע שהמטרה המשותפת כל רעשי הרקע לא משנים. למדנו לחקור בעצמנו, לאתר את המידע הדרוש לנו, להיות עצמאיים, להתנהג כמו בוגרים, לשבת בפגישה עם מתכנתת-על ולתת להם את התחושה שאנחנו לא מבינים פחות מהם. פיתחנו את הביטחון העצמי ושמונו את עצמנו במקום שמוכיח לנו עד כמה לומדים דברים בעולם האמיתי. הבנו שכדי לטרוף העולם, צריך לפרק אותו לחתיכות קטנות ולפצה אותן בזו אחר זו. אנחנו דור העתיד ואנחנו כאן כדי לשנות ולהשאיר חותם. אנחנו יזמים צעירים, שצפויים לגדול ולהיות יזמי העתיד של ישראל. תאמינו בנו, כי אנחנו מאמינים בעצמנו!

מיקה רוטברט, 6/ט'

הישג בינלאומי לבנות הכפר

"דחקו בנו לחשוב מחוץ לקופסה, וזה בדיוק מה שעשינו – פתרנו את הבעיה מהשורש והצענו רעיון פורץ דרך וחדשני" • מקום שני לנבחרת היוזמות הצעירות בתחרות בינלאומית בנושא פתרונות סביבתיים

"שמחה לבשר לכם שנבחרת יזמות צעירות רב-גיליות שלנו זכתה היום במקום השני בהאקתון בינלאומי של חברת ג'ונסון אנד ג'ונסון וארגון יזמים צעירים – אירופה!". זו ההודעה שיצאה במשוב בית הספר לפני מספר שבועות, ומאחוריה שמחה וגאווה רבה.

הכפר הירוק, שנבחר על ידי ארגון יזמים צעירים העולמי להשתתף בהאקתון, היה היחיד מבין שלוש קבוצות ישראליות שזכה בפרס, וגבר על למעלה מ-20 קבוצות מתחרות נוספות.

קבוצתנו הורכבה ממשתתפות ומבוגרות תוכנית "יזמים צעירים" בכפר הירוק: הילה פוגל (מנכ"לית הקבוצה שלנו השנה), יעלי פרקש (משנה למנכ"לית) ומיקה רוטברט (סמנכ"ל) מכיתה ט'6, דריה לשם (מנכ"לית הקבוצה בשנת תש"פ ומנכ"לית ספרס, בית הספר הדיגיטלי שנולד באותה קבוצה בימי הקורונה וממשיך כעסק פעיל ורווחי עד היום) מכיתה י'6, ואלמה שדה (סמנכ"לית שיווק של הקבוצה לשנת תשע"ט) מכיתה י"א/2. נושא ההאקתון היה: פתרונות לסוגיות סביבתיות בדגש על קיימות בחברת ג'ונסון אנד ג'ונסון.

קבוצתנו הציעה לייצר מערכת לניהול ספקים ושיתופי פעולה, שבה יוטמע סט מדדי איכות אשר בו יצטרכו לעמוד כל הספקים והחברות שירצו לעבוד עם ג'ונסון אנד ג'ונסון או כל חברת פארמה אחרת שתצטרף לתוכנית. בכך יבטיחו שמירה על הסביבה לכל אורך תהליך העבודה של החברה גם בחומרי הגלם, גם בתהליך הייצור, גם בטיפול בפסולת וכו'. מאות חברות יתיישרו לפי פרמטרים שייקבעו מראש, ומכאן עוצמת ההשפעה של הפתרון. עוד היבט שהפתרון נוגע בו הוא הגיוון בחברות הפועלות כיום בשיתוף פעולה עם ג'ונסון אנד ג'ונסון. מאחר שעמידה במדדי האיכות שייקבעו תאפשר לכל חברה להגיש מועמדות לשיתוף פעולה, יוכלו גם חברות קטנות ופחות מוכרות להפוך לשותפות לפעילות העסקית.

הפתרון מאפשר התייחסות לנושא הסביבה לא רק בחברת ג'ונסון אנד ג'ונסון וענקיות הפארמה האחרות, אלא בכל החברות הפועלות איתה בשינוי תוף פעולה, ומכאן עוצמת המהלך והאימפקט שלו על העולם כולו. את הפתרון שלנו הצגנו באנגלית, במסגרת מרתון של כמה שעות, שבו הציגו כל המדינות, ובסיומו נבחרו הזוכים.

הוויית האקתון הייתה בלתי נשכחת – תחרות שנמשכה כיומיים מול

שוויון לכל

בתחילת חודש מארס התקיים האקתון טכנולוגי של ארגון יזמים צעירים וחברת מנפאוור, בנושא אפליה מגדרית בשוק העבודה

שבו הייתי מקודמת בשל היותי אישה, ולא בזכות כישורי או מאמציי. אני יודעת שדעה זו היא לא הפופולרית ביותר, אבל בזמן שאר העולם מקדם אפליה מתקנת, אני רק חושבת על אותן נשים שמצליחות ומתקדמות בזכות היותן נשים. כדי שהחברה תוכל להציג את עצמה כש־וויונית וכוז שאינה מפלה, חשוב שאנשים יידעו שלמגדר אין כל קשר להתפתחות הקריירה ולהשתלבות בשוק העבודה. אני מבינה שבעתיד זה עשוי להשתלם, ושללא האנשים שנלחמו ונלחמים בסטיגמות המיושנות ובאפליה הקיימת, לעולם לא נגיע לשוויון מלא.

כמו שאנו לא רוצים להעדיף גברים על היותם גברים, איננו צריכים להעדיף נשים על היותן נשים. השמייים הם הגבול עבור אנשים באשר הם. בזמן ההכנות להאקתון למדתי איך מנהלים צוות ואיך עומדים בלוח זמנים. למדתי על כך שאתה מתכוונן במשך שעות לנאום של ארבע דקות, שבו אתה תולה את כל התקוות שלך. למדתי לאן יכולה להגיע המחשבה שלי, כשאני מאמצת אותה, אך הכי חשוב, למדתי איך להתמודד עם מצבים שבהם לא כל מה שתיכננתי קורה. לפעמים יש טעויות, וגם זה בסדר. הבנתי יותר מאי פעם כמה נכון המשפט של המנטור שלי מיזמים צעירים: "עדיף צוות מעולה, מרעיון מעולה", זה מה שהנחה אותי לאורך כל דרך ואני בטוחה שהיה לזה קשר ישיר לניצחון שלנו.

אני מאחלת בהצלחה לאנשים בשוק העבודה ללא קשר למגדר שלהם, ולכל מי שמשקיע את כל מאמציו בהגשמת רעיון או חלום.

מיקה רוטברט, 6/ט'

להתנהל ביתר שוויוניות מגדרית וגיוון איך זה עובד? המעסיקים המשתמשים במערכת ג'יני, יבחרו קטגוריות שעל פיהן הם רוצים לגייס עובדים, והעובדים ימלאו את הפרטים כגון: שנות ניסיון, תואר ועוד. המערכת תשקלל להם אחוז התאמה לנדרש, ורק לאחר שיקבלו ציון, יוכל המעסיק לפתוח את תיקיית פרטי המגדר המוצע. לאחר מכן, כאשר יגיעו לראיון מול המעסיק, תהיה להם נקודת פתיחה טובה משמעותית.

כמו כן המערכת תחסוך את ההכרה לראיון 500 איש, משום שיהיה אפשר לראיון את ה-20 הטובים ביותר. ג'יני תמשיך לאורך כל הדרך גם לדרג את העובדים בביצועיהם בעבודה ואלה ידווחו למנהלים ולמעסיקים. לפי התונים, ייקבעו המשכורות, הקידומים והבונסים, ללא קשר למגדר. נוסף על כך, שאר העובדים יוכלו לדרג את התפקוד והעבודה בחברת עמיתיהם וגם את הממונים עליהם ולהפך. נתונים אלו יצטרפו לתוך השקלול הסופי.

המערכת, המבוססת על בינה מלאכותית, תשי לב בין דירוג אנושי לדירוג המחושב על פי ביצור עים. לאחר מכן יהיה ניתן להוציא נתונים ולהפיץ ברשת חברתית ייעודית, שתדרג את החברות הטובות ביותר בשוויון ובמגדריות. שקיפות זהו שם המשחק, ותחרות מביאה למהפך!

הרגשתי שבזכות ההאקתון ניתנה לי הזדמנות להשפיע בקנה מידה ארצי, אם לא עולמי, על תחום שמעסיק אותי רבות – שוויון מגדרי בעור לם התעסוקה החדש. אני עדיין לא חלק משוק העבודה, אבל נותרו שנים ספורות עד שאגיע לשם. לא הייתי רוצה לעבוד במקום שבו אני שווה פחות בשל היותי אישה, או להפך, מקום

אליפות מגדרית

מקום ראשון למיקה רוטברט, תלמידת הכפר הירוק, ולקבוצת היזמים שבראשה עמדה, על פתרון מבוסס בינה מלאכותית ליצירת שוויון מגדרי, במסגרת תחרות בשיתוף חברת מנפאוור מקום ראשון למיקה רוטברט, תלמידת כיתה 6/ט' בכפר הירוק, בהאקתון טכנולוגי בנושא אפליה מגדרית בשוק העבודה של ארגון יזמים צעירים וחברת מנפאוור. בהאקתון השתתפו נציגים מקבוצות שונות ברחבי הארץ, כשמיקה השתתפה במסגרת נבחרת NEXTER מאזור דן והשרון ונבחרה מבין מאות תלמידים בארץ. היא אף שימשה טים קפטן בקבוצתה והובילה את הקבוצה לזכייה במקום הראשון.

הגדרת האתגר של ההאקתון הייתה הפיכת ארגונים לשוויוניים יותר על ידי פתרון טכנולוגי, שייתן מענה לבעיית אי-השוויון והגיוון המגדרי בעולם התעסוקה המודרני. כל הנבחרות עברו תהליך עבודה משמעותי, מעצים ומואץ, והציגו רעיונות יצירתיים ומקוריים לפתרון היבטים שונים בבעיית השוויון המגדרי.

כל הכבוד לכל חברי הקבוצה הזוכה ולמיקה רוטברט בראשם. גאים בכך מאוד!

חברי ביונד, קבוצת יזמים צעירים 2021 של הכפר הירוק והמנחים

מדינות העולם השונות, וזו גם הייתה הזדמנות אמיתית לייצר שינוי. משימת האקתון איפשרה לנו, קבוצת בנות מהכפר הירוק, להשפיע על רמת הקיימות בתהליכים שונים בחברה גדולה כמו ג'ונסון אנד ג'ונסון. אלו היו יומיים מטורפים, שבהם לא עשינו דבר מלבד לעבוד על הפתרון שיביא לנו את הניצחון ועברנו מסביב לשעון. הקשבנו לכל אלו שמסביב, שדחקו בנו לחשוב מחוץ לקופסה, וזה בדיוק מה שעשינו – פתרנו את הבעיה מהשורש והצענו רעיון פורץ דרך וחדשני. היינו יצירתיות, נחושות וממוקדות. כמו כן הרגשנו את העוצמה שלנו כנשים-מנהלות, שמביאות עימן יכולות המייצרות ערך מוסף משמעותי, ומוכיחות שוב שנשים יכולות לקחת על עצמן תפקידי מפתח בארגונים גדולים, דבר שלצערי, לא תמיד קורה בפועל.

היינו בקבוצה בנות שחלקן היו חברות וחלקן זרות לגמרי, וכעבור מספר שעות כבר לא היינו זרות. היינו חברות. למדנו להכיר, לעבוד יחד ולכבד זו את זו, אף שלא תמיד הסכמנו. היינו שונות זו מזו ולעיתים הצגנו גישות וקווי חשיבה שונים, ובכל זאת כל אחת תרמה את חלקה. לאחת יש כישרון עיצוב יוצא דופן, האחרת יודעת לכתוב יפה ולמישהי נוספת יש אנגלית מדהימה. כל אחת הביאה את הייחודיות שלה למרכז הבמה, ולמרות הקשיים וחוסר השינה, לבסוף קטפנו את המקום השני והבאנו גאוה לכפר ולמדינת ישראל כולה.

אני מודה על כך שניתנה לי ההזדמנות להשתתף בפרויקט כה גדול ומיוחד, ושהכפר הירוק משתתף בפרויקטים מאתגרים שכאלו, ומייצר הזדמנויות ליי מודיות חשובות עבורנו, התלמידים. הצלחתי יחד עם חברותיי לצוות לשבור קצת את השגרה ולחוות קצת את האוויר שמעבר לים, אף על פי שישבנו כל אחת בחדר בביתה, הרחק מאירופה הרחוקה וממה שיש לה להציע. ובכל זאת – נהניתי מאוד ומקווה שבפעם הבאה כבר נהיה מחוץ לזום, ולא מול המחשב.

מיקה רוטברט, 6/ט'

תותחיות אמיתיות

נבחרת רבי-גילית של יזמות צעירות מהכפר הירוק זכתה במקום השני בהאקתון בינלאומי של חברת ג'ונסון אנד ג'ונסון וארגון יזמים צעירים אירופה.

גאה מאוד בקבוצה שלנו, שהורכבה במיוחד ככוח משימה להאקתון זה, והציגה רמה גבוהה מאוד לכל אורך התהליך. תותחיות אמיתיות!

שנמשיך תמיד להציג כך לעולם למה אנחנו נקראים אומת ההייטק. תודה רבה ומיוחדת לארגון אפשטיין, המנטור העסקי המסור המתנדב איתנו קרוב לעשור, ולהנהלת הכפר על התמיכה העצומה והרוח במפרשים של תוכנית היזמים הצעירים בבית הספר. במיוחד תודה לתלמידות עצמן, שמילאו את ליבנו בגאוה עצומה, ולארגון יזמים צעירים ישראל ולעומדת בראשו, יעל חן.

עדי טלמון

פינת הצל"ש

זוהי השנה החמישית ברציפות שבה אנו זוכים במקום הראשון בתחרות היוקרתית. גאוה אמיתית!

- עמרי אגסי סיים בהצטיינות את מגמת המחוננים בכפר הירוק ויצא לשנת שירות. עם סיומה הגיע לשנתיים של שירות לאומי בכפר במסגרת משפחתון צבעוני, ואיזה שירות זה היה! שנתיים מדהימות שבעצם לא תמו, כי עמרי ממשיך ללמד ולהתנדב שעות רבות במשפחתון. על שירותו זה זכה עמרי לתעודת הצטיינות מנשיא המדינה. עמרי זכה לגדול בכפר, אנחנו זכינו בעמרי, וכמבט לעתיד מדינת ישראל זכתה. אשרינו שאלה בנינו!
- ברכות חמות לתלמידים איתי בהן, אורי בהן, עידו שרון ורותם מוזס, שזכו במקומות השני והשלישי בקטגוריית הנדסה באליפות המדע הבינלאומית ברוסיה.

שמאפשר לה לצאת לאימונים בשעות הבוקר על חשבון זמן הלימודים. האימונים ממשיכים כל העת, גם בזמן הקורונה, על פי נוהלי משרד הבריאות, המאפשר לספורטאים בינלאומיים ייצוגיים להמשיך בפעילות אימונים ותחרויות בשנה האחרונה ובעת הזו.

- נבחרת הפיזיבר של GSA, האקרמיה הטכניולוגית של הכפר הירוק, זכתה במקום הראשון בתחרות קודגורו, שנערכה במסגרת אליפות הארץ בסייבר התקפי מבית 8200 לשנת 2021.

כל יום נבחרת ישראל בווינגייט. "במהלך תקופת הקורונה האימונים התקיימו כרגיל ועכשיו הם נמשכים בזוגות קבועים. אני נמצא בפנימייה והכפר מאפשר לי לצאת לאימונים ולא מגביל אותי ומפרגן לי", גיא מספר.

- ברכות לליזה דובג'ביץ, תלמידת נעל"ה בשכבה י"א וספורטאית בינלאומית מצטיינת: מקום רביעי באליפות אירופה בסקי מים בכבלים לנוער עד גיל 19 (נערכה לאחרונה ב-2019). הכפר הירוק מסייע לספורטאית, בכך

- גאוה לאומית: שניים מבוגרי פנימיית הכפר הם מצטייני הנשיא תשפ"א - סג"מ אלינה קוזיצ'ינה (נעל"ה, רוסיה) וסגן בזואו טגניה צל"ש וברכות ליורם לביא על הצטיינותו, יעילותו והישגיו בעבודה מטעם ועדת השיפוט העליונה של מבצע "העובר המצטיין" ע"ש נח מוזס מבית "ידיעות אחרונות".
- ברכות לאיתי סגל מכיתה ט'7 על זכייתו במקום הראשון בתחרות הארצית לגיטרה על שם אריאן ירושלמי אלדור. ברכות גם לאיתמר נהיר, מורהו של איתי לגיטרה קלאסית.
- גיל גרינשטיין מכיתה ח' מופת זכה בשלוש השנים האחרונות באליפות ישראל בג'ודו לגיל ולקטגוריית המשקל שלו (בינוני) במסגרת נבחרת הטרום-קדטים של ישראל.
- ברכות לגיא אורנשטיין, י"ב/1, ג'ודוקא מצטיין. ארבע שנים אלוף ישראל, ומתאמן

מקום ראשון באולימפיאדת ביולוגיה לתלמידת י"ב

שקד לוינר (י"ב/4) קטפה את התואר בזכות עבודתה בנושא מורלים תאיים למחלת ה-ALS

י"ב/7, רותם הר זהב מכיתה י"ב/12, תלמידיה של הדס גרדי, ודנה ברק מכיתה י"ב/5 ושקד לוינר מכיתה י"ב/4, תלמידותיה של הילית אורן.

מלבד התחרות המרכזית, התקיימה גם תחרות צילומים ביולוגיים, ובה זכה במקום הראשון התלמיד עילי קידר מכיתה י"7, תלמידה של הדס גרדי.

לכל אלה מתלווה עבודה קשה, סקרנות, נחישות והתמדה של התלמידים, לצד ליווי, תמיכה, סבלנות וסובלנות והמון מקצועיות של צוות המורות. יישר כוח לצוות י"ב ביולוגיה: הילית, עליזה, הדס ומיה להב.

זאת הזדמנות לומר תודה ענקית לצוות הליברנטיות המסור: אהובה, אמאני אומאימה וטניה, שבלעדיהן התלמידים לא היו יכולים להעמיד את הניסויים. תודה מיוחדת לפרופ' ערן פרלסון מאוניברסיטת תל-אביב, שפתח את שערי מעבדת המחקר ואת הלב, ושעבודת המחקר של שקד על המורלים תאיים למחלת ה-ALS נערכה במעבדתו.

חגית ברגמן

2 במארס היה יום מרגש עבור תלמידי מגמת הביולוגיה בכפר, עם קיומו של שלב הגמר באולימפיאדה בביולוגיה. במקום הראשון זכתה שקד לוינר מכיתה י"ב/4, שזכתה על עבודתה בנושא מורלים תאיים למחלת ה-ALS. לשלב הגמר הגיעו שישה תלמידים מכל הארץ, מתוכם שניים מהכפר הירוק - נטע סומך מכיתה י"ב/7, תלמידתה של הדס גרדי, ולוינה, תלמידתה של הילית אורן.

התלמידות הציגו את עבודותיהן בפני שופטים וענו על שאלות. שתי נציגות הכפר הציגו בצורה נפלאה וייצגו אותנו בכבוד רב. חשוב לציין שלשלב הראשון בתחרות ניגשו אלפי תלמידים, לשלב השני עלו מאה תלמידים, 14 מתוכם מהכפר הירוק.

לחצי הגמר עלו 20 תלמידים מתוכם שבעה מהכפר הירוק: נועה מזרחי מכיתה י"ב/6 ורותם אמיר מכיתה י"ב/2 - תלמידותיה של עליזה בשור, איתי כהן ונטע סומך מכיתה

מקום ראשון לתלמידת י"ב בכימיה

- האוניברסיטה הפתוחה מברכת את תלמידי תוכנית "אקרמיה בתי כוון" לרגל זכייתם בתחרות הכימיה והשתתפותם בנבחרת ישראל באולימפיאדה הבינלאומית בכימיה בהובלת משרד החינוך, מרכז מרדכי קידום מחוננים ומצטיינים והפקולטה לכימיה הטכניון - מכון טכנולוגי לישראל Technion.
- מקום ראשון: שלי סקופ, מקום ראשון, תלמידת כיתה י"ב בכפר הירוק.

מקום שני: ליאורה קרני, תלמידת כיתה י"א בעירוני ב' ע"ש רבין, מודיעין-מכבים-רעות.

מקום שלישי: איתמר שטייניץ, תלמיד כיתה י"ב בכפר הירוק.

הכימיה היא האולימפיאדה הארצית בכימיה, המתקיימת מדי שנה בטכניון. משתתפים בה כ-3,000 תלמידים מכל מרחבי הארץ בשלבי התחרות השונים, במטרה לעודד את לימודי הכימיה בארץ ולחשוף את התלמידים למחקר בכימיה באמצעות סקרנות והתנסות. הזוכים בכימיה משתתפים בנבחרת ישראל באולימפיאדות בינלאומיות בכימיה.

מור כוכב עליון

פרס גור אריה למור כץ, תלמיד י"ב, על עבודה בנושא הנצרות והיהדות באימפריה הרומית

נושא בעייתי לעבודה, ושכרתי לי להתמקד בסמל ספציפי. הוא נתן כדוגמה את סמל הצלב. משם חקרתי את הנושא והגעתי לשאלה למה נצרות ולא יהדות?

גילית אנקדוטה מעניינת במהלך הכתיבה? "כשחקרתי את הדמות של קונסטנטינוס, הקיסר הנוצרי הראשון שקיבל את הנצרות כדת הרשמית של האימפריה הרומית, גיליתי עובדה מצחיקה על אילן היוחסין שלו. כראוי לקיסר רומי, הוא קרוי על שם אבא שלו, וצאצאיו קרואים על שמו. כך יוצא שהשמות של דורות שלמים במשפחה של קונסטנטינוס – קרואים בווריאציות שונות של קונסטנטינוס – קונסטנטיין, קונסטנטינה. היה סיט להתעסק עם זה, אבל גם היה מאוד מצחיק."

ממליץ על החוויה של עבודת גמר? "לגמרי. לא לכל אחד, כמובן, זה בעיקר דורש רצון ללמוד ומנחה טובה. התנאי השני לא בשלילי שתנו. זו עבודה מאוד סיועית ומתישה – למצוא מקורות מידע באנגלית, לעבוד שעות על גבי שעות ולתקן הערות של המנחה, אבל זה לגמרי שווה את זה, למרות שקיללתי קצת מדי פעם...".

תמר אברהם

שפקר את האימפריה הרומית, הנוצרים המ' תברלים – שלמדו להסדר בעצמם כלכלית, הצליחו לצאת מהזיקים. זאת בניגוד ליהודים, שנפגעו יחד עם כלל האימפריה. בחלוף השנים היהדות והנצרות פנו לדרכים שונות, והנצ'רות התחזקה מאוד. בסופו של דבר השתלם לאימפריה לאמץ את הדת החזקה.

בהתחלה חשבתי שהעבודה תהיה בעיקר תיאולוגית – מה הנצרות היה יותר אטרקטיבי מאשר ביהדות? אבל כמו בימינו, מניעים פוליטיים נמצאים מאחורי רוב התהליכים ההיסטוריים."

מה הביא אותך לכתוב עבודת גמר בנושא? מה מושך אותך בו (רמז: דגלים)?

"בכיתה ט' שרי המחנכת שלי עוררה אותי לכתוב עבודת גמר. לא ממש ידעתי מה זה בזמנו. בכיתה ו' התחלתי להתעניין בעבר דות גמר, והנושא שרציתי לכתוב סביבו את העבודה הוא דגלים, שתמיד עניין אותי והיה קרוב לליבי: הסימבוליות שלהם, חשיבותם בהיסטוריה וגם עצם השינון של איזה דגל שייך לכל מדינה. בסופו של דבר המורה שלי להיסטוריה אדם פרקש גרם לי להבין שזה

נקודת המפנה בתהליך הזה – התרחש בה מע' בר בין פגאניות למונותאיזם. נשאלת השאלה אם כך, מדוע הנצרות נבחרה? התהליך התרחש בכמה וכמה שלבים, והשפיע על כל העולם. אי-אפשר לתלות את זה בעובדה שמעצם הגדרתה, הנצרות היא דת אוניברסלית שמ' קבלת אליה מאמינים יותר בקלות?

"זה מה שחשבתי בהתחלה, ותיארת לעצמי שזו תהיה עבודה די בנאלית. באמת יש עניין עם הפער בין הקלות שבהתנצרות לקושי שבגיוור. היהודים רואים עצמם כעם הנבחר, ולא מקבלים לקרבם מאמינים סתם כך."

היהדות היא דת אתנית.

"כן, כן, לגמרי. ישנו גם העניין של האיסור רים ביהדות – ברית מילה וכשרות, שנראו באימפריה הרומית כמאמץ מיוחד להתברל. חשבתי שבשני הגורמים האלו תסתכם העבר'דה, אבל זה התברר כלא לגמרי נכון. הייתה לשני הגורמים האלו השפעה על המעבר לנצ'רות, אבל בסופו של דבר המניעים היותר מש' מעוותיים היו מניעים פוליטיים של מנהיגים, שיותר השתלם להם לאמץ את הנצרות מכל מיני סיבות. למשל, בעקבות משבר כלכלי

מור כץ, תלמיד כיתה י"ב/4, זכה בפרס גור אריה על עבודת הגמר שלו בנושא הנצרות והיהדות באימפריה הרומית.

מור, ברכותיי! מתרגש? הופתעת לשמוע את החדשות?

"כן, זה הפתיע אותי, בכלל לא ידעתי שהוגשתי לתחרות. הודיעו לי על הזכייה במייל, ולקח לי קצת זמן להבין מה זה אומר. נחמד לקבל הכרה על העבודה מלבד הציון."

תוכל לספר לי קצת על הפרס?

"פרס גור אריה ניתן השנה לעשר עבודות של תלמידים/ות מהמינהל לחינוך התיישבותי, כל אחת בתחום אחר. העבודה שלי זכתה בת'חום ההיסטוריה."

על מה כתבת?

"הכותרת של העבודה היא 'ישו כוכב עליון'. שאלת המחקר שלי הייתה מדוע העדיפו את הנצרות על פני היהדות באימפריה הרומית. מדובר בשתי דתות מונותאיסטיות, והנצ'רות צמחה מתוך היהדות. כיום הנצרות היא הדת הגדולה והמשפיעה בעולם, ודומיננטית מהיהדות בפער ניכר. האימפריה הרומית היא

אמנותם תשוקתם

שלושה תלמידי המגמה למוזיקה קלאסית זכו בתחרות האמן הצעיר 2002

רק כחודשיים לפני המועד. זאת הייתה הפת'עה מוחלטת, מאחר שאני רק בן 14 והתחרות מיועדת לגילי 15-18. לתחרות כזו צריכים להגיע רגועים וממוקדים מאוד. לכן סיגלתי לעצמי דרך של להתאמן הרבה אך עם הפס'קות. בימים שלפני התחרות עצמה התרחקתי מהטלפון ועשיתי כל יום קילר סודוקו."

נשמע שאורח חייו של פסנתרן דורש הרבה ויתורים.

מתן: "אני לא מרגיש שאני מוותר על משהו, אני רק מרוויח – אני מייצר מוזיקה. זה דומה לאלה שמשחקים שעות במחשב – הם נהנים וגם אני."

תומר: "יש מחיר. אני ממעיט במפגשים חברתיים כדי שאוכל לנצל את הזמן והאנרגיה לטובת המוזיקה. הדבר נכון עוד יותר בשגרת הקורונה מחשש להיכנס לבידוד לפני התחרות. אבל יש גם רווחים: הימים שלי מוקדשים ברובם המוחלט למוזיקה שהיא התשוקה שלי."

יואב: "אני לא חושב שאני מוותר על שום דבר בעל ערך. יש שעות ביום שבהן אני לא מתאמן ויכול לצאת עם חברים, לקרוא ולראות סרטים וסדרות. ההתרגשות שנובעת מהופעות (גם מקוונות, כשיש) שווה הכל."

ומה עושים ביום שאחרי התחרות? שלושתם: "מתחילים להתכונן לתחרות הבאה!"

ימים לאחר התחרות:

איך מתכווננים לתחרות שבזו? תומר: "ההכנה דורשת לימוד והבנה של היצירות ולאחר מכן תרגול רב, שלקראת התחרות מגיע עד לשש-שבע שעות במוצע ביום. מעבר לתרגול הטכני, ההכנה מלווה בתהליך ההתבגרות האמנותית שלי: אני מח'פש את האמירה האישית שלי ואת המקום שבו המוזיקה הכי מדברת אליי."

יואב: "גם אני התאמנתי שש שעות ביום ואפילו יותר. האימונים לקראת התחרות הם הזדמנות להתקדם ולהתפתח בתור נגן, ולפי דעתי, כאן עיקר החשיבות של ההשתתפות בתחרויות."

מתן: "הזמינו אותי להשתתף בתחרות הזו

"סדנת הפסנתרנים של הכפר בהדרכתו הנפלאה של רון היא תוכנית מדהימה שתרמה רבות להתפתחות המוזיקלית שלי", מספר תומר ומוסיף כי "בסדנה ישנם פסנתרנים מכל הגילים, שעוסקים יחד במוזיקה. הסדנה הכניסה אותי חזק מאוד לעולם של המוזיקה וכבר כשהגעתי לכפר בכיתה ו', היא הייתה אחד מהשיעורים האהובים עליי. היא לימדה אותי על עולם המוזיקה והפסנתר, איך להאזין למוזיקה ולתת ביקורת, שזו המיומנות שאנחנו נדרשים להפעיל מדי יום במשך שעות בחדר האימונים. הסדנה אף נתנה לי תחושה של קהילה מוזיקלית, ובית רינה הפך להיות הבית המוזיקלי הראשון שלי."

נפגשנו עם שלושת הזוכים לשיחה כמה

כש היינו

כל אחד מהילדים והילדות בתמונות שלפניכם גדלו להיות מורים או אנשי צוות בכפר הירוק • יכולים לנסות לזהות אותם?

ולדים...!

התנ"ך הוא הספר הכי אקטואלי בעולם

יפה לוי, המורה המיתולוגית לתנ"ך, התגלגלה לכפר לפני 55 שנה בעקבות בעלה שהיה מרד"ך בפנימייה, והשאר היסטוריה • "אם מחפשים מרד"ך לפסיכולוג, לשכת עבודה, הדרכת הורים, רק צריך לפתוח את התנ"ך", היא אומרת

יפה לוי תנחה את חידון התנ"ך

הלב ומסתכלים על התנ"ך באופן אחר. כל הצוות עושה מאמץ ומצליח. אנחנו מציבים מטרה להפוך את התנ"ך למשהו פועם ונושם".

אחרי שנים רבות בכפר מהו השינוי המהותי שחל בכפר הירוק, בעינייך?

"הכפר היה פנימייה קטומה לקבוצה קטנה של תלמידים ועכשיו נפתח לכולם. היום מספר התלמידים שרוצים להתקבל גובל באלפים. אבל אני זוכרת שנה אחת שבה הכפר פשוט עמד להיסגר. הייתה כיתה ט' אחת וראינו איך הכפר הולך ונ"סגר. ואז פתאום התחילו להכניס לכפר רוחות חדשות. מסלול נעל"ה, מופת, ומשם הכפר רק עלה ופרח. כרגע, בעיניי, הוא ממלכה שנפתחה להרבה אנשים. יותר לתלמידי חוץ ופחות פנימייה וזה השינוי המהותי שהיה.

"השינוי הוא גם המהפך מפנימייה חקלאית למוסד אקדמי. הדבר החשוב ביותר היה העבודה. היו קמים עם הוריהם לע"ב בורה ולבית הספר לא טרחו להגיע. הוא לא היה חשוב ורציני כמו שהוא היום. עבדו חצי יום ולמדו חצי יום. לאט-לאט מול עינינו חל מהפך ובית הספר החל לצבור תאוצה. עכשיו זה מובן מאליו, קודם כל בית ספר ולאחר מכן גם מקום שעובדים בו. העבודה היא היום כמו שפה זרה, פעם העבודה הובילה, וזהו שינוי עצום בתפיסה ובאנשים".

האם תרצי לשתף אותנו באנקדוטות, סיפורים מהתקופה שהתחלת ללמד?

"כאשר הייתה התקדמות לשלום עם מצרים, היה ברור שיצטרכו להיפרד מסיני, ואז הגו בכפר רעיון שניסע לטיול של שבוע בסיני. נקיף את כולו, כי אולי יחזירו אותו עוד מעט. כל הכפר מורים, עובדים ותלמידים יצאו לטיול. סגרו את הכפר ועלינו על אוטובוסים לסיני. עשינו שם סיור אדרי, וזו הייתה חוויה. לצאת לטיול עם האנשים שאיתם אתה עובד ושאותם אתה מלמד זה חוויה שונה לחלוטין. עכשיו גם אפשר להגיד שעשינו על זה וי וניתן להחזיר את השטח. חוויה מדהימה".

"חוויה נוספת הייתה בפורים. למסיבות פורים בכפר יצא שם היסטרי, פעם החגיגות היו מתחילות מוקדם, חודש לפני פורים לא למדו, כי כולם הכינו תחפושות, היו נושאים שונים לתחפושות בבית הספר וכולם היו באים מחופשים, גם המור

53 שנה מלמדת יפה לוי תנ"ך בכפר הירוק, וממשיכה ללמד גם היום.

"התחלתי ללמד ב-1968. הגעתי לכפר דרך בעלי,

ניסים, שהיה מרד"ך בפנימייה. כשהוא הגיע לכפר, הציגו לו לעבוד בתור מורה ומרד"ך בפנימייה. נכנסנו כזוג צעיר בשנת 1966 ומאז אני פה", היא מספרת בריאיון. "עזרתי לניסים בעלי בעבודה עם בני הנוער, אף כי לא באופן רשמי, וכשהוא עבר לעולם הקולנוע נשארת ללמד ספרות ואחר כך תנ"ך. המקום, היחס, הפעילות החינוכית והעבודה המהנה השאירו אותי הרגשתי שאנחנו עושים עבודה משמעותית".

נוסף על היותך מורה מקצועית היית גם מחנכת?

"הייתי שמונה שנים מרכזת שכבה, התחלתי עם כיתות שהיו ב"ט וסיימתי כשהיו ב"ב, שני מחזוריים. הייתי רכות תנ"ך ומחנכת. היו לי כ-30 כיתות חינוך. פעם אחת קרה שחינכתי כיתה ט' ולא המשכתי איתה. היה כיף לראות את הילדים 'המעט אבודים' שהגיעו לכפר ולא האמינו שימצאו את הדרך, תמיד הרגעתי אותם שהדרך תימצא ושגם יתגלו פינות קסומות אחרות.

"אני שומרת על קשר, לא עם כולם, אך יש כאלה שנשמר קשר ברמות משפחתיות. תלמידים מתקשרים בחגים, מזמינים לחתונות, באים עם הילדים שלהם או הנכדים. זה נפלא".

את נחשבת למורה ברוכת בישרונות, שעושה הכול כדי ללמד תנ"ך באופן מקורי וייחודי. תלמידייך מגיעים להישגים גבוהים בבגרויות. מה הסוד?

"קודם כל המטרה שלי היא שהתלמידים לא רק יבינו תנ"ך, אלא יאהבו תנ"ך. לא ללמד ברמה של שאלות בגרות ולהמאס אותו על התלמידים, צריך ללמד בדרך חווייתית ולהראות שהתנ"ך הוא הספר הכי אקטואלי בעולם.

"אני תמיד אומרת שאם מחפשים מרד"ך לפסיכולוג, פסיכיאטר, לשכת עבודה, הדרכת הורים, רק צריך לפתוח את התנ"ך ולמצוא את זה. מסתכלים על מה שיש בתנ"ך ומחליטים אם לקחת ממנו דוגמה או דוגמה הפוכה. אם לעשות ככה או ההפך.

"המחאה שהייתה ב-2011 של צדק חברתי סחפה את הארץ. אבל מאיפה להתחיל אם לא בתנ"ך, בחוקים, בתורה? כשתלמידים קולטים את הרברים האלה, נפתחות העיניים ונפתח

רים. גולת הכותרת הייתה הנשף, שהתחיל בערב ונגמר לפנות בוקר. היה נהוג שמדריכים התחפשו עם הקבוצה, והקבוצה שלנו התחפשה למשמרות האדומים בסיני. תפרנו והכנו וזכינו במקום הראשון. תמיד חיפשו תחפושות עם מסר ורעיון, וזו הייתה התחפושת שלנו. 40 תלמידים עולים ומוסרים את המסר שלא נהיה כמו המשמרות האדומים.

"הסיפור האחרון הוא ממלחמת ששת הימים. היה חשש להפגזות, כי הכפר היה קרוב לגלילות, שם היו מתקנים של גז ובנוין. חפרנו שוחות בכפר למקרה שיהיו הפגזות ולא יהיו מספיק מקלטים לכולם, וכי אם יהיו הפגזות, נוכל להיכנס ולהתכסות. כשהייתה אזעקה, היינו רצים ומתחבאים".

יפה, תודה רבה על הריאיון המקיף, המרתק והמעניין! מצפים לראותך בכפר עוד שנים רבות.

אריאל מאיק, י"א/6,
עדן כהן, י"א/9

יפה לוי בחופשה בחו"ל עם המורים לפני כ-30 שנה

ריאיון אסתר הראל

להסתכל לתלמידים בעיניים ולראות אותם כבני אדם – זו העבודה

אסתר הראל מלמדת בכפר הירוק 52 שנים ומהווה השראה לדורות של תלמידים • לרגל יום המורה, יצאנו לברר איתה את סוד הקסם

אני זכיתי

לרגל יום המורה, אני מברכת את אסתר הראל, המורה המיתולוגית שמלמדת בכפר כבד 52 שנים ואשת חינוך אהובה.

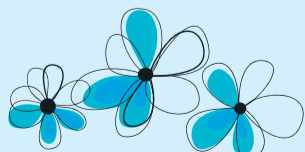
אסתר הראל הייתה המורה שלי לספרות בכיתה ז'. בכל פעם שאני אומרת את זה, אני מרגישה משהו מוזר. אני יודעת למה, זו פשוט לא ההגדרה הנכונה – היא לא הייתה המורה שלי לספרות, היא הייתה הרבה יותר מזה. אסתר לימדה אותי כל כך הרבה יותר מבלדות סקוטיות ומש"י עגנון. היא לימדה ספרות, וזה חשוב, אבל היא לימדה אותי על החיים ועל עצמי, גרמה לי להסתכל על העולם מנקודה חדשה – וזו העשייה האמיתית.

אסתר אף פעם לא ויתרה על אף אחד ולא נתנה לנו לוותר על עצמנו – לא התייאשה, עד שמצינו את הפוטנציאל שבנו. מי שאני היום זה בזכות אסתר הראל, שדחפה אותי והאמינה בי ולא ויתרה גם כשלא הצלחתי, ותמיד נתנה לי את המוטיבציה להמשיך להילחם ולהתאמץ.

אני מאושרת לדעת שאני ממש לא היחידה, יש אלפי תלמידים שחוו את מה שאני חוויתי, הרבה דורות לפניי, ואני מקווה מאוד שגם הרבה דורות אחריי. מנחם אותי שבתוך המציאות המשוגעת הזאת יש מישהי שהמטרה העיקרית שלה היא לעצב בני אדם טובים.

מאחלת לכל אחד ואחת שיהיה לו אסתר בחיים שלו – אני זכיתי.

רונה ניסן, י" 5/

אסתר הראל

"לא פשוט לעבוד מרחוק, אבל בשעת מצוקה – בתקופת הקורונה – אין דרך אחרת. אני מעדיפה לראות את התלמידים שלי ולהרגיש אותם בכל יום מחדש."

אם היית פוגשת היום את אסתר של פעם, מה היית אומרת לה?

"בחרתי טוב. אם הייתי צריכה לעשות הכול מחדש לא הייתי משנה דבר."

תודה אסתר, אנו מאחלות למערכת החינוך לזכות במורים רבים כמותך.

מיקה רוטברט, ט' 6/,
רונה ניסן, י" 5/

כתלמידות במערכת החינוך, אנחנו מחפשות מורים לשאוב מהם השראה. אסתר הראל היא הדוגמה הטובה ביותר עבורנו, מורה שהיא עבורנו מודל לחיקוי ומעוררת בנו השראה בכל יום מחדש.

אסתר יקרה, ספרי לנו קצת על עצמך לפני שהגעתי לכפר "גדלתי בתל-אביב, התגייסתי לצה"ל כשאני כבר מורה, למדתי בסמינר הקיבוצים הוראה במקצועות ביולוגיה וספרות. שירתי באשדוד, שם לימדתי עולים חדשים. בגיל 23 הגעתי לכפר הירוק ושם התחלתי את ההוראה האמיתית."

מה גרם לך לבוא וללמד דווקא בכפר? "הכפר הירוק היה בית להמוני ילדים שלא היה להם שום סיכוי אחר להצליח, ראיתי אותם בתור חלום והצבתי לעצמי מטרה לעזור להם לטפס למעלה."

מהי החוויה המעצימה ביותר שלך כמורה? "כשאני מסתכלת על תלמיד או תלמידה בסוף י"ב ורואה שמאנשים שהתחילו מאפס סיכויי הצלחה, הם הגיעו לרמות הגבוהות ביותר, מוכיחים לעצמם שהם מסוגלים ומובילים אחריהם משפחה שלמה."

תוכלי לספר לנו על צביון הכפר בתחילת דרכו? מהם השינויים שאת רואה?

"הכפר הירוק היה ברובו תלמידי פנימייה והדגש היה על עבודה חקלאית, כיום הדגש הוא על הצלחה אקדמית, ורוב התלמידים הם תלמידי חוץ. השינוי הגיע כשסיסקו (ד"ר קובי נווה), מנכ"ל הכפר הירוק היום, וצוותו העמידו בראש סדר העדיפויות את החדשנות. כיום הכפר הוא מועדון ענק של סוגי חינוך שונים, לעולם לא נשאר במקום ותמיד מתקדם ומתאים את עצמו למציאות."

בעיניך, מה התפקיד של מורה ומחנך מול תלמידים? "התפקיד הוא לאהוב אותם, לראות את צורכיהם, לראות כל ילד בנפרד ולאחר את הקשיים והחוזקות שלו, ולעבוד על פי זה. להסתכל לתלמידים בעיניים ולראות אותם כבני אדם, מבחינתי, זו העבודה."

מה העצה הטובה ביותר שתוכלי לתת למורה בתחילת דרכו?

"תקום כל בוקר שמוח, אל תחשוב על שעות העבודה או על המשכורת, תחשוב איך אתה חוזר בכל יום עם משהו טוב שעשית."

מהי עמדתך לגבי הלמידה מרחוק דרך הזום והטימס?

היי שלום, חברה לדרך

מרים תירוש, מי ששימשה כמנהלת הכפר הירוק בין השנים 1984-2000, הלכה בחודש פברואר השנה לעולמה והיא בת 82. קהילת הכפר מספידה ומספרת על האישה יוצאת הדופן

"בואה של מרים בישר סמכות ומנהיגות"

סיסקו מספר בהתרגשות על תרומתה המכרעת של מרים תירוש למיצובו מחדש של הכפר ובעיקר על דאגתה לילדי הפנימייה

לילדי נעל"ה, ובלי הייעוץ הצמוד, ספק אם היינו מצליחים עם העולים החדשים. כאשר החלו להגיע תלמידים יוצאי אתיופיה, מרים גילתה הרבה מאוד רגישות לצורכיהם ולמאפייניהם התרבותיים. היא שכרה יועץ מיוחד שליווה אותנו, תמך ועזר ותיקשר בעיקר עם המשפחות בשפת האם שלהם. מרים הייתה הראשונה שהכניסה את חג הסיגר לכפר הירוק.

איזו מורשת השאירה אחריה מרים? מה הוא החותם? "קודם כל כמנהלת, מרים קיבלה את הכפר במצב קשה מאוד. כל אחד מהעובדים התנהל כראות עיניו, לא הייתה סמכות, לא הייתה משמעת. איש כטוב בעיניו יעשה. ובואה של מרים בישר סמכות ומנהיגות. מרים עשתה סדר, הייתה לה סמכות פדגוגית אדירה, היא הייתה אדם מאוד אינטליגנטי, בעל כושר רטורי מדהים וידע מאוד עשיר. עובדים רבים לא הצליחו להתמודד איתה וכולם התיישרו על-פי דרכה. נכון שאפשר להתווכח עם המנהל, אבל את הדרך מתווה המנהל תוך ארגון וסדר. לאור מה שנאמר, מרים גם הוסיפה צוותים חינוכיים. לפני

"סיסקו מה אני יכולה לעשות למען ילדי הפנימייה? כמה אני יכולה לשפר את חייהם?". בשאלה זו הייתה מרים תירוש, מנכ"לית הכפר לשעבר, פונה לא פעם ולא פעמיים ל"ר קובי נווה, הלוא הוא סיסקו, ששימש באותם ימים כמנהל הפנימייה.

סיסקו, במנכ"ל מעולה של הכפר הירוק, במה אתה ממשיך את דרכה של המנכ"לית בעבר מרים תירוש ז"ל?

"אני חושב שכמוה, גם אני שם את הפנימייה במקום המרכזי בחיי הכפר. היא ראתה בפנימייה ובחניכיה את הדבר המרכזי, וכך גם אני נוהג ואני בהחלט ממשיך בכך את המורשת שלה. כמנהל הפנימייה דאוג, בכל פעם ביקשתי בקשה כלשהי, היא תמיד נע"תה לה. אחת מהבקשות האחרונות הייתה למקם מתקן מים תמי בר בכל אחד מהמור"עדרונים של הקבוצות. באותן שנים המצב הכלכלי בכפר היה מורכב, לא היו עודפי כספים, בשונה מהמצב היום".

הכפר הירוק נחשב לבית ספר מצויין והפנימייה ברמה גבוהה, ממתית התחיל

השינוי בתפיסה, מבית ספר חקלאי לבית ספר של מנהיגות ומצוינות? ועד כמה קשור הישג חשוב זה למרים תירוש? "מאז ומתמיד גם מרים וגם אני רצינו מאוד לחזק את בית הספר ובכך לחזק גם את הפנימייה. כך עשינו. לצערי הרב, בזמנה, הפנימייה הייתה מצוינת אבל בית הספר היה חלש, וההישגים היו ירודים. השינוי שהתאפשר היה שהצלחנו לאחר מאמץ גדול ולא פשוט, לפתוח חטיבת ביניים. מרגע שהצלחנו לפתוח את חטיבת הביניים, בהתאם לחזונו של מרים, כך למשך תלמידים טובים יותר ויותר אליה, ובכך נסללה הדרך למהפכה בבית הספר".

מרים קלטה יחד עם המנהלה תלמידים משתי עליות חשובות (בשנות ה-90), העלייה הגדולה מברית המועצות לשעבר ועלייה של תלמידים נפלאים יוצאי אתיופיה.

ספר לנו על השקפתה ודרכה החינוכית בנושא זה? "למרים הייתה גישה חמה מאוד כלפי ילדי הפנימייה, הייתה לה אהבה גדולה אליהם. היא רחשה להם כבוד והקפידה תמיד להקדים בוקר טוב ושלוש בכל יום. למרים היה יחס חם לתלמידי ברית המועצות, והיא שמחה מאוד בבואם של ילדי נעל"ה. תלמידי הפנימייה הועשרו גם מבחינה תרבותית וגם מבחינה אקדמית, בזכותה. אני חייב לציין את תרומתה האדירה באותם ימים של ויקטוריה, שעזרה לנו להכיר את התרבות והייתה האורים והתומים של מרים ושלי בכל מה שקשור

אשת החינוך והחזון

החזון של מרים תירוש למכללה בכפר הירוק תורגם לעשייה חינוכית פורצת דרך, כשבשנות פעילותה הוענקו 1,050 דיפלומות לבוגרים

הכרתי את מרים במשך כל שנות עבודתה כמנהלת הכפר הירוק. הייתי מורה ומרכז מגמת המכוונות. מרים הנחתה את צוות מגמת המכוונות בפרויקט של 22 בתי ספר, שהעריכו את תלמידיהם בהערכה חלופית במקום הערכה באמצעות בחינות בגרות. בעבודת הצוות המשותפת הכרתי היטב את מרים.

מרים הייתה מנהלת שסימנה חזון ואשת חינוך שליבה פתוח למען התלמידים, בנים ובנות למשפחות מקופחות חברתית שהתקשו לתמוך בילדיהם. לעיתים אמרה לי, "מבני עניים תצא תורה". בתחילת שנת 1999 נענתה מרים לבקשתי להביא לדיון בפני מנהלת הכפר את נושא פתיחת מכללה י"ג-י"ד למען תלמידי הכפר הירוק, בוגרי מגמת המכוונות, ולמען בוגרי כפרי נוער אחרים שיגיעו ללמוד במכללת הכפר הירוק. כך גם נגרלה את מספר הלומדים.

הנהלת הכפר אישרה להקים מכללה בכפר הירוק. בשנים הללו סיסקו היה המשנה למנהלת הכפר, תמך במיזם הקמת המכללה ואף הציע לי סיוע בשיווק בכפרי נוער אחרים ובבתי ספר מקצועיים בכל הארץ. אותה בכפר מקום לבניית המכללה. מרים גייסה תרומות מקרן רש"י עבור בניית שלוש כיתות לימוד מתחת לקבוצה ד' ולצורך בניית מבנים יבילים ששימשו ככיתות ומעבדות. מבנה המגמות הטכנולוגיות הושכר לאוניברסיטה הפתוחה.

המכללה נפתחה בספטמבר 1999 עם מגמה אחת - מכור נות, וכיתה אחת שמנתה 18 תלמידים, שגויסו, כאמור, מבתי ספר מקצועיים וכפרי נוער אחרים, כמו עיינות.

המכללה גדלה והתעצמה. נוסף על מגמת המכוונות נפ"תחו מגמות נוספות: הנדסת חשמל, בקרה ואנרגיה, מגמת תנ"מ ומגמת הנדסת תוכנה למצטיינים, שיצרה אינטגרציה אמיתית. לאחר שלוש שנים מהקמת המכללה פרשה מרים לגמלאות, והמכללה המשיכה להתנהל ולהתעצם בהתאם לחזונה ולרוחה ובתמיכה של סיסקו, מנהל הכפר הנוכחי.

בשנת 2018 מנתה המכללה 140 תלמידים. במשך שנות קיומה של המכללה בכפר הירוק הוענקו לבוגרים 1,050 דיפלומות אשר שימשו עבור הבוגרים כרטיס כניסה אמיתי להשתלבות חברתית ומקצועית וקורש קפיצה להמשך לימודים אקדמיים. ללא החזון, הרוח והאמון של מרים ביכולות הטמונות בתלמידים, למרות החסכים הסביבתיים שאותם צברו, לא הייתה נבנית המכללה.

אני זוכר היטב ישיבת תקציב שהתקיימה בשנתה השנייה של המכללה. בישיבה זו דווח על גירעון גדול שנוצרה והמ"שך קיומה הוטל בספק. ערכנו צמצומים, ומרים אמרה שאת יתרת הכסף לסגירת הגירעון אני אשיג. וכך היה.

בעת כהונתה כמנהלת הכפר סללה מרים את דרכה של המכללה, שקיימת גם כיום. בשנת 2018, עקב סגירת מגמות עמלניות בכפר הירוק, הפכה המכללה ללא רלוונטית עבור תלמידי המקום. המכללה הועברה לכפר הנוער הדסה נעורים, והיא ממשיכה לפעול בהתאם לחזון ולרוחו של מרים במטרה ליצור אינטגרציה ולצמצם חסכים ופערים בחברה הישראלית. מרים היא אשת חינוך וחזון, אשר חניכה דורות לקבל את השונה והאחר ותמכה באוכלוסיות של בנים ובנות למשפחות מקופחות חברתית.

יהי זכרה ברוך.

בועז שפייר

בואה לא היו צוותים אלה, שמורכבים מהפנימייה ובית הספר ושנפגשים עם יועצת השכבה ורכזי השכבות. כל שבוע היו פגישות שדנו בתלמידים ברמה הפרטנית, הקבוצתית, הכ"לית. זו בהחלט מורשת חשובה שמתקיימת עד היום.

"אין ספק שמורשתה של המנכ"לית מרים תירוש מסמנת את הכבוד והאכפתיות כלפי כל תלמיד הן מבחינה חברתית והן מבחינה רגשית".

נשמח לשמוע על אנקדוטה שנצרכה בזיכרוןך בהליכה המשותפת שלך עם מרים.

"הדבר הראשון שבו אני נזכר, לא יודע אם הוא החשוב ביותר, קשור לחג השבועות - החג המרכזי בכפר הירוק. בתפקידי כמנהל הפנימייה עברתי קשה מאוד בשטח עם התלמידים להכין את החג. אני זוכר שחלפתי על יד ביתה, שהיום הוא ביתי. היא ראתה אותי מזיע ותשוש ועייף ואמרה לי 'בוא, אתה חייב להיכנס הביתה', והכינה לי כוס לימונדה קרה ביום חם ומיווע. אני זוכר עד כמה זו הייתה מחווה שנגעה מאוד לליבי.

"בספר דברי הימים של הכפר הירוק יש למרים בהחלט מקום של כבוד, היא הטביעה את חותמה בכפר ועסקה בתכנים חשובים מאוד שהם נכסי צאן ברזל שקיימים עד היום. יהי זכרה ברוך".

אריאל מאיה, י"א/6, ומיקה רוטברט, ט/6

שותפתי לאג'ודה החינוכית

עליזה בשור מספרת על מרים תירוש

בפעם הראשונה שנכנסתי לכפר, שדרת ההרשמה פרוחה בוורוד ולבן.

פעם קראו לפריחת הבוהינות שדרת ההרשמה, שכן התלמידיים היו נרשמים באביב בתקופת חופשת הפסח.

הגעתי לראיון עבודה כמורה לביולוגיה וחפשתי את החדר של מנהלת הכפר. במשרדים דאז, שדומים בעיצובם ובצניעוּתם למשרדים כיום, היה חדרה של מרים תירוש, מנהלת הכפר. אז, כשבכפר היו מעט מאוד תלמידיים, הייתה מרים פוגשת את המועמדים להוראה.

כבר מהמילים הראשונות באותו ראיון ראשון היא הקרינה כריזמה ונוכחות. היא הרשימה מאוד מהמבט הראשון.

מרים ראינה אותי ראיון פרגוגי, שאלה שאלות על תפיסת העולם הפרגוגית שלי. האמת, שעל אף שלימדתי כבר מספר שנים קודם לכן, המושגים שבהם השתמשה היו זרים לעולם החינוכי שממנו באתי.

מאז למדתי ולמדתי, הרבה מאוד בזכות מרים, שהכניסה באותם הימים לבית הספר השתלמויות רבות, בעיקר בתחום ההוראה ההטרופוגית, שהייתה מכוונת לקדם את האוכלוסיות שהיו בבית הספר באותם ימים.

הייתה לי הזכות לעבוד איתה, כמורה ומחנכת, במשך כעשור, תוך קיום דיאלוג מתמיד על למידה ועל הוראה. אני נוצרת בליבי בהערכה רבה את האמון שלה בי, כמורה וזוטררה צעירה יחסית ועד למועמדת להוביל ולנהל את בית הספר.

כמנהלת חדשה ולא מנוסה, ליוותה אותי מרים מקרוב (לא תמיד היה קל). לא היה "סמול טוק", אבל תמיד היה שיח פרגוגי-חינוכי והסתכלות על המערכת באופן חד, שאיפשר לי להבין טוב יותר את משמעות המושגים ארגון, זיקות תוך-מערכתיות ודינמיות מערכתיות, וכך להתבגר במקום הניהולי. היא לא הייתה חברה שלי במובן המקובל, אך הייתה לי חברה לאג'ודה חינוכית, ומבלי לדעת, היא עזרה לי לבנות ולהיבנות.

מרים ניהלה את הכפר הירוק במשך כמעט שני עשורים. כמנהלת הייתה מאוד רומינגנטית ונוכחת. בימי ניהולה היא מיתגה את הכפר במינהל לחינוך התיישבותי כמקום פורח משגשג. כשסיימה, העבירה את הכפר לידיו האמונות של סיי סקו, מתוך ידיעה שהוא זה שיוכל להציע את הכפר קדימה. מדי פעם, אבל הרבה שנים כבר לא, היו דרכינו מצטלבות, אך אני מרגישה שלא הספקתי להיפרד ממנה כפי שהייתי רוצה.

ואולי זוהי דרכי לומר לה את שלא אמרתי: לעולם אזכור אותה בהוקרה ובהערכה.

עליזה בשור

"היא הצילה אותי"

בוגרי הכפר מספידים:

אורן חיון: "ברוך דיין האמת. מרים הייתה אישה יקרה, טובה, והצילה המון ילדים. יהי זכרה ברוך. בשנת 1990 היא קראה לי ולאבא לשיחה ואמרה לנו, 'יש חוב גדול לפנימייה ואתה לא תוכל להמשיך ללמוד אם הוא לא 'שולם'. אבא ענה לה, 'אז הוא לא ימשיך כי לי אין כסף'."

"ביקשתי ממנה דקה לכה. אבא יצא מהמשרד ונשארנו שנינו לכה. אמרתי לה, אני לא יכול לחזור לשם (הביתה), אני אעבוד בפלחה, ברפת, בכל עבודה אפשרית בכפר על מנת לשלם. אשאר לעבוד בחופש הגדול, כשכולם יהיו בבתים שלהם. אעשה מה שצריך. אני לא יכול לחזור לשם". היא הסתכלה לי בעיניים, חייכה ואמרה שהיא מסכימה. בלי לחשוב יותר מדי.

"לא היה צריך יותר מאשר להסתכל לי בעיניים ולהבין שאני צריך את עזרתה. היא הצילה אותי. היא הצילה עוד רבים בדרך שלה. תהא נשמתה בגן עדן."

כנרת חדר-ברדה: "הייתה אישה מדהימה, בעלת לב זהב, הייתה מארחת אותי בביתה, מכינה לי תה חם. אהבה אותי מאוד ואני אותה. כשסיימתי את הלימודים היא קנתה לי ספר של שירי רחל, ראתה בנו, החניכים, כאילו אנחנו ילדיה. נשמתה בגן עדן."

ליאת ביתן: "אישה אדירה. הצילה לי את החיים לא פעם". הגר אפרגן: "כמה טוב היה לה בעיניים. יהי זכרה ברוך."

קשר אינטואיטיבי בלתי מוסבר

"בלעדיה, אני לא יודעת אם הייתי מצליחה כך", אומרת ויקטוריה רודנייב על חברתה המנוחה מרים תירוש

את בית הספר, ומרים צדקה. היא השתחררה ממנו והציונים שלה עלו פלאים. הכול בזכות האמונה שלי במרים. זה הדבר הכי נכון שעשיתי.

"הדבר שהכי אהבתי בעבודה שלה היה המשמעות שהיא העניקה למוסדות הנוער. הייתה לנו השפעה גדולה עליהם. מרים נתנה לוועדת הבוגרים, שכללה חניכים משכבות י"א-י"ב, לעזור לתלמידים להשתפר ולהישאר בכפר, כאשר אני וסיסקו ליווינו אותם. הגישה הפרגוגית של מרים הוכיחה שכאשר ניתנת לילדים ההזדמנות לעזור זה לזה, זהו צעד משמעותי. כל מוסדות הנוער עברו מצוין ובגדול – ועדת המשק, בית הדין לנוער ונעל"ה (בתמיכת עליית הנוער). המנכ"לית מרים תירוש נתנה לתוכנית נעל"ה את האור הירוק.

"בכל הפרויקטים הבכירים מקבלי ההחלטות ביקשו להכיר את הארץ לתלמידי הכפר: סיור בבית משפט, סיור בכנסת. הקו המנחה של מרים היה שכל היוזמות החינוכיות ייעשו גם לעולים, גם לצברים וגם ליוצאי אתיופיה, העור לים החדשים. אכן גישה מושכלת.

"התקופה המרתקת בכפר, שהתמזל מזלי להיות חלק ממנה, הייתה השילוב של מרים עם סיסקו בעשייה החינוכית כית המשותפת שלהם. היה לי כיף לעבוד בכפר מגיל 50, בלי שפה וידע על הארץ, אבל עד כמה שהיה קשה, למדתי והכרתי מנהלת מבריקה, טובה, שיודעת לבנות סביבה תורמת. זה אומר עליה הרבה.

"אני יכולה להגיד שהיא תחסר לי מאוד. כשהיא הייתה בת 80, אחרי זמן רב שלא דיברנו, שלחתי לה זר ענק של פרחים לכבוד יום הולדתה; פתאום אני מקבלת ממנה טלפון: 'אפילו לא ראינו את הפתק וידעתי שרק את יכולה לעשות דבר כזה', היא אמרה לי. מצחיק להגיד שהיא הייתה לי גם אמא, וסיסקו – אבא. לא היה צריך לטפל בי, אני הסתדרתי, אבל בלעדיה, אני לא יודעת אם הייתי מצליחה כך. אריאל מאיק, י"א/6

ויקטוריה רודנייב, שעלתה ב-1990 מברית המועצות לשעבר, מספרת על המנכ"לית לשעבר מרים תירוש ז"ל, שהפכה לחברתה הטובה מאז קליטתה בארץ:

"הגעתי באפריל בשנת 1990 מברית המועצות לשעבר. בעקבות היכרותי עם חברה חדשה ישראלית, שדיברה צרפתית, הגעתי לעבודה בכפר הירוק. חברתי כתבה מכתב למרים, המנכ"לית של הכפר, וזו הזמינה אותי לראיון.

"באותו זמן דיברתי רק רוסית וצרפתית, ועד היום אני לא מבינה איך הובנתי בראיון. למחרת בשבע בבוקר קיבלתי שיחה שהתקבלתי לתפקיד, וכך התחיל הסיפור המשותף שלנו. שתינו כמעט באותו הגיל, נשים משכילות ותרבותיות, אהבות אמנות – זו קרקע בשלה להתחברות בינינו. הקשר נוצר ללא שפה, קשר אינטואיטיבי שאף אחד לא יכול להסביר.

"את השפה העברית למדתי באולפן קצר וגם תוך כדי העבודה. מרים, לאורך כל הדרך, הייתה קשובה אליי. ככל שעבר הזמן, הקשר בינינו הלך והתחזק. הייתי לצידה בזמנים קשים, והיא הייתה לצידו.

"אהבתי אותה מאוד והערכת אתה והתייחסתי אליה עם המון כבוד. להרגשתי, באותה תקופה מרים 'גידלה' אותי פה, וזה היה נפלא. יום אחד שאלתי אותה איך בכלל היא הבינה אותי וקיבלה אותי לכפר בלי שפה ובלי כלום. היא ענתה, 'הרגשתי. פשוט הרגשתי'."

"דבר שבחיים לא אשכח הוא המקרה הבא: כשעלינו, נכדתי הייתה רק בת שנה. היא אמנם לא למדה בכפר הירוק, אבל גדלה שם. כבר מילדות היא הייתה אהובה על כולם וילדה טובה מאוד. בתקופת התיכון נכדתי עברה לעירוני א', שם לא היה לה טוב במיוחד, והיא החליטה לא לחזור ללמוד שם, בשל היחס אליה כעולה חדשה ובגלל שם משפחתה. בשבילי, כסבתא ומורה, הרעיון לעזוב את הבית ספר היה נורא ואיום. החלטתי לדבר עם מרים. בשיחת עימה ביקשה מרים 'לשחרר אותה', ואז ניתן האישור לעזוב

לזכר ידידת הכפר

משפחת הכפר הירוק שולחת תנחומים למשפחתה של רזיה גרשון ז"ל,

מהמייסדות ומהמדריכות הראשונות בפנימיית הכפר הירוק, שהלכה לעולמה ב-7.2.2021.

רזיה הייתה ידידת הכפר הירוק לאורך כל הדרך. היא נחשבת לפסלת הטובה בעולם וזכתה במקום ראשון בתחרות פיסול בינלאומית. פסליה נקנו על ידי שועי עולם.

יהי זכרה ברוך.

בית הכפר הירוק
מבנה
את מותו של
דוד פאלק

עובד הכפר
המסור.

יהי זכרו ברוך

EMIS

 EMIS
EASTERN MEDITERRANEAN
INTERNATIONAL SCHOOLS
SCHOOL FOR CHANGE

NEWSLETTER 2021

**In these times of isolations and quarantines, there is little keeping us connected.
We, here at EMIS, want to stay connected to you despite it all.**

The Eastern Mediterranean International School (EMIS) is a unique international boarding high school in Israel with the mission to make education a force for peace and sustainability in the Middle East. Through a shared two-year educational and living experience, EMIS teaches values of respect, diversity and global citizenship. EMIS students are 10th to 12th graders, aged 16-18 years, who come from over 45 different countries. Our student population includes 20% Israeli students, 20% Palestinian and other Arab students, and 60% international students, making EMIS a truly international learning experience. EMIS is located in Hakfar Hayarok, a youth village and educational campus near Tel Aviv. Our students, whether local or international, have the opportunity to study the prestigious International Baccalaureate (IB) Diploma Programme, and also the opportunity to do a preparatory Pre-DP year.

Applications for the coming academic year are still open! If you know someone determined to make a change in themselves and the world around them, encourage them to:

APPLY NOW!

- Vaccine Updates
- EMIS MUN 2021
- African Cultural Week
- Humans of EMIS Documentary
- Green Up Day
- EMIS Alumni, we still miss you!

COVID-19 VACCINE UPDATES

We, here at EMIS, are extremely grateful for everyone that has supported us over the past year in ensuring that our students have the best possible experience despite being in the midst of a pandemic. As of now, all our students are on campus safe and healthy attending in-person classes. All members of the EMIS community wear a mask at all times and follow all COVID-19 regulations.

By the end of this week, all students (that have parental permission) will be vaccinated against COVID-19. Most members of the teaching and boarding staff at EMIS have already been vaccinated against COVID-19 to ensure the health and safety of our entire community.

EMIS MODEL UNITED NATIONS CONFERENCE

Event Sharku, from Albania, and Tom Hargil, from Israel, are two current seniors at EMIS. They were chosen as the MUN leaders in their DP1 year and have been continuously working since then to host the first-ever in-house EMIS MUN conference. They hosted multiple workshops in order to train their team and better prepare our Pre-DPs and DP1s who were participating as delegates in the conference. They carefully ran MUN trials and chose their official team at the beginning of this school year and the chairs needed for each committee.

The conference was 2 days long where the delegates were organized in 6 different committees led by their wonderful chairs. Tom and Event made sure the chairs were all MUN experienced to ensure the delegates the confidence and support needed. The EMIS MUN Team has managed to successfully perform in other conferences in Israel, however, the one hosted this year under Event and Tom's leadership left a legacy to be continued in the future.

AFRICAN CULTURAL WEEK

Last month, we celebrated the much-awaited African Cultural Week! The week started off with a beautiful opening ceremony filled with dances, songs and presentations about all regions of Africa by the students. Over the rest of the week, the entire EMIS community had the opportunity to participate in workshops about the geography of Africa, the dances of Africa, braids and more. Finally, everyone enjoyed African food and danced together to the beats of African music!

Thank you to everyone who organised the events, and to everyone who took part and attended! We are proud to have students from different parts of Africa, all of whom contribute to our diverse community and share their beautiful culture and traditions with us.

HUMANS OF EMIS DOCUMENTARY

Humans of EMIS is a documentary that tells the perspectives of 8 young students who belong to a unique international community and are constantly exposed to conflict. It is a mosaic of human experiences that attempts at shifting the focus from big narratives to personal stories when dealing with conflict. This documentary is entirely a student-run project led by Jaime Musso, an EMIS alum from Italy and Germany. After graduating, Jaime chose to spend his gap year working for EMIS and create this documentary. We are excited to watch the premiere in March 2021.

GREEN UP DAY - GET INVOLVED!

This year, EMIS has expanded our activities related to environmental leadership, education and activism, an important part of the EMIS mission. Just like each year, we have a committed group of students participating in the Green Team CAS, in addition to a school-wide platform known as Green Up, that provides more opportunities for EMIS students and staff to get involved in environmental solutions both within the community and in the wider world. For the first time, EMIS has a staff position dedicated to growing the 'sustainability' aspect of the EMIS mission - we now have a Sustainability Coordinator that runs Green Up and works closely with the Green Team.

We would like to stay connected to alumni who are involved or interested in environmental sustainability! We see many great opportunities to connect alumni with current students to inspire, motivate and educate. This month on February 18, we will be holding a school-wide event that focuses on "finding paths towards change" from many different fields - art, engineering, education, business, and more. The students will split into "tracks" to dive deeply into the connection between daily life and making positive contributions to a better future for earth and all earth's inhabitants.

We are looking for alumni who can participate (virtually) in a lecture, taking part in a panel, or even a pre-recorded session or introduction! The way you participate is very flexible - as long as you have some experience or perspective to share about your own efforts towards solving environmental challenges, no matter how big or small they are! For example, one session will focus on the "zero-waste lifestyle" - have you tried it out? Another session is about activism - have you ever taken part in a campaign, whether it was an in-person demonstration, a social media challenge or an education and awareness event? If you can participate, please contact Lindsey, Sustainability Coordinator at lindsey.z@em-is.org.

EMIS ALUMNI, WE MISS YOU!

Just over four years ago, the first cohort of students graduated EMIS and entered the real world empowered with the tools to make a change in the world around them. We are filled with a sense of pride when we hear the stories of our alumni creating a positive impact and truly living out the EMIS mission. Thank you to everyone who sent us testimonials and filled in the form we sent!

To the rest of you, we miss you and we would love to re-connect. Despite how uncertain the world feels right now, we pray that we will get the chance to see you in person soon. We hope that you enjoyed reading this newsletter but just as much as we want you to know what is going on at EMIS, we want to know what is going on with your life.

EMIS Connected

"Through the CAS program as well as my involvement in the close-knit EMIS community, I developed a passion for people and giving back to the community. Living with students from around the world gave me a new understanding of diversity and knowledge of cultures which has connected me to people and places in a much deeper way."

Isabella,
Sweden

"After returning to Georgia, I started a project packaging locally farmed goods in a more sustainable way to supply to Georgian markets. The knowledge and experience I gained in my two years at EMIS through entrepreneurship, economics and ESS lessons really helped me."

Nini,
Georgia

"EMIS has absolutely been the enabling factor for succeeding at university and beyond. On an academic level, the skills and knowledge acquired through the IB allowed me to easily transition to university. On a personal level, the lessons I learnt from experiences at EMIS helped me improve myself and try to better the lives of those around me."

Andrés Oliva,
Spain

"EMIS taught me how to interact with others in an international environment, with special emphasis on interpersonal relations with people from different cultures, socioeconomic status and more. Of course, the academic skills acquired during IB have also been of great help when entering university."

Mario,
Spain

"EMIS helped me be more open and forward when meeting new people and really got me to break out of my shell. I got to voice my ideas and opinions in a new light, and I carry that confidence in my life even now. I really feel like I became a better version of myself since EMIS. I'll always be thankful for the family I found there."

Andrée-Anne,
Quebec City, Canada

Being a part of the international community is an invaluable part of the experience. We're glad our daughter can have friends from different backgrounds and cultures. We also believe that learning about peace and sustainability and participating in team projects are life-changing experiences for her.

Annabelle,
Mother of Sophia from Australia

EMIS Connected

"I'm currently serving in the IDF in the International Cooperation Division. Most of my work involves liaison with foreigners, which EMIS has prepared me for through countless encounters and experiences with people from different cultures than my own."

Emanuelle,
Canada/Israel

"אני יכול לומר בבטחון מלא שהניסיון שלי ב- EMIS הינו אחד הדברים החשובים ביותר שעברתי בחיים והיום, אני מוקיר כל רגע וכל מה שהצלחתי לחוות וללמוד מהתקופה שלי שם."

עילאי, ישראל, EMIS 2020

"I am proud to say that EMIS was a watershed in my life - I made unforgettable memories and gained a family and a place to call home."

Luiz, Brazil

"ב- EMIS גיליתי תשוקות חדשות, נדהמתי מההחלפה התרבותית ויצרתי חברים שאני יודעת שיהיו לי עד סוף חיי. אני יכולה לומר עם כל השמחה שבלבי שהחוויה הזו היא ייחודית, ואני ממליצה עליה לכל אחד שמוכן לגלות עוד על עצמו ועל שאר העולם."

ביטריס, ברזיל, EMIS 2020

"Everywhere I am, I find myself using the tools I got from my EMIS experience. Whether it's related to living with people, solving problems, or organizing events, networking, and leading initiatives. EMIS was an integral part of my life, and so far the most 2 meaningful years in my life!"

Keren,
Israel

"EMIS for me is not only a school; it represents 3 years of adolescence in a foreign country with the most beautiful and the most impressive people from all over the world."

Momo, China

"Thanks to the intensity of the IB, I developed personal excellence and self-organisation which now helps me to handle many responsibilities. Additionally, the atmosphere of support for student initiatives helped me to build confidence and dream big which now empower me to pursue bold goals in the real world."

Benjamin,
Poland

OUR MISSION WEEK

מפגשים מעוררי מחשבה בירושלים, ביקור זריחה במצדה ונופי מדבר • שבוע המשימה של תלמידי אמיס

הסרט שלו

"Humans of EMIS", דוקו שיצר בוגר, המספר על 8 סטודנטים בקולג' הבינלאומי

Humans of EMIS is a documentary that tells the perspectives of 8 young students who belong to a unique international community and are constantly exposed to conflict. It is a mosaic of human experiences that attempts at shifting the focus from big narratives to personal stories when dealing with conflict. The universal message of this project is that at the end of the day, even if we all have different backgrounds and unique experiences, we all share the same human emotions of fear, hope and love.

Humans of EMIS was a fully student-run project, led by Jaime Musso (Italy/Germany, EMIS '20) in his gap year at EMIS. The documentary premiere was conducted in two sessions, one for an external audience and the other for the EMIS community. Both shows were followed by a panel discussion with the students that created the documentary. The documentary will soon be available for streaming online and will be accompanied by shorter individual stories of the Humans.

Jaime Musso, Italy

טיול כזה, עם אנשים שלמדתי לאהוב, כל אחד בדרך שלו (הרבה בזכות הטיול). זו הייתה חוויה מיוחדת ויוצאת דופן. על אף שהכרתי את הרוב הגדול של המקומות שבהם ביקרנו, האנשים שפגשנו והדרך שבה החוויה הועברה לנו גרמו לחוויית הטיול להיות כל כך מיוחדת ואחרת. והיופי באמיס, משהו שלא חווייתי בבתי ספר אחרים, זה שכשקיימנו דיונים ועשינו רפלקציה בסוף היום, הכול היה בדרך מכבדת, כל אחד שיתף את החוויה שלו ואת נקודת המבט שלו על הרברים ועל האנשים שפגשנו. יצרנו זיכרונות ובריחות שרק אנחנו יכולים להבין, והיופי הוא שלכל אחד בבית ספר הייתה חוויה שונה. לכל אחד הייתה אפשרות לבחור את המסלול שמעניין אותו, וכך יצא שכל אחד פגש אנשים אחרים, והלך למקומות שונים. לקחנו חלק פעיל בלמידה, כשאת אותה למידה ואותו חומר למחשבה, שיצאנו איתו מהטיול, בחרנו מרצוננו האישי. לא חושבת שיצא לי לחוות משהו כזה אף פעם. ובלי אמיס, נראה שלא הייתי חווה את זה בחיים.

רותם הראל, DP1, ישראל

הבנה עמוקה

בתור ישראלית וכמי שמגיעה ממשפחה שאוהבת לטייל, אני מרגישה שאת ירושלים ואת ההיסטוריה של העיר אני מכירה כמעט מכל כיוון. אבל השנה היה בטיול משהו שונה ומרענן - משהו שבוע המשימה 2021 הצליח להפתיע אותי. באמצעות קבוצת "Environment" הצלחנו לרדת לשורש עניינים של נושאים סביבתיים מכיוונים שלא ציפיתי להם - פוליטיקה, אקטואליה, כלכלה והיסטוריה, נגענו בחשיבות הגלובליזציה והמעורבות החברתית שלנו, בני הנוער, במערכה הסביבתית.

האנשים שפגשנו לאורך שלושת הימים האלה, לצד הנופים המדהימים של ים המלח, נהר הירדן, המדבר והמצדה בפרט, היו אלה שעיצבו את הטיול הזה להיות אחת מהחוויות המדהימות שאמיס מציע.

עמית אביטל, ישראל, DP1

במהלך השנה יצאנו ל-mission week, שבוע שהוא כניכול כמו כל טיול שנת, וכתלמידה שהייתה ממערכת החינוך הישראלית, ציפיתי לטיול בדיוק כמו שיצאתי אליו בשנים הקודמות, בהתחשב בעובדה שידעתי שנוסעים לירושלים, מקום שבו ביקרתי פעמים רבות.

מהר מאוד גיליתי שמדובר בטיול שונה מאוד. זה מתחיל מהעובדה שהוא מתוכנן על ידי תלמידים, שזה בעצמו כבר מיוחד ושונה מאוד. זה נותן לתלמידים הזדמנות להוביל, לגלות מקומות חדשים, להסתקרן, הזדמנות לעבוד קשה על משהו שחשוב להם באמת, וזה לא מובן מאליו.

הטיול מחולק לקבוצות, וכל תלמיד יכול לבחור לאיזה קבוצה הוא רוצה להצטרף. כל קבוצה עושה משהו אחר, שמי תקשר לנושא שלה. אני הצטרפתי לקבוצת זהות (Identity). כששלחו לנו את לוח הזמנים, לא התרגשתי במיוחד, כי ראיתי והכרתי טוב מאוד את רוב המקומות שאליהם נסענו, אבל בפעם הראשונה בחיי הפעילויות שבהן השתתפנו גרמו לי להרגיש, שאני לא רק שומעת על מקומות ודברים שונים, אלא גם משתתפת באופן פעיל בעשייה וגורמת לאותם דברים לקרות. בקבוצה שלי יצא לנו לבקר בכל ארבעת הרבעים של ירושלים, גם במקומות שכיחודיים, כנראה לא ייצא לי לחזור אליהם אי פעם. שמענו דעות ורעיונות של אנשים מצדדים שונים של המפה הפוליטית, למשל בריטית שנולדה למשפחה אתאיסטית, ובגיל 28 החליטה שהיא מתאסלמת. ההרצאה הזו השפיעה עליי מאוד וסיפקה לי המון חומר למחשבה, על אף שאני יהודייה ישראלית ולא מחפשת להתאסלם, שמענו אנשים מישראל, אבל לכל אחד היו רעיונות שונים מאוד של מה זה להיות ישראלי, והכול היה מעניין מאוד. הכרנו פלסטינים ונוצרים, כולם גרו בישראל, אבל כל אחד ראה את אותה בצורה שונה כל כך. למדתי המון.

ביום האחרון של הטיול יצאנו מבית הספר בשלוש לפנות בוקר לכיוון מצדה, כדי לראות את הזריחה. המון פעמים ביקרתי במצדה, אבל אף פעם לא ראיתי אותה בשעה כזו, אחרי

המקום שלי בכפר

פינה מיוחדת בכפר הירוק, באזור תל אביב או בכלל אתר בחו"ל
תלמידי כיתה ט'/11 נעל"ה מספרים על המקום שעושה להם את
זה וגם על חוויות ורגעים בחיים

זיקה. גם ניקה אוהבת להיות לכר פה בערב, כי יש נוף יפה. לאחר ארוחת הערב אנחנו יכולות לשבת שם ביחד ולדבר על החרשות שלנו. אחר כך אנחנו הולכות לקבוצה, ושם יש פוסטר צבעוני. כשאנחנו נוסעות לכפר הירוק, אנחנו מציירות את הפוסטר הזה. מהיום הראשון לאחר הבידוד אנחנו אוהבות את המקומות האלה.

ניקה ואווה

סלפי בירוק

אני מצלמת סלפי בבית הספר. אני אוהבת את המקום הזה. אני הולכת לבית הספר כל יום. אני חושבת שאני לומדת טוב בבית הספר. זה המקום שבו אני רוצה ללמוד הרבה. אני והחברים שלי לומדים בבית הספר הזה כבר חודשיים. אנחנו לומדים חמישה ימים בשבוע, מיום ראשון. יש הרבה שיעורים בבית הספר שלי. עכשיו יש לי שיעורים בעברית, כימיה, ביולוגיה, מתמטיקה ואנגלית. אני מאוד אוהבת ללמוד עברית. יש לי כיתה טובה מאוד, והמורים שלנו טובים. אני אוהבת לצייר את בית הספר שלי בבית הספר שלי יש הרבה חוגים, לדוגמה חוג תורפים. אני והחברים שלי חושבים שבית הספר הכפר הירוק הוא מקום יפה מאוד.

דאשה

הספסל שלי

אני בוחרת את המקום הזה, כי לפעמים אני יושבת פה אחרי בית הספר. אני מצלמת את הספסל והפרחים. אם יש לי זמן, אני קוראת פה ספרים או מדברת עם החברים. פה אני מרגישה טוב מאוד. אני אוהבת את המקום הזה, כי יש שקט ואין הרבה אנשים. אני רוצה לטייל עם חברים ליד הספסל והפרחים. אני יכולה לדבר בטלפון עם המסמחה שלי מסמארה, אני יכולה לשחק מהשבוע השני אחרי הבידוד אני באה לכאן. אני אוהבת את המקום, כי פה יש שקט ופרחים, אין הרבה אנשים, ואני אוהבת טבע.

מרים קסומב

חיבה לטווסים

אני בוחרת לספר על זה שאני ממש אוהבת חיות ואת הטווסים בכפר. אני באמת אוהבת לעשות סלפי עם הטווסים, כי הם חמודים ויפים. אני חושבת שהם מיוחדים, כי בכפרים לא תמיד גרים טווסים. אני מרגישה טוב כשאני רואה אותם כל יום, ואני צריכה הרבה זמן, כי אני יכולה להסתכל עליהם כמה שעות.

סוכה חוטיאנובה

חוויה באמפיתיאטרון

שלום לכולם! אנחנו רוצות לספר על המקומות שאנחנו אוהבות. אנחנו בוחרות את האמפיתיאטרון, כי לפעמים אווה רוצה להיות לכר, לחשוב על החיים ולשמוע מו-

החדר האהוב

בחרתי את המקום הזה, כי אני נמצאת פה רוב הזמן. אני אוהבת את המקום הזה, כי אני יכולה לנח כאן, לאכול, לישון, ללמוד, לשחק ולנגן פה. אני מרגישה פה כמו בחדר שלי באזורבייג'ן, כי בחדר יש לי כל מה שאני צריכה. אני לא גרה לבה. אני גרה עם שלוש בנות. אני אוהבת לדבר איתן. אנחנו עוזרות אחת לשנייה. יש לי הרבה תמונות בחדר. לפעמים יש לנו בעיות בחדר, אבל אנחנו

משתפשים בעברית

יגור: "דאשה מה יש על הקיר ליד המיטה שלך?"
דאשה: "על הקיר ליד המיטה שלי יש תמונות שלי."
פולינה: "מה יש ליד החדר שלך?"
מרים: "ליד החדר שלי יש טווסים יפים."
דאשה: "כמה חלונות יש בחדר שלך?"
יגור: "בחדר שלי יש שני חלונות גדולים."
מרים: "מתי אתן הולכות לישון?"
פולינה: "אנחנו הולכות לישון בשעה עשר בלילה."
מרים: "לאן אתה הולך מהחדר?"
יגור: "אני הולך לטייל עם החברים ליד בית הספר."
דאשה: "מה את עושה בחדר?"
פולינה: "אני שומעת מוזיקה בחדר."
מרים: "מה את אוהבת לעשות?"
דאשה: "אני אוהבת לישון ולצייר בחדר שלי."
פולינה: "יגור, מה אתה עושה בחדר בדרך כלל?"
יגור: "בדרך כלל אני משחק במחשב."
שרי: "מה אתם אוהבים בכפר הירוק?"
כולם: "אנחנו אוהבים את המורים והמורות שלנו".

שיחת בנות

אווה: "היי, החדר שלך יפה."
סונייה: "מה יש בחדר שלך?"
סופה: "בחדר שלי יש גיטרה ליד המיטה ותמונות מיוחדות."
אווה: "גם בחדר שלי יש גיטרה קטנה ויש מחרוזות יפה על הקיר."
סונייה: "ובחדר שלי יש ארון, מיטה ופוסטרים על הקיר. איזה צבע יש למיטה שלך, סופה?"
סופה: "המיטה שלי שחורה. מי גר בחדר שלך?"
אווה: "אני גרה עם ניקה, דאשה ודריה."
סונייה: "אני גרה עם מרים, מאשה וירן. מה אתן עושות בחדר בדרך כלל?"
סופה: "אני מנגנת בגיטרה, ישנה ולומדת."
אווה: "אני מדברת בטלפון וגם מנגנת בגיטרה."
המורה: "מה אתן אוהבות בכפר הירוק?"
כולם: "אנחנו אוהבות ללמוד בכפר הירוק, כי המורים מצוינים והאוכל בחדר האוכל טעים."
אווה, ט'/11 נעל"ה

רצויה מסביב לעולם

תלמידי כיתה ט' / 11 מתארים את הערים שמהן הגיעו וערים נוספות שהם אוהבים

פריז אהובתי

פריז זאת עיר גדולה ויפה. בפריז יש קניונים גדולים, רחובות יפים, חנויות טובות, הרבה מכוניות, הרבה בתי קולנוע, פארקים ומסעדות. בפריז אין שקט ואין רפת ולול. בפריז יש תיאטרון חדש ויש מוזיאון חדש. אני אוהבת את פריז.

דאשה מינה

קפה חם באסטרן

שלום, אני ניקה ואני מגיעה מאסטרן שב־רוסיה. בעיר יש הרבה מסעדות טובות. במסעדות יש פסטה ופיצה. אני אוהבת לאכול בבית קפה. יש שם קפה חם. באסטרן אין הרבה פארקים. יש רק פארק אחד, אבל יש שם עצים יפים. אסטרן לא גדולה. תיירים הולכים ברחובות קטנים. תיירים גם אוהבים ללמוד את ההיסטוריה של העיר. אני אוהבת את העיר שלי. ואתם?

ניקה בזרודניה

רוק ביקטרינבורג

ביקטרינבורג יש הרבה מסעדות, קניונים, מוזיאונים ואנשים. במרכז אין שקט וטבע מעניין, אבל ביקטרינבורג יש מקום עם שקט וטבע. בעיר אין הרבה שמש וגשם, אין ים, אבל יש הר גדול והרבה פארקים. ליד העיר יש כפרים. ביקטרינבורג יש הרבה עבודות: בבתי קפה, בחנויות, בבתי ספר ובאוניברסיטאות. ביקטרינבורג אנשים אוהבים רוק ומנגנים בגיטרות. אני אוהב את העיר שלי.

יורה קולוטיגין

חוויה של עיר

היי, אני מקייב, יש הרבה דברים מעניינים בעיר שלי. ישנם מרכזי קניות רבים בקייב, ישנם מוזיאונים רבים, בתי קולנוע, פארקים ומכוניות. בקייב אין רק שקט, אתה יכול לעשות יותר דברים בקייב מכל מקום אחר. אתה יכול לצייר, ללכת, לנגן בגיטרה ובתופים. אני אוהבת את קייב.

ולסטה צ'רבוונקו

בחנה לסמארה

אני מסמארה. סמארה זאת עיר קטנה. בסמארה יש קניונים, מסעדות, חנויות, בתי קפה, בתי ספר וספריות בסמארה יש מוזיאונים, כמו המוזיאון לאומנות נובו, המוזיאון ההיסטורי סמארה, מוזיאון הרוקט ומוזיאון הרכבות. אין לולים ורפתות בעיר. בסמארה אנשים אוהבים ללמוד, לטייל, לצפות בסרטים, ללכת לקניונים ולדרב. בסמארה יש מוזיאון סטאלין. סטאלין עשה הרבה למען סמארה. בסמארה יש את נהר הוולגה. אני אוהבת את העיר שלי. בקיץ אני נוסעת לשם לחופשה.

סוניה טרברניקובה

להכיר את אַנְיִטוֹקוֹרְסַק

מגניטוגורסק זאת עיר לא גדולה, אבל שם יש פארקים, אוניברסיטאות, בתי ספר, חנויות, שני קניונים ושני שווקים. יש גם תיאטרון, מוזיאון מדע עם תמונות ויש מוזיאון מוזיקה. במגניטוגורסק אין שקט, אין שדות.

יגור אובסיניקוב

פעמיים וינה

וינה זאת עיר לא גדולה, אבל יפה, באוסטריה. אני הייתי בווינה פעמיים. בעיר יש הרבה פארקים, מוזיאונים ואנשים. יש מוזיאון של ביולוגיה, היסטוריה ואומנות. גם מצודות - חופבורג, בלברד ועוד. בעיר יש הרבה בתי קפה, מסעדות ולונה פארק לילדים ולגדולים. ליד העיר אין ים, אבל יש הרים קטנים ועדרות.

יארן פישר

מוסקבה היפה

אני אוהבת את העיר מוסקבה. מוסקבה היא עיר גדולה מאוד, שבה גרים 12 מיליון איש. ישנם הרבה פארקים, מסעדות, בתי קולנוע ומקומות יפים במוסקבה. יש הרבה רעש במוסקבה ואין שקט. אתה יכול ללכת שם בכיף. מוסקבה היא עיר יפה מאוד.

מאשה רוזינה

יש הכול בסבסופול

אני רוצה לספר לכם על העיר סבסופול. בסבסופול יש הרבה דברים, כמו חנויות, סופרמרקטים, קניונים, פארקים וגם שדות. במרכז העיר יש הרבה רעש והרבה אנשים. יש רכבת, קולנוע ומסעדות. יש גם שוק עם אוכל. יש שם ירקות ופירות. בסבסופול פול כל התיירים יכולים לטייל במקומות מיוחדים והיסטוריים, ללכת לים ולשחק כדורגל וכדורסל. אבל בסבסופול אין רפת, לול והרבה שקט. זה לא ככה! אני אוהבת את סבסופול, כי אני גרתי שם.

סופה חוטינובה

רומא, רומא

ברומא, בירת איטליה, יש עיר עתיקה ועיר חדשה. יש פארקים, קניונים, מוזיאונים וחנויות בעיר החדשה. ויש בתים עתיקים ואמפיתיאטרונים בעיר העתיקה. אין ברוםא רפת, אין הרבה גנים יפים ואין שקט. רומא היא עיר גדולה. בכל שנה הרבה תיירים מטיילים שם. ברומא הם מחפשים היסטוריה מעניינת, רחובות יפים וארכיטקטורה מפוארת. אני רוצה לבוא לרומא ולטייל שם.

מישה ירושנקו

ביקור בניו יורק

אני בניו יורק. אני רואה את פסל החירות. בניו יורק קר בשנה החדשה. בניו יורק יש קניון גדול. אני הולכת בקניון עם אימא ואבא שלי. יש רעש בניו יורק ובקניון. בניו יורק יש בתי קפה ומסעדות. בניו יורק אין שקט. יש במנהטן שבניו יורק רחוב בשם Broadway. בניו יורק יש הרבה מכוניות. אין שדות במנהטן. בניו יורק יש הרבה בתים.

פולינה ליבשיץ

תל אביב שלי

תל אביב זאת עיר גדולה ויפה. יש בה חנויות, הרבה אנשים, קניונים גדולים, בית קפה, תיאטרון ורחובות יפים. בעיר אין שקט, אין רפת ולול, אין שלג, אין הרבה שדות, אבל יש עצים. בעיר האנשים עובדים בבתי חולים, בבתי ספר ובמסעדות. האנשים הולכים לפארקים, לקולנוע או למוזיאונים.

אני אוהבת את תל אביב כי זאת עיר מעולה! אווה גורודצקיה

הקס של באקו

ההורים שלי גרים בבאקו. בבאקו יש הרבה חנויות, בתי קפה, קניונים, מסעדות ומוזיאונים. בבאקו אין שקט. בעיר אנשים מטיילים, אוכלים וקונים דברים יפים בחנויות. העיר מיוחדת, כי בעיר יש אנשים מיוחדים מכל העולם. המגדל של מידן, שוק פלים טברס והרבה מסעדות. בבאקו יש אוכל טעים. בבאקו יש הרבה אנשים. בבאקו יש הרבה בתי ספר. אני אוהבת את העיר שלי!

מרים קסומוב אסדוב

לילות את מוסקבה

מוסקבה היא עיר גדולה. במוסקבה יש הרבה קניונים גדולים והרבה חנויות. יש בה גם בתי קולנוע ויש תיאטרון. בעיר יש הרבה תיירים, כי מוסקבה היא המרכז של רוסיה. יש שם הרבה מקומות יפים.

תיירים אוהבים לנסוע למרכז העיר, כי יש שם בתים יפים. אין בעיר ימים, יש רק נחלים, אבל לא הרבה, והם קטנים. אין אוהלים במוסקבה, כי יש הרבה בתים גדולים. גם אין במוסקבה הרבה יערות, יש רק הרבה פארקים יפים וחדשים. אני חושבת שמוסקבה היא עיר מיוחדת.

סוניה מניחט

